

The background is a vibrant, golden-yellow field of rice, with stalks blowing in the wind. In the lower right corner, a man and a woman are shown in a close embrace, their hair blowing in the breeze. The overall mood is romantic and nostalgic.

THỜI NIÊN THIẾU TƯƠI ĐẸP ẤY

CỬU NGUYỆT HI

CHUYỂN NGỮ: THÀNH THỜI GIAN

Giới Thiệu

Nội Dung Truyện :

Thời Niên Thiếu Tươi Đẹp Ấy

Trần Niệm im lìm, nhìn chỗ ngồi để trống của Hồ Tiểu Điệp phía trước, khóe mắt lại liếc những người xung quanh. Lớp học bỗng vắng thiếu một người, nhưng không ai chịu ảnh hưởng quá lớn, chỉ có bạn thân của Hồ Tiểu Điệp là thi thoảng sụt sùi.

Những người còn lại phần lớn là bàn tán, sự tò mò và khó hiểu còn vượt nỗi buồn thương.

Có lẽ họ lo sợ nghi hoặc, sinh mệnh của thanh thiếu niên tuổi mười bảy tràn ngập bí hiểm.

Ebook made by UP

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

Chương 29

Chương 30: Phiên Ngoại: Hai Lá Thư

Chương 1

“Mối quan hệ cộng sinh chỉ hai loài động vật cùng sinh sống để mang lại lợi ích cho đôi bên, thiếu một trong hai, cuộc sống của chúng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, thậm chí tử vong.” Thầy dạy Sinh cất giọng khàn khàn nhưng to rõ, hết đàn ve ngoài cửa sổ, mỗi một âm thanh đều làm tròn bốn phận.

Ánh nắng chiều nóng ran hắt vào phòng học, vẽ nên những vệt sáng tối. Trần Niệm im lặng ngồi tại ranh giới giữa sáng và tối. Ánh nắng chiếu lên mấy sợi tóc mai trên trán cô tỏa sắc vàng lấp lánh. Cô nheo mắt, lông mi vừa đen vừa dài, phí công che tia sáng lại.

Một bóng râm phủ tới. Là thầy chủ nhiệm, theo sau là hai cảnh sát.

Phòng học lập tức tĩnh lặng như tờ.

“Trần Niệm.” Thầy chủ nhiệm đứng ngoài cửa lớp, người vẫn luôn uy nghiêm khó giấu nổi vẻ mặt hòa nhã, vẫy tay với cô, “Em ra đây một lát.”

Trần Niệm nhìn hai người mặc đồng phục kia, vẻ mặt thay đổi. Cô nhìn chỗ ngồi để trống đằng trước, cuối cùng bỏ bút máy xuống, lúc đứng dậy kéo váy đồng phục dính trên đùi.

Thầy dạy Sinh và học sinh cả lớp dõi mắt tiễn cô ra ngoài. Khi mắt không thấy nữa, tai lại vênh lên, mấy sợi lông tơ trong tai cũng dựng lên hóng hót tin sốt dẻo.

Thầy chủ nhiệm vỗ bả vai gầy gò của Trần Niệm, trấn an: “Đừng căng thẳng, chỉ hỏi em vài câu thôi.”

Một cảnh sát nghiêm nghị, người còn lại rất trẻ, ôn hòa cười với cô, vậy mà lại có má lúm đồng tiền. Trần Niệm gật đầu, lặng yên theo chủ

nhiệm tới văn phòng. Đi được vài bước, thầy chủ nhiệm quay lại nhìn đám học sinh chăm chú hóng chuyện, quát: “Lo mà học đi!”

Đến văn phòng ngồi xuống, hơi lạnh từ điều hòa như con sâu len lỏi vào lỗ chân lông.

Chủ nhiệm bình thản, nhìn Trần Niệm hỏi: “Trần Niệm, chắc hẳn em biết tại sao hai anh cảnh sát này tới đây chứ?”

“Bi... Bi... Biết ạ.” Trần Niệm có tật nói lắp, nhưng không hề căng thẳng, sắc mặt tái nhợt bởi vì da mặt mỏng bầm sinh.

Cảnh sát trẻ tuổi thông cảm với cô, hỏi: “Em biết chúng tôi đến vì chuyện Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu phải không?”

Trần Niệm gật đầu, con ngươi đen như mực nhìn anh chăm chăm.

“Chúng tôi không hỏi ai khác, chỉ tới hỏi em, em cũng biết lý do chứ?”

“Hôm đó em trực... trực nhật.”

“Hôm đó, Hồ Tiểu Điệp, em và hai học sinh khác cùng trực nhật. Sau khi quét dọn sạch sẽ, hai bạn kia đi trước. Hai bạn đi rồi, phòng học chỉ còn em và Hồ Tiểu Điệp.”

Trần Niệm gật đầu.

“Em nói em về sớm hơn Tiểu Điệp?”

Trần Niệm gật đầu.

“Hôm đó, Hồ Tiểu Điệp có tiết lộ thông tin gì cho em biết không?”

Trần Niệm lắc đầu, tròng mắt đen trắng rõ ràng.

“Em có nhận thấy bạn ấy có điều gì khác thường không?”

Vẫn lắc đầu.

Người kia chen vào: “Có thể miêu tả cho chúng tôi biết trạng thái của Hồ Tiểu Diệp lúc phòng học chỉ còn hai em không?”

“Đã viết vào... vào tờ... tờ khai rồi ạ.”

Thầy chủ nhiệm nói xen vào: “Cô bé gặp khó khăn trong việc nói chuyện. Lần trước đã hỏi một lần, ghi âm lại rồi.”

Trần Niệm lẳng lặng nhìn thầy chủ nhiệm.

Đối phương ngẫm nghĩ, hỏi: “Em nói, hôm đó sau khi tan học không nhìn thấy Hồ Tiểu Diệp, nên về nhà một mình trước?”

Trần Niệm gật đầu.

Một tuần trước, khi bảo vệ tuần tra phát hiện sàn gạch trước tòa nhà dạy học dẫm một vũng máu, thi thể của Hồ Tiểu Diệp nát bấy nằm chính giữa. Hồ Tiểu Diệp là hoa khôi trường, lại chết theo cách xấu nhất.

Bước đầu cảnh sát kết luận là tự sát. Nhưng nguyên nhân tự sát không rõ.

Không có vấn đề gì khác nữa, thầy chủ nhiệm bảo Trần Niệm về học tiếp.

Trần Niệm rời khỏi phòng điều hòa, lớp mồ hôi bí bức khiến thân thể cô như bọc bởi lớp nilon bảo quản thực phẩm. Nhìn ánh nắng chói lòa, cô như thấy thân thể trắng ngần của Hồ Tiểu Diệp, hơi lạnh dâng lên từ lòng bàn chân khiến cô đan xen giữa hơi nóng và khí lạnh.

Đi được vài bước, có người gọi cô từ phía sau: “Trần Niệm.”

Là anh cảnh sát trẻ, anh đưa cô một tấm danh thiếp, mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm như có thể xuyên thấu thứ gì đó: “Tôi họ Trịnh, về sau có gì cần giúp đỡ cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Tim Trần Niệm giật thót, gật đầu.

Vào phòng học, như thể được ấn nút tắt tiếng, bút bi, sách bài tập đều tĩnh lặng đến co quắp. Trần Niệm làm như không biết, đi về chỗ ngồi của mình. Mấy chục ánh mắt dõi về phía cô, một trong số đó sắc lẹm cực kỳ, như cào rách thân thể cô. Trần Niệm liếc nhìn Ngụy Lai ngồi hàng sau, đôi mắt kẻ eyeliner đậm kia vô cùng u tối, mang vẻ uy hiếp máu lạnh.

Trần Niệm về chỗ, bạn học chênh chếch phía trước khều chân cô qua gầm bàn. Trần Niệm vươn tay ra, cầm lấy tờ giấy trong tay cô bạn đã viết: “Họ hỏi cậu gì thế?”

Trần Niệm im lìm, nhìn chỗ ngồi để trống của Hồ Tiểu Điệp phía trước, khóe mắt lại liếc những người xung quanh. Lớp học bỗng dưng thiếu một người, nhưng không ai chịu ảnh hưởng quá lớn, chỉ có bạn thân của Hồ Tiểu Điệp là thi thoảng sụt sùi.

Những người còn lại phần lớn là bàn tán, sự tò mò và khó hiểu còn vượt nỗi buồn thương.

Có lẽ họ lo sợ nghi hoặc, sinh mệnh của thanh thiếu niên tuổi mười bảy tràn ngập bí hiểm.

Một đặc tính lớn và điểm tốt của tuổi xuân là hay quên, dễ dàng có thể tiến về phía trước. Những học sinh một giây trước còn xôn xao bàn luận, giờ phút này đã yên tĩnh trở lại, ánh mắt của chúng như đói như khát, phát sáng hệt mấy mươi bóng đèn, tập trung cao độ nhìn chăm chăm vào đồng hồ treo tường trên tấm bảng đen... Còn một phút nữa đến giờ tan học!

Trong giờ học không được nói chuyện riêng, nhưng tan học như chim sổ lồng, bình thường những cô cậu học trò không tuân thủ nội quy sẽ chuyển tiếng đếm ngược từ trong lòng ra ngoài miệng, công khai đếm nhịp với thầy cô: “Hai mươi... Mười chín...”

Dần dần trở nên thuận miệng, cứ như một đàn ong mật bay đến từ phương xa.

Thầy dạy Sinh chắc hẳn đã quá quen thuộc với tập tính bầy đàn và xu thế ăn theo của động vật, bất đắc dĩ lại không cam lòng, không chịu cho lớp tan học. Càng ngày càng nhiều học sinh tham gia đội ngũ đếm ngược: “Mười ba... Mười hai...”

Trái tim Trần Niệm hồi hộp như tiếng nhịp đều đặn của đám nam sinh. Cô đã lấy cặp sách dưới ngăn bàn, chỉ chờ chuông tan học kêu lên liền lao ra khỏi lớp. Trời chiều nóng nực, cánh mũi cô rỉ mồ hôi.

Thầy dạy Sinh không nản lòng hỏi: “Mối quan hệ giữa động vật ngoài cộng sinh, ký sinh và cạnh tranh, còn có gì nữa?”

Học sinh cả lớp hăm hở trả lời: “Săn mồi!”

“Săn mồi!”

“Reng reng reng ~” Chuông tan trường như kích nổ cả phòng học, tiếng bàn ghế va chạm ồn ào.

Trần Niệm bước ra khỏi phòng, khi xác định đã rời khỏi tầm mắt kia, cô co cẳng chạy. Chạy qua hành lang, rẽ vào cầu thang, chiếc giày bata cổ àu trắng giẫm lên cầu thang gần như hỗn loạn. Bắp chân cô rất nhỏ, chỉ e không chịu nổi tốc độ này mà gãy lìa. Mấy nam sinh gào thét lao qua người cô, Trần Niệm nhắm mắt làm ngơ, ra sức chạy băng băng. Thỉnh thoảng quay đầu lại, như thể sau lưng có bóng ma mà người khác không trông thấy đang đòi mạng cô, là con thú săn mồi.

Chuông tan học chấm dứt, chiếc váy đồng phục màu trắng của cô đã biến mất ở cổng trường.

Trần Niệm chạy một mạch về nhà, tới con ngõ gần nhà, cô thật sự không còn sức nữa, chống hông thở hổn hển bước đi. Trái tim như nổi trống, cô lau mồ hôi trên khoe môi, nín chặt quai cặp sách.

Ngõ Thanh Thạch ngợp trong nắng chiều hệt như bức tranh sơn dầu, mùi hương thịt xé xào ớt xanh bay ra từ bức tường. Tiếng muỗi xào gõ vào chảo sắt lạnh canh long coong, và cả tiếng đánh đấm.

Trong góc, một đám côn đồ choai choai đang đánh người, nam sinh mặc áo phong trắng cuộn người dưới đất, không hề phản kháng, không cất tiếng kêu.

Trần Niệm cúi gằm, nín thở đi lướt qua. Đám người kia hùng hùng hổ hổ, không ngừng mắng chửi mấy lời thô tục. Trần Niệm đưa mắt nhìn thẳng rảo bước vội qua, rẽ khỏi khúc quanh cô lấy di động ra, mới ấn hai nút cổ áo đã bị tóm lấy.

Cô như một con gà bị lôi vào đám người kia. Dưới mái hiên phải cúi đầu, đầu Trần Niệm gần như vùi vào lồng ngực.

Tên côn đồ vỗ mặt cô: “Con đĩ này, mày gọi điện cho ai thế?”

Trần Niệm rũ mắt: “Mẹ... mẹ tôi.”

Đối phương tóm lấy cổ tay cô vặn lại, màn hình hiện số “11” .

“110?” Cô ăn ngay một bạt tai, “Đéo mẹ mày muốn chết hả?!”

Trần Niệm ngẩng lên người cậu trai mặc áo phong trắng, hai má nóng rần, cô hối hận rồi. Cô không nên nhiều chuyện. Người ta có bị đánh chết cũng chẳng liên quan quái gì tới cô cả.

“Cái chó má gì vậy!” Tên kia đập một phát, mấy tên còn lại vung tay ngăn cản, ngồi xổm xuống, kéo đuôi ngựa của cô, bắt cô ngã đầu lên.

Trần Niệm nhìn thấy ngang hông tên côn đồ này buộc áo đồng phục, chạc tuổi cô, nhưng khoảng cách không thể vượt qua, hết như kẻ địch tự nhiên, những giống loài khác biệt.

Tên kia hất cằm lên, chỉ nam sinh áo phong trắng bị đánh: “Mày biết nó à?”

Hắn giật nhẹ tóc Trần Niệm, quay đầu cô qua. Trần Niệm chạm phải một đôi mắt đen kịt ẩn trong sắc chiều tà, không thấy rõ cảm xúc.

“Không qu...” Trần Niệm nói chuyện hơi khó khăn, “Không quen.”

“Không quen?” Tên côn đồ giật mái tóc như ổ gà của cô, lắc lư đầu cô, “Không quen mà mày chõ mõm vào chuyện của người khác?”

“Tôi không... không chõ mõm nữa.” Giọng Trần Niệm rất nhỏ, thật sự hối hận, yếu ớt cầu xin tha thứ.

Cô cúp mi, không dám nhìn vào mắt nam sinh mặc áo phong trắng.

Tên côn đồ bỗng không vui, lại không cam lòng để cô đi, còn hăng hái hơn: “Không quen nó sao mày còn muốn cứu nó? Hả?” Cứ như hẳn thật lòng quan tâm tới lý do của cô vậy.

Trần Niệm: “Không biết.” Cô phát hiện không ổn.

“Mày thấy nó đẹp trai à?”

Trần Niệm không lên tiếng, trong đầu không có câu trả lời. Khi này vừa nhìn, ánh mắt cậu lẫn át người khác, chỉ trong khoảnh khắc đã đủ để cô đoán rằng đó là một nam sinh điển trai. Nhưng trước đó cô không thấy vậy.

“Đương nhiên là nó đẹp trai, mẹ nó là người đẹp nổi tiếng trong thành phố chúng ta đây.” Chúng liếc mắt nhìn nhau, cười đều giả và hạ lưu, “Có rất nhiều người xếp hàng chờ lên giường của mẹ ta đây...”

“Không chừng ngày nào đó sẽ đến lượt tao. Mẹ kiếp, tao đã sớm muốn làm từ phía sau...”

Trần Niệm cắn chặt răng, nổi xấu hổ không thuộc về cô nổ tung trên mặt. Cô càng không dám nhìn nam sinh áo trắng, cuối cùng chúng đã cười nhạo xong, xách cổ áo Trần Niệm:

“Mày có tiền không?”

“Hử?”

“Nó không có tiền, mày có tiền không?”

Thì ra là đám đầu gấu bắt nạt trấn lột, gia cảnh Trần Niệm không khá giả gì, tiếc tiền nhưng lại sợ chúng soát người, cuối cùng đỏ mắt lấy ra bảy mươi đồng, khẽ nói: “Chỉ có chừng... này thôi.”

Đối phương không hài lòng chửi câu “Nghèo kiết xác” rồi cướp lấy tiền. Chúng chê ít, phải tìm chút thăng bằng tâm lý chứng tỏ sự quyết đoán của bản thân lớn hơn bảy mươi đồng.

“Nào nào nào. Mày cứu nó, thưởng ày hôn môi nó đây.”

Trần Niệm sững sốt, dốc sức đẩy ra, chống tay xuống đất bò dậy. Vài tên còn đồ tiến đến, ba chân bốn cẳng ghì cô xuống đất, cô trở thành kẻ sa cơ thất thế thảm hại. Xấu hổ, giận dữ, khuất nhục; nhưng khuất nhục là cái quái gì chứ?

Trần Niệm la hét âm ỉ, giãy giụa, phản kháng; nam sinh mặc áo phông trắng híp mắt lại, lạnh lùng nhìn cô nhưng không mảy may nhúc nhích.

Miệng cô đụng vào cậu, đôi môi mềm mại, chạm phải hàm răng chắc khỏe của cậu, nóng hôi hổi.

Gáy cô bị giữ chặt, hai người bị dúi xuống đất. Đám đầu gấu sung sướng cười đếm giờ, phải đếm tới 110.

Cô bỏ cuộc với chống cự, nước mắt rơi lã chã lên mặt cậu.

Nam sinh mặc áo phong trắng lẳng lặng nhìn cô, không cất lên bất cứ âm thanh nào.

Chương 2

Trần Niệm kéo cửa phòng vệ sinh kế bên ra, một làn khói phả thẳng vào mặt cô. Cô quay đầu đi ho sù sụ, làn khói tan dần hiện ra gương mặt kiêu ngạo, dữ tợn của Ngụy Lai.

Lớp trang điểm chưa được tẩy đi, vẫn còn lưu lại trên gương mặt non nớt của cô ta. Dị hợm và cổ tở ra già dặn.

Trần Niệm cũng muốn già đi sau một đêm để thoát khỏi cái trường đấu thú cá lớn nuốt cá bé này. Nhưng chẳng ai trốn khỏi tuổi thanh xuân, nên đành phải tập tễnh bước qua.

Trần Niệm vừa bước ra ngoài đã bị Ngụy Lai thô lỗ kéo phăng cô lại, đập vào cánh cửa phòng kế bên. Trần Niệm hy vọng đây chỉ là nhất thời ngẫu hứng chứ không phải là hồi kèn tuyên chiến của cô ta.

Ngụy Lai đưa điều thuốc còn đang cháy đến gần, chậm rãi lướt qua gương mặt căng thẳng của Trần Niệm, cuối cùng dụi tắt ở trên ván cửa, cô ta kề mặt sát vào Trần Niệm: “Chú cảnh sát tìm mày hỏi những gì?”

Trần Niệm bình tĩnh: “Vẫn... vẫn hỏi... Giống trước kia.”

“Vẫn vẫn vẫn.” Ngụy Lai bắt chước nhại lại cô, chán ghét nói, “Cái miệng của mày ngu dốt như vậy sẽ không khai ra gì chứ hả? Với kiểu của mày, dù có nói thật cảnh sát cũng cảm thấy mày nói dối thôi.”

Trần Niệm lắc đầu.

“Trần Niệm mày nói xem, khi Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu, tao đang ở đâu nào?”

Ánh nắng chiếu lên gương mặt Trần Niệm, trắng đến mức trong suốt; cô ngược mắt liếc nhìn cô ta một cái, cố gắng muốn nói ra một hơi: “Ờ...”

Ngụy Lai dữ tợn nhìn chăm chăm cô, chuẩn bị tát cho cô một bạt tai, Trần Niệm mới nói phần sau cùng, "... Bên ngoài trường học."

Ngày đó Trần Niệm đang trên đường về nhà, nhìn thấy ở phía xa đám người Ngụy Lai đang chặn đường một nữ sinh trung học để đe dọa trấn lột.

Ngụy Lai nghiêm mặt: "Mày nói với cảnh sát như vậy sao?"

Trần Niệm rũ mắt nhìn thấy tay cô ta định đưa lên, nhanh chóng lắc đầu, nói: "Viết."

Nhưng cái tát đó đã giáng tới rồi. Đầu Trần Niệm lệch sang một bên, mái tóc đen bay về phía trước che đi mảng đỏ trên gương mặt trắng trẻo của cô.

"Tao thách mày cũng sẽ không dám nói lung tung." Ngụy Lai cúi đầu nói ra một câu. Chuông vào học vang lên, nữ sinh canh cửa Từ Miếu thúc giục, "Ngụy Lai, đi thôi."

Ngụy Lai kề sát lại người Trần Niệm, nắm lấy vài sợi tóc trong búi tóc được buộc chỉnh tề của cô quấn vào ngón tay, chậm rãi giật ra cho đến khi tóc đứt: "Trần Niệm, tốt nhất mày đừng nói lung tung cho tao."

...

Mỗi lớp học đều là một xã hội thu nhỏ, có người đàn hoàng, có người tầm thường, cũng có cả người ít nói trầm tĩnh; có đứa cô độc một mình, có đứa bình thường, và cả đứa nhút nhát.

Trần Niệm thuộc kiểu người sau cùng.

Lúc Trần Niệm chạy vội về lớp học thì tiếng chuông báo vừa ngưng. Cô thấy thầy giáo và bạn học đều bận rộn, không có ai chú ý cô cả. Cô trở về chỗ ngồi.

Hồ Tiểu Diệp là tự sát, cô tự nói với mình.

Mới đầu có chút phân tâm, chỗ bị đánh trên mặt còn hơi đau rát dần dần cũng bớt.

Cô cúi đầu xem phần công thức trên giấy nháp, tiếng bút máy vang soạn soạn.

Thầy dạy Toán đi ngang qua cô, liếc mắt nhìn quá trình cô giải bài, gật đầu, đi vài bước chợt gọi tên: “Trần Niệm.”

Trần Niệm ngẩng đầu.

“Trả lời đáp án đề này xem.”

Trên giấy viết $\alpha+3\beta$. Trần Niệm chậm rãi đặt bút xuống, đứng lên, nhỏ giọng trả lời: “Al... Al... Alpha cộng ba...”

“Al... Al... Al...” Ngụy Lai làm ra vẻ ông ọ. Bắt chước Trần Niệm nói lắp. Cô ta nheo mắt, vẻ mặt mờ ám, thở hỗn hển sinh động như thật.

Đám bạn học thấy buồn cười, liền cười phá lên.

Đi học như vậy mới có ý nghĩa, có ác ý hay không cũng không sao.

Trần Niệm không có phản ứng, cô đã quá quen với việc lớn lên trong tiếng cười nhạo bùa vây thế này.

Bắt đầu từ nhà trẻ đã bị chế giễu và bài xích, ai nói rằng trẻ con vốn tính lương thiện, ai nói “chúng chỉ là trẻ con” chứ? Trẻ con cũng phân chia cấp bậc, kéo bè kết đảng rồi chèn ép đũa khác với mình một cách nguyên thủy nhất, tàn khốc nhất.

Chúng giống như bọn người trưởng thành giả dối, cho nên chúng nó xem thường ai, chán ghét ai, liền biểu hiện quang minh chính đại, ngang

nhiên chèn ép, cười nhạo, cô lập và đả kích người đó.

“Im lặng.” Thầy dạy Toán tức giận gõ bục giảng, “Giờ cười vui vẻ như vậy, sau khi thi tốt nghiệp tôi xem các em có thể cười được nữa không.” Uy lực của thầy giáo chỉ giới hạn ở việc châm biếm của tương lai.

“Ngụy Lai, đi ra ngoài đứng phạt.”

Tiếng kéo ghế vang lên “lầm rầm”, kiêu căng lại khiêu khích. Ngụy Lai lười nhác đứng lên, nhai kẹo cao su, cà lơ phất phơ bước ra ngoài, còn quay đầu lại trừng mắt nhìn Trần Niệm một cái.

Trần Niệm ngồi xuống. Bạn thân Tiểu Mễ ngồi cùng bàn nắm lấy bàn tay cô, buồn bã nhìn cô, Trần Niệm lắc đầu tỏ vẻ không sao.

Gần đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, tất cả mọi người đều phải chịu áp lực học tập, buồn và vui cũng chỉ trong chốc lát, chẳng để trong lòng, chớp mắt mọi người lại vùi đầu vào biển sách.

Tiết thể dục cũng không cần học đàng hoàng mà được tự do hoạt động.

Muốn ôn bài thì ở lại phòng học mà học; muốn thư giãn hay chẳng muốn học hành gì thì đi ra sân hoạt động.

Bóng rổ, bóng chuyền, cầu lông trong giỏ tre đã bị lấy hết, Trần Niệm nhặt sợi dây nhảy ở đáy giỏ.

“Trần Niệm, có muốn cùng đánh cầu lông không?” Người lên tiếng chính là nam sinh cao nhất lớp – Lý Tường. Cậu ấy là vận động viên thể dục của trường, đã phá vỡ kỷ lục chạy trăm mét trong tỉnh. Môn văn hóa cũng khá, được cử đi học trường đại học rất tốt.

Trần Niệm lắc đầu, tóc đuôi ngựa sau lưng lắc lư khe khẽ .

“Trần Niệm, cậu thật sự không thích nói chuyện à.” Lý Tường cúi đầu nhìn cô, nở nụ cười.

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn, cậu ấy cao quá.

Phần lớn học sinh đều đeo kính, nhưng thị lực của Lý Tường rất tốt, mắt sáng ngời lạnh lợi. Cậu “tên rời khỏi cung” không chỉ hình dung tốc độ lúc cậu ấy xuất phát chạy mà còn có thể hình dung ánh mắt ngời sáng của cậu ấy.

“Không... Không có gì muốn nói... nói thôi.” Cổ họng bị thắt bầm sinh. Thật tiếc cho giọng nói êm tai kia.

Dáng vẻ Trần Niệm rất thanh tú, lông mày mỏng, lông mi vừa đen vừa dài, miệng nhỏ xinh xắn. Lý Tường nhìn cô, chợt nghĩ đến trong sách có miêu tả “miệng anh đào nhỏ”, thảo nào ít nói.

Lý Tường nói: “Trần Niệm, trong lớp có vài người đáng ghét, cậu đừng để ý mấy đứa ấy. Phải học tập thật tốt, cố lên, cố lên, đợi thi xong xuôi là có thể rời khỏi đây vĩnh viễn rồi.”

Cậu thiếu niên cẩn thận và dốc lòng an ủi, lời an ủi mang theo hi vọng của chính mình. Trần Niệm gật đầu.

“Vậy cùng đánh cầu lông đi?”

Trần Niệm lắc đầu. Lý Tường cười, tự giải vây ình: “Lần sau nhé.”

Cậu ấy đi rồi. Trần Niệm nhìn thấy Ngụy Lai ngồi trên khán đài nheo mắt lạnh lùng nhìn mình, không đúng, cô ta nhìn phía sau mình.

Trần Niệm quay đầu lại, thấy Lý Tường đang nói chuyện cùng Tăng Hào, đưa vợt cầu lông cho cô ấy rồi hai người cùng nhau đi chơi cầu.

Trần Niệm cầm sợi dây nhảy rời xa đám người, đi tới một góc sân thể dục nhảy dây, cứ nhảy dưới ánh mặt trời từ giữa trưa cho đến khi bóng chiếu lên cây dâu. Ve sầu trên đỉnh dâu cô kêu “ve ve”.

“Này.” Giọng nam trầm khàn, không nghe ra cảm xúc nào.

Trần Niệm chột dừng lại, tim đập thành thịch, tìm quanh khắp nơi nhưng không thấy ai. Các bạn học đang hoạt động xa xa trên sân thể dục.

Cậu thiếu niên khẽ hừ một tiếng: “Ở đây.” Giọng nói chứa ba phần bất đắc dĩ bảy phần trào phúng.

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn hướng ngược lại, là chàng trai mặc áo phông trắng đêm đó. Cậu đang đứng ở hàng rào ngăn cách trường học, dưới ánh mặt trời. Hôm nay cậu vẫn mặc áo phông trắng, quần đồng phục học sinh, áo khoác buộc trên hông, không biết là học trường nghề hay trường kỹ thuật.

Cậu cầm một điếu thuốc chưa hút trên tay, ngón tay gõ nhẹ thân điếu thuốc.

Tiếng ve kêu xé tan bầu trời, cánh mũi Trần Niệm rỉ lớp mồ hôi li ti, gương mặt trắng nõn và phần cổ lộ sắc hồng khỏe mạnh; có lẽ là do nhảy dây nên tim còn đang đập liên hồi, cô vô thức mím chặt môi, lui một bước về phía sau.

Một bên rào chắn là ánh mặt trời, một bên là bóng râm. Ánh mắt của cậu như xuyên qua ranh giới của ánh sáng và bóng tối, sáng ngời lẫn át: “Chúng lấy của cô bao nhiêu tiền?”

“Bảy...” Trần Niệm nói một hơi, “...Mười đồng.”

Cậu thò tay vào túi quần đồng phục tìm tòi, móc hai tờ năm mươi đồng mới tinh ra, vươn tay qua khe hở hàng rào đưa cho cô.

Trần Niệm không nhận, lắc đầu: “Không có tiền l. . .”

Cậu đợi một giây, thấy cô không nói tiếp nữa, lạnh nhạt nói: “Không có tiền lẻ thì giữ luôn đi.”

Trần Niệm ngậy ngẩn, im lặng, nuốt lại chữ “tiền lẻ” trên đầu lưỡi, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tay cậu vẫn giơ lên, nheo mắt nhìn cô nửa phút, chợt cười khẩy một tiếng: “Cô có nhận không?”

Trần Niệm nắm sợi dây nhảy, xoay người chuẩn bị đi, thế mà cậu lại rút tay, lùi về phía sau mấy bước. Trần Niệm kinh ngạc, thấy cậu đột ngột lao nhanh về phía này, dùng cả tay và chân leo vài ba bước lên hàng rào lưới sắt, tung người nhảy qua, đáp lên bãi cỏ trước mặt cô.

Cậu cúi đầu vỗ bụi trên người.

Tim Trần Niệm thót đến tận cổ, lại còn không nói nổi một câu, con người trợn trừng nhìn cậu.

Mặt của cậu sạch sẽ tái nhợt, xương lồng mày có vết bầm tím, đứng dưới gốc cây, đôi mắt đen càng lạnh hơn, vẻ xấu xa lại ủa tới.

Cậu đi tới trước mặt cô, cao hơn cô một khoảng, khí thế áp bách ập tới từ đỉnh đầu cô, Trần Niệm nắm chặt sợi dây nhảy không nhận, nên cậu nhét tiền vào khe hở nắm tay cô.

Tiền mới cứng khiến tay Trần Niệm rất đau.

Cậu quay người rời đi, cô nhìn theo bóng lưng cậu, gầy gò lạnh lạnh, nhanh nhẹn trẻ trung. Cậu đi vài bước bỗng quay đầu lại. Vẫn là ánh mắt không rõ ấy, nhìn cô qua mái tóc lòa xòa trước trán, hỏi: “Cô tên gì?”

Trần Niệm do dự nửa phút: “Trần... Trần Niệm.”

Cậu khó hiểu: “Thành Trần Niên?” Trước nay người phương nam không phân biệt được âm mũi. Cái tên này nghe như thứ rượu lâu năm, già cỗi muôn thu.

Trần Niệm không gật cũng chẳng lắc đầu, nghĩ rằng cứ nhận bừa đi, cậu ta có thể đi rồi.

Nhưng mắt cậu đoán ra được gì đó. Cậu nhặt cành cây lên, đi về phía cô. Cậu cầm cành cây chỉ xuống đất rồi đưa cho cô, ra lệnh: “Viết đi.”

Trần Niệm ngồi xồm xuống, viết tên mình lên cát.

“Trần Niệm.” Cậu đọc một lần, hỏi tiếp, “Niệm của từ nào?”

Niềm tin, nhưng nhớ, đọc sách?

Trần Niệm giải thích: “Tấm lòng...” Cô cố gắng sức nhưng lời nói ra vẫn khẽ khàng như xưa: “... Tấm lòng này.”

Niệm (念) = Tấm lòng (心) này (今).

Cậu liếc nhìn cô qua khoeo mắt, hiểu được tên “Thành Trần Niên” là sao rồi.

Cô biết mình đã bị phát hiện, bình tĩnh nhìn cậu, chờ cậu cười chê, nhưng cậu không hề có tí ti cảm xúc nào.

Bên ngoài hàng rào trường học có người gào lên, gọi một cái tên.

Cậu mặc áo phong trắng đi tới bên hàng rào, giẫm lên bậc xi măng, vóc người cậu cao, giơ tay lên đã bắt đến thành hàng rào lưới sắt, hơi gắng sức một chút, thân thể gầy gò liền nhảy phắt lên ngược với trọng lực.

Trần Niệm cảm thấy mũi nhọn đầu hàng rào sẽ sượt qua cậu, nhưng không, thậm chí nó còn chẳng chạm được áo khoác đồng phục quần ở hông

cậu. Cậu như một con én nhẹ nhàng đậu trên nền xi măng ngoài kia.

Cậu đi rồi, lần này không quay đầu lại.

Trần Niệm bước khỏi bóng râm nhìn theo, một đám nam sinh đứng ở phía đường đối diện, cầm gậy gộc trong tay.

Trần Niệm dứt tờ tiền nhàu nhĩ vào túi quần thể thao. Cô thu sợi dây nhảy, quyết định trở về phòng học ôn bài.

Trước đó không lâu, Lý Tường đã nói ra lời trong lòng cô: “Phải học tập thật tốt, cố lên, cố lên, đợi thi xong xuôi là có thể vĩnh viễn rời khỏi đây rồi.”

Cái gọi là cố gắng hay phấn đấu, thực chất chỉ là vì muốn thoát khỏi nơi khốn khổ này mà thôi.

Chương 3

Ánh nắng ban trưa gay gắt khiến cả người nóng bức, Trần Niệm rảo bước đi vào con đường nhỏ khu rừng trúc râm mát. Núi giả và các đình đài thông với cổng sau của trường học. Trần Niệm đi được nửa đường lại gặp cô bạn thân của Hồ Tiểu Diệp là Tăng Hảo, người đã chuyền tờ giấy cho cô lúc ở trong lớp. Trần Niệm biết cô ấy muốn tìm mình nên dừng lại.

Mắt Tăng Hảo sưng như quả hạnh, nhìn Trần Niệm: “Sao cậu không chuyền lại giấy ình?”

Trần Niệm im lặng lắc lắc đầu, tỏ ý là không biết nói gì.

Tăng Hảo vừa nói vừa nắm chặt tay thành quả đấm: “Họ cũng đã hỏi mình rất nhiều lần, vì mình là người bạn thân nhất của Tiểu Diệp, nhưng mình quả thật không biết gì cả và cũng chẳng hề giúp được gì.”

Tăng Hảo vừa nói, nước mắt lại không kiềm được trào ra: “Mấy hôm trước Tiểu Diệp là lạ, mọi người đều nhìn thấy, cậu ấy không thích nói chuyện, mang vẻ trĩu nặng tâm sự. Mình không biết có phải vì quan hệ với bạn cùng lớp không tốt hay không, nhưng lại cảm thấy không đến mức ấy. Mình đã hỏi cậu ấy, cậu ấy lại phủ nhận, bảo là chuyện khác. Sau đó thì....”

Vẻ mặt Trần Niệm không biểu cảm, quay đầu thoáng nhìn về phía lớp học. Lá trúc khẽ phất phơ trong gió, ánh nắng nhảy múa trên những chiếc lá cây, giống như dòng nước trong suốt.

“Mình không tin Tiểu Diệp sẽ... Nhưng họ lại nói khi Tiểu Diệp chết, cả sân trường đều vắng tanh, không có người ngoài. Sự hiềm nghi đối với bảo vệ cũng bị loại bỏ, nếu cậu ấy quả thật tự sát...”

Tăng Hảo ngẩng đầu: “Trần Niệm, cậu là người cuối cùng nhìn thấy Tiểu Diệp khi còn sống, rốt cuộc cậu ấy có nói gì với cậu không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Trần Niệm, cậu nói đi.” Tăng Hảo gần như sục đổ.

Trần Niệm yên lặng một lúc, từ từ mở miệng: “Không có. Mình với cậu ấy không... không thân, nếu ngay cả cậu cũng không... không biết, mình... mình làm sao biết được?”

Tăng Hảo kiên trì: “Nếu cậu ấy tự sát, cậu ấy không thể nào không nói gì với bất cứ ai.”

Trần Niệm nhìn ánh mắt của cô ấy, hỏi ngược lại: “Nói... gì cơ?”

Tăng Hảo sững sốt, đúng vậy, nói gì chứ?

“Trần Niệm, cậu nói thật không? Cậu ấy quả thật không nói gì với cậu cả à?”

Trần Niệm: “Thật.”

Càng lớn, trình độ nói dối càng trở nên tài giỏi hơn rồi, đây giống như tự nhiên luyện được vậy.

Tăng Hảo nhìn Trần Niệm, sắc mặt của cô ấy vẫn cứ tái nhợt như thế, cứ như một người lúc nào cũng chìm trong mùa đông; đôi mắt tối như mực, vô cùng bình tĩnh, như tuyết rơi trong đêm.

Tăng Hảo rũ vai, không rõ là thất bại hay hoang mang, nói: “Được rồi.”

Trần Niệm nhìn cô ấy buồn bã mất hồn, trong lòng muốn nhắc nhở cô ấy, chỉ còn hai tháng nữa là phải thi tốt nghiệp trung học rồi, phải nên chăm chỉ học tập mới phải, cô còn muốn nói với Trần Niệm cách xa Lý Tường ra, nhưng cuối cùng cô lại không nói gì cả.

Lúc đi lên lầu, Tăng Hảo lại đuổi theo đằng sau, kéo lấy cánh tay cô, nói nhanh: “Có phải là vì Ngụy Lai không? Mình vẫn nghĩ là không đến mức ấy, nhưng mình lại không nghĩ ra lí do nào khác, có phải là cô ta hay không?”

Trần Niệm nhanh chóng rút tay về.

Trần Niệm cất ba trăm đồng vào cặp, nhét một trăm đồng vào túi, đi ra khỏi máy ATM. Cô dáo dác nhìn xung quanh rồi mới nhanh chóng bước đi.

Đi qua ngã tư, Trần Niệm ngửi thấy mùi bánh bao, cô đi đến cửa hàng đang trưng bày mua hai cái bánh bao làm bữa tối, đưa một trăm đồng cho ông chủ trả lại.

“Không có tiền lẻ à?” Ông chủ cau mày.

Trần Niệm mím môi, lắc đầu.

Ông lão lục lọi trong ngăn tủ, không có tờ năm mươi đồng. Ông không kiên nhẫn xoay người lấy tiền lẻ trong túi, quay lại đưa cho Trần Niệm một xấp tiền lẻ dày cộm.

Trần Niệm nghiêm túc đếm, chín mươi tám đồng tám hào. Cô sẫm soi tờ mười đồng và hai mươi đồng, lại kiểm tra tờ năm mươi đồng, hình ản, điểm mù...

Tiền quá cũ, Trần Niệm phải mất một lúc mới xong, vị khách đằng sau cười nhạo: “Xem lâu dữ vậy, lần sau tự mang theo máy kiểm tiền luôn đi.”

Ông chủ cũng hồi thúc: “Đừng cản đường người khác nữa, toàn bộ mấy người phía sau đều xếp hàng đợi có mình cô đấy.”

Trần Niệm hơi lúng túng, nhét hết bánh bao vào cặp, cúi đầu bỏ đi.

Cô ra về bình tĩnh đi thẳng về trước, nhưng trong lòng lại không yên, lại cầm tờ năm mươi đồng ra xem lại. Còn chưa nhìn được gì đã nhác thấy đám người khá quen, đó là bọn côn đồ hôm trước bao vây trấn lột nam sinh mặc áo phông trắng kia, bọn chúng đi chung vừa đi vừa cười, vừa phì phèo thuốc lá.

Trần Niệm hồi hộp, bình tĩnh nắm chặt tiền trong tay, định bỏ lại vào trong túi đồng phục.

Cô nắm lấy dây đeo cặp muốn xoay người đi vòng đường xa hơn, nhưng đối phương đã nhìn thấy cô, cũng nhận ra cô: “Ê, mày đứng lại!”

Trần Niệm kiên trì dừng bước.

“Nghe nói mày bị nói lắp à?” Tên cầm đầu cười, “Nói, nói, nói, vài câu, câu, cho, bọn tao nghe, nghe thử xem.”

Cả bọn cười hô hố.

Trần Niệm cúi đầu đứng ở giữa bọn chúng, như một con mèo nhỏ bị một đám chuột lớn vây quanh. Động tác của cô vụng về, không có chỗ nào để trốn.

Bọn chúng cười nhạo một lúc, lại vào vấn đề chính.

“Có tiền không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Không có thật à?”

“Ừ.”

“Hừ, lần trước dễ dàng bỏ qua ày quá nên không nói thật đây mà.”

Trần Niệm cắn chặt môi, lại lắc đầu.

“Vậy thì để bọn tao soát người thử xem.”

Trần Niệm định bỏ chạy nhưng bị bắt lại.

Có người đi ngang qua, vội rào bước rời khỏi chốn thị phi, không ai dám phản ứng gì. Xưa nay dùng cảm luôn là một thứ xa xỉ.

Bọn chúng nhanh chóng móc được tờ năm mươi đồng ở túi bên trái của cô, lại móc được bốn mươi tám đồng ở túi bên phải.

“Đây là cái gì? Há?!” Tên cầm đầu nhe răng trợn mắt, giơ tay muốn tát cho Trần Niệm một cái, nhưng còn chưa đánh trúng thì Trần Niệm đã xông lên nắm chặt tay hắn, muốn cướp tiền lại. Đó là tiền sinh hoạt của cô.

Tên côn đồ không ngờ Trần Niệm lại mạnh như vậy, nắm chặt tiền không chịu buông, còn cào hằn rách cả da. Hắn túm cổ áo Trần Niệm nhắc lên: “Còn nữa không? Há?”

Trần Niệm mặt trắng bệch, cố gắng nói một câu: “Hết... rồi.”

“Con đĩ này, đến chết cũng không chịu thành thật.” Tên côn đồ tát mạnh vào mặt cô, nói với bọn đàn em: “Cặp sách!”

Trần Niệm giãy dụa, ôm chặt cặp không buông, nói từng từ: “Hết... rồi. Thật đó! Hết... rồi!” Cô nói rất cật lực, cứ như đang thề thốt.

Cô hy vọng bọn chúng sẽ tin tưởng lời nói dối của mình. Nhưng bọn chúng vẫn giật lấy cặp cô, mở khóa kéo ra, dốc ngược cặp xuống. Trần Niệm nhìn thấy số tiền đang kẹp trong sách môn Hóa rơi ra. Vừa nhìn thấy một góc tiền, trong đầu cô đã âm ỉ vang dội, cô cảm thấy vừa tuyệt vọng, vừa đau khổ.

“Ờ năm mươi đồng này là giả!” Một tiếng hét thu hút sự chú ý của đám đông, một tên cầm tờ năm mươi đồng vừa cướp được ban nãy, tức giận nói: “Tiền này là giả.”

Tờ tiền được thay phiên chuyển đi một lượt, bọn chúng đều chắc chắn: “Là giả.” “Là giả.” “Hóa ra là giả.”

Ánh mắt bọn chúng nhìn về phía Trần Niệm trở nên hẩn học, cứ như cô là một cô gái xảo trá, cố ý lừa gạt chúng vậy.

“Dám dùng tiền giả lừa bọn tao!” Tên cầm đầu giơ tay muốn đánh, Trần Niệm lập tức ôm đầu.

“Này.” Là một giọng nam lạnh lùng.

Cái tát kia không giáng xuống.

Trần Niệm nhìn từ dưới cánh tay, lại là nam sinh mặc áo phông trắng kia. Cậu đứng dưới ánh sáng rực rỡ, tay trái trắng ngần lại thon dài, buông thõng đang cầm một điều thuốc, khói bay lượn lờ. Cách đây không lâu, cậu là kẻ thua cuộc dưới tay bọn chúng. Cậu và mẹ cậu bị bọn chúng hùa nhau, dùng ngôn từ thấp kém xấu xa nhất sỉ nhục.

Trần Niệm cứ nghĩ là mọi chuyện đang trở nên xấu đi, ai ngờ đám người kia lại thôi ngang ngược, quẳng cặp và tờ tiền giả xuống đất, chuẩn bị bỏ chạy.

“Trả tiền lại cho cô ấy.” Cậu nhả ra một làn khói, ngón tay búng một cái, tàn thuốc rơi xuống cạnh chân.

Bọn chúng quẳng số tiền đó lên cặp rồi bỏ chạy.

Trần Niệm không hiểu, nhưng cũng không muốn hiểu. Cô thấy phần xương lông mày của cậu lại bị trầy thêm một đường, trên cánh tay cũng có

một vết thương mới trông mà sợ. Cô cứ tưởng rằng cậu là người bị bắt nạt sỉ nhục, nhưng hóa ra cậu giống với bọn họ.

Nam sinh mặc áo phông trắng đứng tại chỗ nhìn cô, cũng không có ý muốn thu dọn giúp cô. Trần Niệm ngồi xổm xuống, nhặt tiền lên, phủ bụi trên sách, bỏ vào cặp rồi đeo lên lưng.

Cậu đi đến trước mặt cô, chiếc bóng bao phủ cả người cô. Tầm mắt Trần Niệm nhìn thẳng chỉ có thể thấy được cằm cậu, cô cũng không định ngẩng đầu lên, cô xoay xoay vai, toàn thân đều đang nói chạy đi.

“Này.”

Trần Niệm đang cúi thấp đầu thần thờ, thầm nghĩ thế nào cũng phải nói cảm ơn.

Nam sinh mặc áo phông trắng nhú mày, không chịu được việc cô không thèm để ý đến mình, nói: “Này, đồ nói lắp.”

Trần Niệm ngẩng đầu, nhìn thẳng cậu.

Cậu hừ khê, nói: “Còn kìa.”

Cậu hất cằm, chỉ tờ tiền năm mươi đồng trên đất.

Trần Niệm nhặt tiền lên, ngón tay vuốt vuốt góc tiền, điểm mù và đường vân, thẳng thớm không cảm giác lồi lõm, trong lòng cô ớn lạnh, tự trách sự lơ là và lòng tự ái vớ vẩn của mình khi ở tiệm bánh bao ban nãy.

Cô nói: “Giả rồi.”

Vẻ mặt thiếu niên biến sắc, hừ lạnh ra tiếng: “Giả?”

Trần Niệm biết cậu hiểu lầm, muốn giải thích nhưng mở miệng lại không nói nên lời. Cô lấy từ trong túi quần ra hai tờ năm mươi đồng tuy

nhấn nhúm nhưng vẫn còn rất mới, đưa ra trước mặt cho cậu nhìn, chỉ vào cậu, ra hiệu, ý bảo hai tờ năm mươi đồng này mới là của cậu đưa cho cô.

“Cái này của cậu...” Cô cố gắng khiến mình không nói lắp “Là thật.”

Vẻ mặt không vui của thiếu niên dần nguôi đi, dịu giọng hỏi: “Tờ tiền giả này... lấy từ đâu?”

Trần Niệm không đáp, lấy ba mươi đồng tiền lẻ đưa cho cậu, nhỏ giọng chậm rãi nói: “Trả... cậu.”

Cậu nhìn cô giây lát, đôi mắt đen nhánh khẽ nheo lại, cảm xúc không vui lại trào lên. Cuối cùng, cậu nhận tiền rồi nhét vào túi.

Mặt cô nóng lên, cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Cảm ơn.”

Cậu thiếu niên cười khẩy, tựa như khinh thường, lại như giấu cợt. Trên đường có người gọi một cái tên, cậu quay đầu lại nhìn, đi về phía đó. Là một đám lưu manh, đồng bọn của cậu.

Trần Niệm cột lại tóc, lấy túi bánh bao ra, đi về phía ngược lại.

Ông chủ cửa tiệm bánh bao đang chuyên lòng hấp, nhìn thấy Trần Niệm, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Trần Niệm đưa tiền trả cho ông: “Tiền ông trả lại là... là giả.”

“Nói năng lắp ba lắp bắp mà còn dám đến đây lừa gạt à? Vừa nhìn đã biết thứ bịa đặt, ai có thể chứng minh đây là tiền tao đưa à hả?”

Trần Niệm đỏ mặt: “Phải... phải mà.”

Giọng ông chủ lại càng lớn hơn: “Có ai như mày không, đường đường là học sinh, dáng vẻ cũng thanh tú, bộ tướng tao coi tiền như rác à?”

Trần Niệm bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Ông chợt... dạ.”

“Mày...” Ông chủ bị cô nói trúng, giọng càng lớn hơn, dùng trò bắt chước để sỉ nhục: “Chột, chột dạ... Tao thấy mày nói chuyện không liền mạch, mày mới chột... dạ đấy.”

Mấy người khách xung quanh bật cười, tuy không có ý xấu gì nhưng lọt vào tai Trần Niệm thì đều là ác ý.

Bà chủ đến xem tình hình, trừng mắt nhìn ông ta, bà nói: “Cô gái trẻ, có phải cháu hiểu nhầm rồi không? Dì buôn bán nhiều năm rồi, chưa từng dùng tiền giả. Có phải cháu bị lừa ở chỗ khác nên nhầm rồi không?”

Trần Niệm khẳng định chắc nịch: “Không phải.”

“Không phải là... dì.” Trần Niệm giơ tay chỉ ông chủ “Là ông ta.”

Mặt mũi người đàn ông kia nhăn nhó, giống như nếp uốn trên bánh bao vậy: “Có thôi đi không, ý mình là con gái rồi cho là tao không dám làm gì mày đúng không?”

Bà chủ quát ông ta một tiếng, hòa nhã bảo: “Trên các quầy trong ngân hàng đều có viết, nhận tiền rồi kiểm cho kỹ, đi rồi thì không chịu trách nhiệm nữa. Nếu ai cũng giống như cháu vậy, đừng nói là cửa tiệm bánh bao của dì, ngay cả ngân hàng cũng đóng cửa nữa là.”

Sau đó bà ta lại đi chào hỏi khách, gạt Trần Niệm qua một bên. Có người mua bánh bao hiếu kỳ nhìn ngó, nhưng việc không liên quan đến mình họ đều không quan tâm, mua bánh bao của mình xong rồi bỏ đi.

Trần Niệm yên lặng một lúc rồi nói: “Báo cảnh sát.”

Bà chủ oan uổng than thở: “Sao khuyên mãi mà cháu không chịu tin vậy? Chúng tôi chỉ buôn bán nhỏ thôi, không muốn gây chuyện.”

Trần Niệm nhìn chăm chăm, ông chủ thách thức: “Ừ, mà đi đi.”

Trần Niệm đi báo cảnh sát thật. Một lúc sau, có hai người cảnh sát đến, tách hai bên ra hỏi thăm, người hỏi tin Trần Niệm, nhưng không có cách nào chỉ có thể gạt qua một bên, bởi vì không có chứng cứ.

Bà chủ nói với người cảnh sát: “Cô gái trẻ này hiểu lầm thôi, đừng trách cô ấy.”

Thấy hai nhân viên cảnh sát muốn đi, trong lòng Trần Niệm vô cùng tủi thân, nói: “Tôi không hiểu... hiểu nhầm. Đây... quả thật là... do họ đưa.”

Bà chủ liếc cô một cái, lại bán bánh bao tiếp.

Nhân viên cảnh sát được Trần Niệm đưa đến vở vai cô, bất đắc dĩ than thở: “Chúng tôi làm việc đều phải nói đến chứng cứ. Cô gái trẻ, lần sau phải xem kỹ tiền tại quầy nhé.”

Hốc mắt Trần Niệm ửng đỏ. Hai người họ không đến còn đỡ, đến rồi lại đi, càng không giúp được gì cho cô. Mấy kẻ gian ác ở đâu cũng có. Nhưng chứng cứ thì không phải chỗ nào cũng có. Gặp chuyện như thế, cũng không còn cách nào khác. Trần Niệm không cam lòng, đứng yên tại chỗ không chịu đi.

Người đến xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, ông chủ nhiệt tình mời chào khách, nhưng lòng lại càng thêm lo lắng. Trần Niệm nhìn gương mặt cố tươi cười của ông ta, có lúc, cô thật muốn phóng hỏa thiêu rụi cửa tiệm này.

Ý nghĩ này khiến lòng cô nghèn nghẹn. Hóa ra một trái tim trong sáng lại có thể dễ dàng nảy lên ý đồ xấu xa như thế.

Lúc này, một vạt áo phông màu trắng xuất hiện trong tầm mắt Trần Niệm, một bàn tay khớp xương rõ ràng đang cầm điều thuốc, hai ngón tay rút tờ tiền năm mươi đồng ướm mồ hôi trong tay cô, giọng nói lạnh nhạt giễu cợt vang trên đỉnh đầu cô: “Đứng ven đường chờ tôi.”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đen và hàng mày rậm của cậu, vẻ mặt bình tĩnh, vài sợi tóc trên trán lòa xòa sắp đâm cả vào mắt. Trần Niệm không nhúc nhích, cậu thiếu niên lạnh lùng hất cằm về phía bên trái, ý bảo cô tránh ra.

Trần Niệm đi đến ven đường, cậu xoay xoay vai, chậm rãi dụi tắt điều thuốc trong tay lên cái bánh bao tròn trịa, vẻ mặt ông chủ và bà chủ kinh ngạc, há mồm líu lưỡi.

Đầu lọc thuốc dựng thẳng trên mặt bánh bao. Cậu đập tờ tiền lên vỉ hấp, nói gì đó, sắc mặt của ông chủ và bà chủ đều trở nên xám ngoét.

Trần Niệm chỉ nhìn thấy bóng lưng cao lớn và gầy gò của cậu thiếu niên.

Sau đó, ông chủ nhanh chóng cầm tiền trả lại cho cậu, cậu xoay người đi xuống bậc thang, đến cạnh Trần Niệm đưa một tờ năm mươi đồng mới cho cô: “Tiền thật này.”

Trần Niệm: “Cậu nói... nói gì... với bọn... họ?”

Cậu nhòe môi, không có ý muốn nói cho cô biết. Trần Niệm liếc mắt về phía tiệm bánh bao, thấy bà chủ kia đang bưng mặt khóc.

Cậu thiếu niên cũng quay đầu lại nhìn, lạnh lùng nói: “Hai người kia là vợ chồng, ông chồng đưa tiền giả, cô nghĩ rằng bà vợ không biết à?”

“Tôi biết.” Trần Niệm nói.

Cậu nướng mày. Người cậu che chắn toàn bộ ánh nắng chiều. Trần Niệm cúi đầu, yên lặng đi về phía trước, cô cắn chặt môi: “Năm mươi... đồng... mà đến mức ấy sao?”

“Mọi người đều như vậy, sống lâu thêm một ngày, sẽ thối nát đi một chút, cô không biết à?”

Trần Niệm chậm chạp lắc đầu: “Tôi nghĩ...” Cô lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại Tăng Hảo.

Cậu hỏi: “Nghĩ gì?”

“Trên bước đường trưởng thành... và già đi, tôi không muốn thối nát.” Cô lắp bắp nói, gắng sức nói thêm một câu: “Không muốn biến mình... thành loại người... mà tôi căm hận nhất... thời niên thiếu.”

Chương 4

Cậu thiếu niên quay đầu nhìn cô, sau một hồi lại nở nụ cười kỳ quặc. Cậu cúp mắt xuống, thoáng nhìn hai chiếc bánh bao cô đang cầm; Trần Niệm thấy vậy liền giơ chiếc túi ni lông lên trước mặt cậu: “Ăn không?”

Cậu nhú mày, chẳng hề che giấu vẻ chán ghét. Chiếc túi ni lông nhỏ màu trắng nhăn nhúm, bên trong hấp đầy hơi nước và dầu mỡ, lại nhếch nhác.

Trần Niệm thấy thế mặt đỏ lên, rụt tay lại nói: “Nguội rồi.”

Khó ăn rồi.

Đi thêm vài bước, cậu hỏi: “Buổi tối cô ăn thứ này sao?”

Trần Niệm gật đầu.

Vài giây sau, cậu nói: “Cô điếc à?”

Trần Niệm lúc này mới biết vừa rồi cậu không nhìn thấy cô gật đầu, nên “Ừ” một tiếng không đầu không đuôi, cũng không biết là trả lời cho câu hỏi về bữa tối, hay về người điếc.

Cậu dừng bước, cau mày không vui, nhìn cô hồi lâu. Cô chậm chạp ngẩng đầu lên, yên lặng và ngây thơ quay lại nhìn cậu. Cậu lờ mắt nhìn mãi cũng không ra kết quả, chắc hẳn là hết biết nói sao, cậu chẳng nói chẳng rằng tiếp tục đi về phía trước.

Trần Niệm đi chậm rãi, cũng không đuổi theo, tới ngã tư đường thì dừng lại, cậu đã đi đến giữa vạch trắng cho người đi bộ. Trần Niệm không cần sang đường, chuẩn bị rẽ về nhà mình, định mở miệng chào tạm biệt lại cảm thấy không cần thiết. Cô nghĩ sẽ không qua lại với nhau nữa, cứ thế mỗi người mỗi ngả thôi.

Cậu vắt chiếc áo khoác lên vai, đi đến giữa đường mới quay đầu lại. Trần Niệm yên lặng đứng thẳng ở giao lộ hết như mầm cây nhỏ nhìn cậu. Đồng phục áo phông rộng thùng thình bao lấy thân hình gầy gò, yếu ớt của cô.

Cậu nheo mắt đứng dưới ánh nắng chiều. Cô chỉ bên tay trái, ý bảo nhà mình ở hướng kia. Tay Trần Niệm buông xuống, ôm cuộn áo khoác đồng phục, yên lặng nhìn cậu từ đằng xa.

Ánh nắng chiều tà, người đến xe đi. Cậu cũng không thèm quan tâm, đi thẳng tới con đường đối diện rồi nhìn lại, Trần Niệm đi theo đám người băng qua đường.

Cậu “hừ” một tiếng, khẽ nhếch khóe môi, dứt tay vào túi quần đi về phía trước, đến cửa một tiệm ăn nhỏ, liền dừng lại ở bàn ăn bày bên ngoài, lấy ghế ngồi xuống, rút điều thuốc ra hút.

Một lát sau, Trần Niệm mới đi tới, đứng bên cạnh nhìn cậu. Cậu cũng ngược mắt nhìn cô. Khuôn mặt cô trắng trẻo, nhỏ nhắn, đầu tóc chỉnh tề, vài sợi tóc rơi ra, buông xõa dưới ánh nắng chiều vàng óng.

Cậu thấy cô như con ốc sên, cách nói chuyện, đi đứng và làm bất cứ điều gì đều chậm chạp. Ngay cả khi có người đâm vào cô, râu của cô cũng rút về quá chậm. Vài giây sau, cậu vẫy tay, ý bảo cô ngồi xuống.

“Muốn ăn gì?”

“Gì... cũng... được.”

“Gọi đồ ăn.”

Trần Niệm lắc đầu, đưa thực đơn lại cho cậu. Nói là thực đơn, chẳng qua chỉ là một tờ giấy phủ ni lông nhơm nhớp đầy dầu mỡ, cậu tùy ý nhìn qua, gọi ba món ăn.

Trần Niệm cúi đầu nhìn lớp khăn trải bằng ni lông vấy mỡ trên bàn, bên tai là tiếng còi xe và tiếng người nơi phố xá. Mặt trời sắp xuống núi, tia nắng đỏ rực cuối cùng của buổi chạng vạng chiếu lên mặt cô. Cô không mở nổi mắt.

Cậu đặt điều thuốc lá lên mép chén trà rẻ tiền duy nhất trên bàn, gõ gõ rồi hỏi: “Cô học lớp mấy rồi?”

Trần Niệm ngược mắt, nắng chiều ánh lên hàng mi cô, cô nhìn không rõ mặt cậu lắm, đưa tay ra hiệu số “ba”.

“Lớp chín?” Cậu hỏi, có chút xảo quyết hiểm thấy.

Trần Niệm biết cậu cố ý, nhưng vẫn lắc đầu: “Mười... hai.”

“Trông cô rõ nhỏ thó, giống y trẻ con.” Cậu liếc nhìn cô, ánh mắt xuyên thấu qua lớp áo nhìn vào bên trong, thản nhiên nói, “Dậy thì không tốt.”

Cô chột thấy cả người nóng bừng vì xấu hổ, khuôn mặt đỏ hồng như phát ban. Bả vai càng thông xuống giấu đi bộ ngực.

Cậu buông tha cô, nói: “Cũng sắp phải thi đại học rồi.”

Trần Niệm gật đầu.

Hút xong một điều thuốc, cậu dụi đầu lọc xuống cốc nước trà đã ngả sang màu nâu, nhìn cô nói: “Cô không thích nói chuyện.”

“Tôi nói... nói chuyện, người ta... sẽ cười.”

Cậu bình tĩnh nhìn cô, đợi cô nói xong mới thản nhiên “à” một tiếng. Sau một hồi lại hỏi: “Tại sao lại cười? Vì cô là đồ nói lấp hả?”

Trần Niệm: “...”

Lần đầu tiên cậu gọi cô là “Đồ nói lắp”, cô không tức giận, cô phân biệt được giọng điệu mỗi người.

Sau khi thức ăn được bưng lên, cậu gọi thêm một chai bia lạnh, nghiêng người cầm miệng chai đổ vào cốc của cô, nói: “Uống một chút không?”

Trần Niệm vội vàng lắc đầu. Cậu cũng không làm khó cô.

Hai người không tiếp tục trao đổi nữa, cơm nước xong xuôi, cậu trả tiền. Trần Niệm muốn chia đôi, định mở miệng, lại không biết phải gọi cậu như thế nào: “Ừm...”

Cậu quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen nhánh, mơ hồ sắc bén, mày rậm khẽ nhíu lại: “Cô gọi tôi à?”

“Cậu... cậu tên... là gì?”

“Cô không biết ư?” Ánh mắt áp bức kia lại xuất hiện.

Trần Niệm không biết mình đã nghe tên cậu ở nơi nào.

“Đám anh em từng gọi tên tôi.” Cậu nói, “Hai lần.”

Ở ngoài tường rào sân trường và cả trên đường, nhưng Trần Niệm không chú ý. Cậu nhìn cô chăm chăm, không rời mắt, trên mí mắt hằn một đường sâu, song cuối cùng chuyển mắt, đá ghế nhựa bỏ đi.

Trần Niệm đi theo sau. Suốt quãng đường chẳng nói gì với nhau. Cậu đi chếch đằng trước, cô ngoan ngoãn theo sau. Thỉnh thoảng, cậu ra vẻ vô tình quay đầu nhìn lại, xác định cô vẫn đi theo.

Cô đi khá chậm, cậu đành phải chờ. Có lần cậu quay đầu lại, nhìn cô vài giây, nhổ bã kẹo cao su trong miệng ra gói vào giấy, rồi nâng cổ tay lên,

ném về phía cô. Trần Niệm giật mình, cục giấy bay xẹt qua tai, rơi vào thùng rác sau đầu cô, vang lên một tiếng “bụp”.

Trần Niệm: “...”

Quả nhiên nam sinh thích chơi mấy trò xiếc như ném đồ vật ở cự ly xa. Cậu xoay người đi tiếp, Trần Niệm đi phía sau nhìn nhó xoa cổ, vừa rồi bị cậu dọa một trận, không cẩn thận nuốt luôn bã kẹo cao su đang nhai vào bụng.

Đi đến ngõ hẻm gần nhà thì trời cũng đã tối, không cùng đường nữa rồi.

Cậu liếc mắt nhìn ngõ hẻm, quay người lại hỏi: “Sợ à?”

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, tròn mắt trong veo, đầu mày khẽ cau lại, vẻ mặt nói lên tất cả.

Cậu nói: “Đi thôi.”

Cậu dứt tay vào túi đi về phía trước, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng theo phía sau, cậu khẽ nhoèn môi. Đi được vài bước, cậu bất ngờ lấy một viên kẹo trong túi quần ra đưa cho cô. Trần Niệm lắc đầu. Cậu cũng không ép, dứt lại vào túi lần nữa.

Đến cửa nhà, là một căn nhà tầng kiểu cũ tối om om. Cầu thang đi lên tầng hai là kiểu lộ thiên. Trần Niệm chỉ tầng nhà thứ hai, ý là cô ở trên đấy. Cậu dứt điều thuốc vào miệng, quay người rời đi. Trần Niệm vừa bước lên bậc thang lại nghe thấy một câu:

“Bắc Dã.”

Trần Niệm bỗng quay đầu lại, mái tóc dài buộc sau gáy tựa như chiếc váy lụa đen xoay một vòng. Cậu bất chợt nhìn thấy, điều thuốc trong miệng

khẽ lay động, lấy xuống.

“Tôi tên là Bắc Dã.” Cậu nói, “Nhớ lấy.”

Cậu đi về phía cô, người gầy nhưng cao, tư thế như một bức tường; Trần Niệm ngẩng đầu ngược nhìn cậu, vô thức bước lui về sau, sơ ý vấp phải bậc thang, ngã ngồi trên đó. Trần Niệm nhẹ nhàng ôm lấy đầu gối.

Cậu đi đến trước mặt cô, ngồi xõm xuống để tầm mắt ngang bằng cô, nói: “Đọc.”

“Đọc... Đọc cái gì cơ?”

“Tên của tôi.”

“Bắc... Bắc Dã...” Cô nhìn chăm chú khuôn mặt trắng nõn của cậu trong bóng đêm, lấp ba lấp bấp.

Cậu khe khẽ lắc đầu. Trần Niệm hiểu ý của cậu, xoa đôi bàn tay, cố gắng nói: “Bắc...” Lại mấp máy môi, “... Bắc...”

“Đọc theo tôi.” Cậu nói, “Bắc.”

“... Bắc.”

“Dã.”

“... Dã.”

“Bắc Dã.”

“...” Đôi mắt Trần Niệm đen láy tròn xoe như quả nho nhìn cậu.

“...” Cậu không hề mất kiên nhẫn, giống như dạy một đứa bé bập bõm học nói, “Bắc.”

“Bắc.”

“Dã.”

“Dã.”

“Bắc Dã.” Cậu nói.

“...” Trần Niệm thử đọc, tuy đã mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không cất nổi tiếng.

Cậu cũng không nói chuyện, cứ thế nhìn cô. Không biết là chờ đợi hay là đấu tranh.

Môi Trần Niệm mấp máy: “Bắc, Dã.” Cậu vẫn im lặng nhìn cô, vì thế cô lại chuẩn bị trong chốc lát, nói: “Bắc Dã.”

“Tốt.” Cậu nói, “Đọc mười lần.”

Trần Niệm nhìn cậu.

“Đọc đi.”

“Bắc Dã.” Trần Niệm đọc, giọng nói khẽ khàng, “Bắc Dã, Bắc Dã, Bắc Dã, Bắc Dã...”

Cô ngậm miệng, hai người nhìn nhau, cô ngồi đến nóng cả bậc thang, con đế trong bụi cỏ đang kêu rét rét. Cậu phả làn khói kia vào lỗ tai trắng ngần của cô, ngón tay vuốt ve vành tai cô, làn da mịn màng bị sờ một lát thoáng chốc vừa đỏ vừa nóng.

Cậu nói, “Tiếp tục.”

“Bắc Dã.” Cô vừa mở miệng, hơi chậm, “... Bắc Dã...”

Cậu như cười như không lắng tai nghe, lấy viên kẹo lúc trước ra, xé vỏ bỏ viên kẹo vào miệng mình, cô vẫn ngoan ngoãn đọc.

“Bắc Dã... Bắc Dã... Bắc Dã...”

Mười lần rồi.

Cô nhìn cậu, cậu cũng nhìn cô. Sau một lúc lâu, cô nói: “Đọc xong rồi.”

“Đồ nói lắp” Bàn tay cậu giữ chặt khuôn mặt tái nhợt của cô, nói, “Còn thiếu một lần.”

Trái tim Trần Niệm sắp vọt lên tai rồi, cô nói: “Không... thiếu.”

“Còn thiếu một lần.”

“Không...”

“Thiếu.”

Trần Niệm hết cách, chỉ cần qua lần này: “Bắc...”

Cậu quỳ một gối xuống, nắm lấy cằm cô, cúi đầu ngậm môi cô.

Khác với lần trước, lần này đầu lưỡi cậu đưa vào trong miệng cô. Vị quýt, vừa chua vừa ngọt, khuôn mặt cô nóng bỏng, lưỡi đau nhức, cô nghẹt thở đến mức khuôn mặt đỏ lên.

Sau cùng, cậu ngửi môi cô, đứng lên và nói: “Đọc giỏi lắm, thưởng cho em.”

Tay chân Trần Niệm nóng hầm hập, miệng ngậm viên kẹo trái cây vị quýt.

Chương 5

“Câu 29: Trong đại dương, cá hề sắc thể sặc sỡ nên thường trở thành mục tiêu của động vật săn mồi. Hải quỳ có màu sắc sặc sỡ, tuy rất đẹp nhưng xúc tua chứa độc mạnh, động vật trong đại dương không dám tới gần nó. Nhưng da cá hề có chất nhầy đặc thù, có thể an toàn sống cạnh hải quỳ mà không chịu ảnh hưởng từ nọc độc. Khi cá hề gặp phải nguy hiểm, hải quỳ sẽ bao bọc nó, để nó không bị những loài cá khác tấn công. Mà hải quỳ không thể di chuyển sẽ mượn cá hề làm mồi dụ, hấp dẫn loài cá khác tới gần để bắt mồi. Cá hề cũng sẽ chia sẻ thức ăn với hải quỳ. Trong tự nhiên, mối quan hệ giữa động vật này gọi là...”

Trần Niệm nhanh chóng khoanh đáp án A trên tờ giấy trả lời.

Đến nửa học kỳ II, mỗi tháng sẽ có một buổi thi thử. Các bạn học từ lâu đã không còn kêu ca âm ỉ như học kỳ I nữa. Những kẻ có thành tích kém đã bỏ cuộc, làm sư ngày nào gõ mõ ngày ấy; học sinh có thành tích tốt làm bài kiểm tra, dồn chút sức lực cho bài thi cuối cùng vào hai tháng sau.

Khoa học tự nhiên là sở trường của Trần Niệm, chưa hết một giờ, cô đã làm xong câu hỏi lớn cuối cùng ở đề Vật lý. Cô quay lại kiểm tra lần nữa, bắt đầu tô tờ đáp án. Bút máy loạt soạt trên ký hiệu, đen nhánh, sáng lấp lánh, lóe lên ánh kim loại, hết như đôi mắt của cậu thiếu niên buổi tối ấy.

Cô nhớ tới nụ hôn say đắm của cậu tối đó.

Chỉ trong chớp nhoáng, cô hoàn hồn lại.

Nhanh chóng có người đứng dậy nộp bài thi, phòng học xôn xao không nhỏ. Hội Nguyện Lai lần nào kiểm tra cũng nộp bài trước để ra ngoài chơi, thầy cô không buồn quan tâm, khề cảnh cáo họ giữ trật tự, đừng ảnh hưởng tới những bạn khác.

Nào có ảnh hưởng chứ, nửa số học sinh ngồi trước không hề ngãng đầu quan tâm, toàn bộ vùi đầu làm bài, chẳng thèm ngó ngang tới. Nửa số học sinh ngồi sau lại rục rịch cũng muốn ra ngoài.

Trần Niệm làm xong đề Hóa, Tăng Hảo đã đứng dậy rồi. Thành tích của Tăng Hảo rất tốt, nhưng Trần Niệm không ngờ lần này cô ấy làm bài nhanh đến thế, kiểm tra xong xuôi bèn nộp bài trước. Học sinh giỏi và học sinh kém nộp bài trước có tính chất hoàn toàn bất đồng, cô ấy đứng dậy, rất nhiều học sinh có áp lực, liên tiếp ngãng đầu lên khỏi bài thi. Đôi khi Trần Niệm cũng nộp bài trước, lạnh nhạt đi về phía bục giảng, để lại áp lực vô hình cho người khác. Có người thứ nhất thì người thứ hai không còn ý nghĩa gì nữa.

Tăng Hảo hất cằm, bình tĩnh rời khỏi phòng học, nhưng đi không xa, đứng nhìn trời ở bên lan can.

Trần Niệm cúi đầu tiếp tục làm bài, làm xong đề Sinh học, cô xem đồng hồ đeo tay, còn bốn mươi phút nữa. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bên lan can trống vắng, Tăng Hảo đã rời đi rồi.

Ngày đó sau khi mua bánh bao bị trả lại tiền giả, cô nói chuyện mình biết cho Tăng Hảo. Về sau, hai người không còn nói gì với nhau nữa.

Trần Niệm kiểm tra lại mấy lần. Dần dần có người nộp bài thi, vậy mà cô không đứng dậy, luyện chữ trên tờ giấy nháp. Chữ đẹp thì phần trình bày sẽ cao.

Tiếng chuông vang lên, giờ kiểm tra kết thúc.

Nhà vệ sinh đông nghịt. Nữ sinh đi vệ sinh rất phiền hà, phải xếp hàng. Mọi người riu rít bàn về đề kiểm tra và đáp án, đợi hồi lâu, có người không nhịn được, gõ một cánh cửa trong phòng: “Này, làm sao thế?! Có ai ở bên trong không, vào lâu thế rồi mà không chịu ra! Cậu bị táo bón thì đừng đi vệ sinh có được không? Bao nhiêu người chờ ở đây này.”

Bên trong không có ai đáp lại.

Trần Niệm liếc nhìn nữ sinh la hét ầm ĩ kia, ở lớp khác, một đám nữ sinh đứng quanh a dua theo phàn nàn tỏ vẻ bất mãn. Nhưng không làm gì được, đâu thể đá cửa chứ.

Trên đường trở về lớp, hai thầy cô coi thi đi ngang qua, trao đổi: “Tăng Hào nộp bài vội quá, không nhận ra mình có lỗi câu thả.”

Đợt này Trần Niệm kiểm tra nhiều lần, cảm giác mình thi rất tốt, ước tính có thể đạt 610 điểm. Mỗi lần thi xong, cô đều âm thầm mong mỏi, thi sớm rời khỏi đây, đến một nơi lớn hơn xa hơn, tới phương Bắc.

Ở Trung Quốc thi tốt nghiệp xét đại học giống kỳ thi Quốc gia năm nay của Việt Nam. Trong đó mỗi khu vực thi với phương thức khác nhau. Phương thức được áp dụng tại phần lớn tỉnh thành là 3 + X (3 = Toán, Văn, Anh; X = khoa học tự nhiên hoặc khoa học xã hội). Tổng cộng 750 điểm. Ngoài ra còn có những cách thi và tính điểm khác, nhưng 3 là bắt buộc.

Các bạn nói chuyện cười đùa ngoài lớp học, Trần Niệm trở về chỗ ngồi ngẩn ngơ. Vị trí của Hồ Tiểu Điệp phía trước trống không, Trần Niệm lại nhớ tới thân thể trắng ngần run lẩy bẩy kia.

Trước mắt bỗng xuất hiện bóng người, Lý Tường ngồi xuống trước mặt cô, nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng. Cậu ấy thật sự rất thích cười: “Trần Niệm, thi cử thế nào?”

“Bình thường.”

“Mấy bài kiểm tra gần đây thành tích của cậu đều rất ổn định, 600 không thành vấn đề đâu.”

Trần Niệm nhoen môi, coi như mỉm cười.

Lý Tường nhìn cô: “Cậu muốn đến thành phố nào?”

“Xem điếm đã.”

“Đến Bắc Kinh đi.” Mắt Lý Tường phát sáng, “Dưới chân Thiên Tử, có lịch sử, có văn hóa, bây giờ vẫn gọi là ‘Đế đô’ Bắc Kinh, khí thế biết bao.”

Trần Niệm không lên tiếng.

Tiểu Mễ bon chen: “Lý Tường, tớ thấy cậu được cử đến Bắc Kinh học nên bắt đầu kéo bày đàn thì có.”

Lý Tường không giấu giếm: “Đương nhiên tớ không muốn đến lúc ấy chẳng có người bạn cấp ba nào cả, cuối tuần không thể tìm ai đàn đúm. Nói thật, Bắc Kinh tốt lắm, đừng ở lại quê mình, chẳng có ý nghĩa gì đâu.”

Tiểu Mễ cười ha ha: “Yên tâm đi, tớ và Trần Niệm đều muốn tới Bắc Kinh đó. Đúng không Trần Niệm?” Cô nàng huých tay Trần Niệm.

Trần Niệm bình thản nói: “Có thể... thi trượt...”

Tiểu Mễ đập cô: “Không thể nào, trừ phi cậu bỏ thi.”

Lý Tường: “Nhất định sẽ đỗ mà. Đến lúc đó chúng ta hẹn nhau ở Bắc Kinh nhé.”

Trần Niệm không trả lời, nhìn ra cửa sổ.

“Lý Tường, nghe nói cô cậu là giáo viên ở trường trung học thuộc trường đại học sư phạm phải không.” Tiểu Mễ nói, “Trường điếm ở tỉnh lỵ, thành phố nhỏ như chúng ta không thể so sánh được. Có thể giúp đỡ tuần đề thi Quốc gia chỗ họ về cho chúng ta học không?”

Lý Tường vui vẻ cực kỳ, khát khao cuộc sống đại học xa quê: “Không thành vấn đề, cứ giao cho tớ.”

Chuông vào học vang lên, Lý Tường trở về chỗ ngồi của mình.

Là giờ tự học, Trần Niệm phân tích những câu hỏi làm sai trong tháng trước. Trong lúc vô tình ngẩng đầu, chỗ ngồi của Tăng Hào vẫn trống không.

Sau giờ kiểm tra, thầy cô bận chấm bài, tự học là tự nguyện. Những ai không học hành đều tự giác không làm ồn ở khu vực xung quanh phòng học, đều xuống sân chơi. Trần Niệm suy nghĩ chốc lát, cuối cùng tiếp tục giải đề của mình.

Mãi lâu sau, Tăng Hào vẫn chưa xuất hiện.

Khi gần tan trường, Trần Niệm rời khỏi phòng học. Hành lang trống không, cả tòa nhà yên lặng như tờ, chỉ có tiếng bóng rổ văng vẳng ở sân thể dục đằng xa.

Nhà vệ sinh ở cuối hành lang im ắng, giọt nước nhỏ ra từ vòi nước không bao giờ siết chặt, rơi trên nền gạch men sứ thành mấy cánh hoa.

Cánh cửa trong cùng đóng kín bưng. Trần Niệm khẽ khàng bước tới, trên khóa cửa hiện màu đỏ. Cô trải một tờ khăn giấy xuống đất, nhẹ nhàng quỳ xuống, rạp người ghé đầu sát đất, nhìn vào trong qua khe cửa.

Cô nhìn thấy đôi chân chày thứ chất lỏng màu đỏ.

Cô bình tĩnh đứng dậy, nhặt khăn giấy lên ném vào thùng rác. Tới cánh cửa lại vòng về, đổ rác trong thùng tại cánh cửa phòng trong cùng.

Trở về lớp học, Tiểu Mễ hỏi: “Đi vệ sinh à? Sao không gọi tớ đi cùng.”

“Không phải.” Trần Niệm nói, “Có một câu... không biết làm, tìm cô giáo.”

“Tìm được chưa?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Tớ xem nào.”

Trần Niệm chỉ bừa một câu, Tiểu Mễ nghiêng đầu nhìn một lát, nói: “Có thể giải thế này, cậu xem.”

Lúc này, hội Ngụy Lai vào phòng học, ánh mắt giao nhau, Ngụy Lai lạnh lùng liếc nhìn cô nhưng không có cảm xúc nào khác.

Trần Niệm dờ mắt, dừng lại ở một câu hỏi: “Điều hâu ăn thịt thỏ hoang và rắn, khi số lượng thỏ hoang giảm mạnh trong hệ sinh thái, tỉ lệ rắn bị bắt sẽ tăng lên rất nhiều.”

Tan học, Trần Niệm và Tiểu Mễ cùng rời khỏi lớp, hội Ngụy Lai đi lướt qua họ. Tiểu Mễ liếc nhìn bóng dáng kệnh kiệu kia, bỗng nói: “Niệm, tớ nghĩ mãi về một vấn đề.”

“Hử?”

“Cậu nói xem, có phải bởi vì Ngụy Lai không?”

Trần Niệm quay đầu nhìn cô bạn.

“Có mấy lần Ngụy Lai cố ý chặn đường Hồ Tiểu Điệp trong giờ học và giờ nghỉ, cảm thấy Tiểu Điệp chịu ảnh hưởng rất lớn.” Tiểu Mễ không đợi Trần Niệm đáp lời, lại tự lắc đầu, “Chắc không đâu. Ai lại tự sát vì chuyện này chứ? Cô giáo bảo đừng nói lung tung, thế nên tớ chưa từng bàn luận với người khác về chuyện này.”

Trần Niệm không nói gì, thầm cảm thấy nguy hiểm.

Hai người không cùng đường, ra cổng trường liền vẫy tay tạm biệt.

Trần Niệm đi qua chỗ rẽ bên tường bao trường học, bên tai truyền đến tiếng huýt sáo và tiếng phanh xe máy. Quay đầu lại, Bắc Dã mặc áo phông đen quần jean, đeo chiếc hộp đàn ghi-ta màu đen, đi chiếc mô-tô màu đỏ đen. Cả người cả xe đều bóng bẩy, như một bức ảnh.

Trần Niệm nhìn cậu chăm chăm.

Cậu khom lưng, quay đầu nhìn cô, ngón tay gõ nhẹ vào tay lái, liếc cô trong chốc lát. Thấy cô vẫn đứng đần ra không phản ứng, cậu thẳng người dậy, mày hơi nhíu lại: “Lại đây.”

Trần Niệm đi tới, đứng bên vỉa hè.

Cậu hất cằm về phía sau: “Lên xe.”

Trần Niệm vừa định bước lên.

“Chờ chút.” Cậu ném cho cô một cái mũ bảo hiểm giống của cậu, nền đen, vẽ mấy chữ nguệch ngoạc, còn mới tinh. Mũ bảo hiểm rất chặt, Trần Niệm vật vã lắm mới đội vào được, hai tay vụng về cài quai trên cằm.

Cậu liếc nhìn, gạt tay cô ra, kéo dây lại. Trần Niệm lão đảo đụng vào cậu. Cậu rũ mắt, ngón tay nhanh nhẹn cài chặt cái quai lại.

Cài xong, cậu tháo đàn ghi-ta đeo lên người cô. Trần Niệm thoáng lão đảo, hộp gỗ hơi nặng.

Trần Niệm giẫm lên chỗ đặt chân trèo lên xe mô-tô, cậu chống chân xuống đất, xe hơi chao đảo, cô vội vàng nắm lấy vai cậu, khớp xương rần rỏi dưới áo phông tản ra hơi nóng. Cậu giữ tay lái, bóng lưng không hề lay động.

Trần Niệm ngồi vững, buông vai cậu ra.

Xe mô-tô gào rú phóng đi, thiếu niên lao vun vút giữa cơn gió đêm.

Bắc Dã chở Trần Niệm đi ăn tối, dừng lại ở ven đường, cô xoay người nhảy xuống loạng choạng, lùi lại mấy bước, không cẩn thận đụng vào người đứng sau, giẫm phải chân đối phương, hộp đàn còn đụng vào người ta.

Trần Niệm quay lại: “Xin... xin lỗi.”

Là một trong ba cậu nhóc choai choai: “Không có mắt à.”

Bắc Dã cười mũ bảo hiểm, xuống xe: “Mắt mày để sau gáy à?”

Trần Niệm thấy đối phương giận, chặn trước mặt Bắc Dã nói xin lỗi: “Xin... xin l...”

“Là xin hay là xin lỗi.” Tên kia nổi nóng, “Bị nói lấp hay là không muốn xin lỗi đây hả?”

Sau lưng Trần Niệm có sức lực ứa tới, thầm nghĩ e rằng không ngăn nổi rồi.

Mà một người khác nhìn thấy Bắc Dã, suy nghĩ trong chốc lát bỗng chế nhạo như chiếm thế thượng phong, “Đây không phải là con trai của mẹ kia sao? Bắc Dã, mẹ nó là điểm đấy. Ba nó là một tên cường...”

Bắc Dã đẩy Trần Niệm ra, cười rất lạ, vớt chìa khóa sang: “Cầm lấy cho tôi.”

Trần Niệm vội vàng bắt lấy, nắm trong lòng bàn tay.

Cậu liếc nhìn tên kia, đập một phát. Trần Niệm mở to mắt, cô không rõ vì sao cậu lại đánh nhau, là vì cậu, hay vì cô.

Chiến tranh nổi lên, mấy cái ghế ở quán ven đường đều bị lôi ra làm vũ khí.

Ba tên không phải đối thủ của cậu, một lát đã bị đánh bại.

Bắc Dã vẫy tay, không còn hứng ăn cơm ở đây nữa, tới bên Trần Niệm lấy mũ bảo hiểm và chìa khóa, sải bước tới xe mô-tô cầm chìa khóa đội mũ vào, vừa cài quai trên cằm vừa liếc mắt nhìn cô: “Ở lại đây xem kịch à?”

Trần Niệm vội vàng đi tới leo lên xe.

Đến một ngã tư, họ gặp đèn đỏ. Cô nghiêng về phía trước theo quán tính, kề sát cậu, cứ như hai cái bánh nướng áp chảo trên lò lửa vậy. Áo mùa hè mỏng tang, hai người kề quá sát, cự ly không thể tránh khỏi mùi mồ hôi. Trần Niệm hơi xấu hổ, mông dè dặt nhích ra sau, nhưng chỗ cô ngồi bị dốc, sau lưng còn có cái đàn to đùng nên hiệu quả chẳng là bao. Cô khựng lại ngay tại chỗ.

Ánh trời chiều ngả về phía Tây, thời gian đèn đỏ lùi dần lùi dần, từ 153 xuống thành 59. Cuối cùng cậu quay lại liếc nhìn cô, giao với tầm mắt của cô rồi không dời đi nữa.

“Mới vừa rồi em rất sợ hãi.”

“Sợ cậu... sẽ...” Trần Niệm mấp máy môi, cố hết sức không lặp lại chữ “sẽ” kia, tiếp lời, “Bị... đánh.”

“Em cảm thấy tôi sẽ thua ư?” Cậu nhướn mày cười lạnh, đôi môi mỏng nhếch lên.

“Hôm đó...” Trần Niệm nói, “Lần đầu tiên...”

Cậu vẫn giữ tư thế quay đầu ra sau, ánh mắt lướt qua bả vai nhìn cô. Tuy biết cô muốn nói gì, nhưng vẫn hết sức nhẫn nại chờ cô nói hết cả câu,

“Gặp... mặt, cậu... bị người ta... đánh.”

“Hôm đấy bị sốt. Chúng nó đông người.” Ít nhiều cậu cũng có phần kiêu ngạo, lại hỏi, “Không biết cái gọi là nam tử hán không chịu thiệt thòi trước mặt sao?”

“Ồ.” Trần Niệm nói, nâng cái mũ bảo hiểm trên đầu, gật gật.

Bắc Dã nhìn cô hồi lâu, nói: “Trông em ngốc quá.”

Trần Niệm: “...”

Nhìn nhau quá lâu, cô cúi đầu, giọng rất khẽ: “Cậu... đánh nhau giỏi lắm à?”

“Không tốt ư?”

Trần Niệm cúi đầu lắc nhẹ, lại ngẩng lên, đôi mắt trong suốt nhìn cậu: “Tôi cảm thấy... rất tốt.”

Thế nhưng cậu không có biểu cảm gì, nhìn cô một lát rồi quay đầu đi. Trần Niệm cũng im lặng.

Đèn xanh, cậu quẹo trái. Trần Niệm mím chặt môi, muốn về nhà cô phải đi thẳng.

Chương 6

Xe gắn máy rẽ vào xưởng thép bỏ hoang, đường đầy ổ gà, trên cỏ cây phủ kín đất cát. Vào thập niên bảy mươi tám mươi, xưởng thép phát đạt, địa vị của công nhân cao, nhân viên ở đây dễ cưới vợ nhất. Người thời đó cũng chia làm năm bảy loại.

Hà Đông chuyển sang Hà Tây cũng chưa mất đến ba mươi năm. Thế kỷ mới thay đổi cải cách, xưởng thép thiệt hại rất lớn, môi trường ô nhiễm, thế là cắt giảm biên chế, suy tàn, phá sản, đóng cửa chỉ trong một đêm.

Mảnh đất này không ai quản lý, cứ để không ở đó mười mấy năm. Nhà xưởng đổ nát, xiêu vẹo xập xệ, chỉ còn tòa nhà ký túc xá của nhân viên ở khu trong cùng của xưởng. Vách tường đen sì do bị khói xưởng thép hun quanh năm suốt tháng.

Xe phanh gấp, Trần Niệm va vào lưng Bắc Dã liền ôm mũ bảo hiểm ngồi vững lại. Cô vịn vai cậu, đứng dậy trèo xuống mô-tô. Trước mặt là tòa nhà ký túc xá nhân viên cũ kỹ, trời sắp tối, khói bay ra từ từng cửa tò vò giống như một tổ ong khổng lồ đang bốc khói.

Bắc Dã nói: “Bên này.”

Trần Niệm quay đầu lại. Sau cây cổ thụ rậm rạp là một tòa nhà hai tầng, rèm cửa kín mít. Nó không giống chỗ giành cho người ở, ngược lại giống như trạm tập hợp và trung chuyển hàng hóa. Trên vách tường bên phải có cầu thang sắt chạm rỗng, loang lỗ rỉ sét, đi thông lên tầng hai.

Lá cây kia rất thơm, hương vị trong lành, dưới tán cây treo từng sợi chỉ mảnh màu trắng giống như rèm trăn châu, vô cùng xinh đẹp. Đến gần Trần Niệm mới phát hiện, trăn châu dưới sợi chỉ kia hóa ra là con sâu béo núc màu trắng.

Lạnh cả sống lưng, Trần Niệm cẩn thận tránh né, đi lên cầu thang. Trên hành lang tầng hai chất đầy đồ bỏ đi như thùng đóng gói, xe đạp cũ kỹ phủ kín bụi than.

Bắc Dã ngồi xuống mở khóa, nâng cửa cuốn lên, mảnh sắt chấn động âm ầm, bụi bay mù mịt trong buổi hoàng hôn. Trần Niệm sững sờ, khoe môi khê nhoén cong.

Cậu quay lại nhìn: “Sao thế?”

Trần Niệm cúi đầu: “Cánh cửa này... ngẫu quá.”

Bắc Dã không tỏ vẻ gì, cũng không lên tiếng.

Trần Niệm nói: “Xe... cũng thế.”

“Cũng cái gì?”

“Cũng, rất ngẫu.”

Cậu vẫn không tỏ vẻ gì, nâng cửa cuốn lên, đưa lưng về phía cô bước vào phòng, khoe miệng hơi nhoén lên lại nhanh chóng hạ xuống, nói: “Vào đi.”

Trần Niệm thoáng chốc do dự rồi đi vào theo.

Bên trong mờ tối, chăn đơn tràn ngập mùi con trai ấm thấp và oi bức, giống như cây dâu ngoài phòng, lại giống như mùi hơi đất khi trời chuyển mưa, hơi tanh, ẩm ướt và tràn trề sức sống.

Trần Niệm nhìn cậu, cậu giơ tay kéo cửa cuốn xuống, bả vai kéo theo vạt áo phông lộ ra chiếc bụng bằng phẳng, trên đó có đường nét gợi cảm và xa lạ. Trần Niệm dời mắt đi.

Cậu nắm lấy mép cửa kéo xuống, cửa kéo được một nửa, cậu nhấc chân móc vào mép cửa giẫm xuống đất, cánh cửa gọn gàng đóng lại. Cậu không khóa cửa, đi vào phòng, kéo dây đèn lơ lửng trong không trung, tách một tiếng, đèn chân không sáng lên. Ánh đèn mờ ảo mờ lung giống như ống thủy tinh chứa đầy đom đóm.

Một tia sáng hoàng hôn màu đỏ chiếu xuyên qua khe hở, chia căn phòng thành hai nửa. Một bên là giường và tủ quần áo đơn giản, một bên thì rất nhiều dụng cụ và máy móc nằm rải rác lộn xộn, hòa lẫn với mùi mực in gắt mũi.

Cửa sổ đối diện bị ánh nắng chiều rọi vào, trong nhà vô cùng nóng bức. Thoáng chốc bước vào phòng, mồ hôi đã rỉ ra da thịt, giống như cây nấm mọc lên trong đất bùn sau cơn mưa, run run và toàn thân khó chịu.

Bắc Dã kéo cây quạt đứng đến bật số lớn nhất, thổi Trần Niệm thoáng lảo đảo. Đầu tóc bị gió thổi bám vào cần cổ, sợi tóc và mạng nhện dính lấy da thịt ẩm ướt mồ hôi.

Thấy dáng vẻ nhếch nhác của cô, cậu hừ một tiếng: “Khăn giấy để làm gì?” Nói xong cậu cầm siêu đi đến vòi hứng nước.

Trần Niệm tháo hộp đàn ghi-ta đặt lên bàn, vén tóc dính trên mặt, nhìn xung quanh. Trên vách tường dán poster, có Hanamichi, Luffy, Zoro Nhân vật trong băng Hải Tặc Mũ Rơm của loạt Manga và Anime One Piece tác giả Eiichiro Oda.

Cậu lấy mấy cốc mì ăn liền, hỏi: “Em ăn loại nào?”

Trần Niệm đảo mắt một lượt: “Thịt bò chua cay.”

Bắc Dã đứng bên bàn, thành thạo xé vỏ, bóc túi gia vị ra. Trần Niệm đến giúp, khi bóp gói tương bị dính vào ngón tay, Bắc Dã thoáng liếc nhìn cô, cầm khăn giấy phủ lên ngón tay cô, nắm lấy lau mấy cái, rồi rút mạnh

qua những khe hở ngón tay. Giống như chăm sóc tay trẻ con, chỗ nào cũng được lau sạch sẽ.

Trần Niệm ngược mắt nhìn cậu. Cậu quay người đi lấy nước sôi nấu mì, tìm được hai quyển sách đặt lên miệng ly. Có quyển sách Tiếng anh lớp Bảy, bìa sách bị xé toạc rồi, trên trang sách vẽ hình Hàn Mai Mai, Lý Lỗi và một bà lão đang trò chuyện cùng nhau,

– How old are you?

– It’s a secret.

Trần Niệm nhìn cậu: “Cậu...” Vừa cất lời, đôi mắt đen nhánh liền liếc nhìn khuôn mặt cô, mặt Trần Niệm sượng sùng trong phút chốc, sau khi nhìn nhau hai giây, mới nhớ nói tiếp, “Bao nhiêu tuổi rồi?”

Ánh mắt cậu không dời đi, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười... sáu.”

Cậu cong khóe môi: “Đi học sớm thế à?”

Trần Niệm gật đầu, định nói còn vượt cấp nữa nhưng sợ nói lấp dành nuốt lại. Một tia nắng chiều rực rỡ chiếu lên người họ. Cô hỏi: “Còn cậu?”

“Mười bảy.” Cậu tựa vào cạnh bàn, ngực áo phong bị quạt gió thổi phồng lên phần phật, cậu chột hỏi, “Em học giỏi lắm à?”

Trần Niệm đáp: “Giỏi.”

Bắc Dã ngừng lại, nhìn cô hồi lâu, hỏi: “Không nói dối đấy chứ?”

Trần Niệm nói: “Không có.”

Cậu im lìm, cầm hộp thuốc mới trên bàn xé giấy niêm phong, móc một miếng ngậm trong miệng, không biết là đang suy nghĩ gì, cuối cùng lại lấy xuống, nói: “Trông em rất ngốc.”

“...” Trần Niệm nói, “Cậu, đã từng nói rồi.”

Bắc Dã nhìn cô: “Em vẫn ngốc đấy thôi, nói lần thứ mấy cũng không quan trọng.”

Trần Niệm: “...”

Trái tim thiếu niên nhạy cảm; Trần Niệm ý thức được mình đã trả lời sai một vấn đề rồi, có thể nói là đã đáp quá nhanh.

Tia nắng đỏ au trên sàn nhà và trên bàn dần mờ tối, Bắc Dã đi kéo rèm, đẩy cửa sổ ra, tiếng người ồn ã; Gió đêm ùa vào mang theo mùi thơm của bánh mì nướng; ánh mặt trời vàng rực, giống như lớp vỏ đường trên bánh mì.

“Thơm quá.” Trần Niệm nói.

Bắc Dã liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn hai phút nữa.”

“Hả?”

“Hai phút nữa, người thu mua sắt vụn lái xe đến, xe lửa đi thành phố băng qua, bánh mì nướng ra lò.” Cậu nhẹ nhàng nhảy từ cửa sổ ra ngoài, biến mất tăm tích.

Trần Niệm kinh ngạc, chạy theo xem.

Dưới bệ cửa sổ có lối đi hẹp bằng xi măng, thông với cầu thang thoát hiểm, cầu thang gắn sát tường của xưởng thép, ngoài bức tường là một ngõ nhỏ lâu đời.

Bắc Dã dễ dàng nhảy xuống khỏi tường, mắt hút ở tiệm bánh mì đối diện con ngõ.

Chập tối là thời gian ngõ hẻm rộn rã nhất, tiệm may, tiệm tạp hóa, tiệm bánh mì, tiệm sửa giày vân vân... Chuông xe đạp vang lên leng keng, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng: “Mua... đồng nát sắt vụn đây...”

Gần đó có một con đường sắt dẫn đến phương xa. Trần Niệm quay lại bàn, nhắc quyển sách Tiếng anh trên miệng ly ra. Giở tấm đắp ở miệng lên, hơi nóng ập vào mặt; may là mì vẫn chưa nở.

Tuuuu! Trong buổi hoàng hôn vang lên tiếng còi tàu hỏa. Trần Niệm ngẩng đầu, khẽ cười.

Bắc Dã đột ngột mở cửa sổ, khựng lại; Dưới nắng chiều, Trần Niệm đứng bên cạnh bàn xé tờ giấy trên miệng ly. Mảnh giấy rơi xuống đất phát phơ, gió lớn quét qua, váy của cô bị thổi lúc phồng lên lúc xẹp xuống, vài váy màu trắng mỏng manh ôm sát đường nét thân thể cô từng góc độ. Ngoài cửa sổ, bụng dưới thiếu niên dấy lên ngọn lửa, vọt lên lồng ngực, bốc đến cổ họng khô khốc như sặc khói. Cậu tung mình nhảy vào trong nhà, kéo rèm cửa sổ lại, trong phòng mờ tối lần nữa.

Trần Niệm ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Mì vẫn còn rất nóng.”

Bắc Dã đem bánh mì nướng mới ra lò đặt vào tay cô: “Ăn cái này trước đi, nhân lúc còn nóng.”

Trần Niệm cắn một miếng, xôm xộp mềm mại, mùi sữa lan tỏa. Người cô chột cứng đờ, tay Bắc Dã luồn vào từ dưới làn váy của cô, men theo mé trong bấp ùi lần lên trên.

Trần Niệm quay đầu, ánh mắt giao nhau với Bắc Dã. Tay cậu dưới làn váy của cô càn rỡ được voi đòi tiên, khẽ giọng hỏi: “Sợ à?”

Trần Niệm né tránh kiễng chân lên, tay của cậu lại đuổi theo. Cô run rẩy, tròn mắt xoay tròn không dám nhìn thẳng, ngu ngơ mà lo sợ.

Ngoài cửa sổ, xe lửa chạy rầm rầm, không khí dao động, trời đất rung lên.

“Sợ thì sao lại đi về cùng tôi?” Cậu gắng sức, gần như nhắc cô bằng một tay. Cô thét lên một tiếng, tay chống bàn cố gắng kiễng ưỡn chân lên.

Cậu nói: “Nghĩ kỹ chưa mà đi về cùng tôi?”

Trần Niệm lắc đầu, mồ hôi rỉ trên trán, thấm ướt tóc mái thành từng lọn nhỏ. Cô mong mỗi được bảo vệ, nhưng hiển nhiên chưa hề dự định đến việc phải đánh đổi điều gì với cậu. Mũi chân cô run rẩy, lão đảo sắp ngã. Trong khoảnh khắc cô ngã xuống, cậu buông cô ra.

Trần Niệm đứng im tại chỗ trong chốc lát, cảm thấy vô nghĩa. Cô chán bản thân mình nhát gan và lỗ mãng, cảm thấy xấu hổ. Nghĩ kỹ rồi, thế là khẽ nói: “Tôi đi đây.”

Dã Bắc nheo mắt lại, cầm nĩa gõ miệng cốc: “Ăn xong rồi đi.”

“Không... ăn...” Trần Niệm thấy vẻ mặt cậu không cho phản bác bèn đến bên bàn ngồi xuống.

Cô ăn rất chậm, cậu ăn xong trước rồi ra cửa sổ ngồi hút thuốc lá. Trần Niệm ăn xong, thu dọn gọn ghẽ rồi nói với cậu: “Xong rồi.”

Cậu vút đầu thuốc đi, nhảy xuống khỏi cửa sổ, đưa cô ra ngoài. Ra khỏi cánh cửa xếp, Trần Niệm mang theo niềm tự tôn cuối cùng, nói: “Tự tôi... đi về được.”

Bắc Dã bật cười một tiếng, nhưng không hề vui vẻ: “Thật à?”

Nụ cười này hơi khắc nghiệt, Trần Niệm không lên tiếng. Cậu và cô đều hiểu rõ, sắc trời nhá nhem, ngay cả khu xưởng này cô cũng không dám đi.

Dường như trở trời, gió đêm bất chợt lạnh hơn. Trần Niệm ngồi trên mô-tô, run cầm cập vài lần. Đoạn đường này rất dài, hai người đều không nói chuyện với nhau, khi đến đèn đỏ Bắc Dã cũng không thèm quay đầu lại nhìn cô. Đến cửa nhà, gió lớn thét gào, lá cây xào xạc, Trần Niệm cười mũi bảo hiểm trả lại cho Bắc Dã.

Bắc Dã nói: “Hòa nhau rồi.”

Là câu khẳng định nhưng giọng nói có vẻ nghi vấn không dễ gì phát giác. Trần Niệm mím môi gật đầu.

Bắc Dã: “Nói đi.”

Trần Niệm: “Sớm đã... hòa... nhau rồi.”

Cậu nhìn cô, trong mắt có vẻ hiu quạnh; lại nhìn phía trước, thế giới trong suốt. Một giây sau, xe nổ máy. Cũng trong giây phút đó, giọt mưa lớn như hạt đậu trút xuống chi chít, rơi vào đầu Trần Niệm khiến cô hơi đau. Trời mưa rồi, mà bóng dáng màu đen của cậu đã sớm nhập nhòa, đèn hậu màu đỏ nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ.

Chẳng mấy chốc, mưa càng lúc càng lớn, ào ào như trút nước, sinh lầy văng tung tóe.

Ôi, mùa mưa sắp tới rồi.

Trần Niệm chạy đến cạnh cầu thang, điện thoại di động vang lên, là Tăng Hảo. Chắc là cô nàng đã chui ra khỏi nhà vệ sinh. Trần Niệm bắt máy nghe, bước chân chợt dừng lại. Nước mưa rơi lộp độp xuống mái hiên, bùn đất bắn lên bấp chập cô. Cơn lạnh chui từ lòng bàn chân lên.

“Cậu... cậu bảo là mình... nói?” Trong cơn mưa to gió lớn, cô nghiêng rặng, tức giận và sợ hãi, đầu lười lú lại, “Cậu đã từng đồng... ý với tớ như thế nào? Cậu đồng ý sẽ... sẽ không lôi tớ... vào!”

Buông điện thoại xuống, sau lưng ớn lạnh. Cô chợt dạ quay đầu lại, trong ngõ hẻm tối đen như mực, chỉ có màn mưa to.

Cô chợt vọt lên cầu thang, cũng không biết đang sợ cái gì. Cô nhanh chóng móc chìa khóa mở khóa, trong đêm tối không nhìn rõ lắm, cắm chìa khóa hồi lâu cũng không lọt vào ổ, nỗi sợ hãi khó hiểu càng lớn.

Tay run lên, chìa khóa rơi trên mặt đất. Trần Niệm ngồi xồm xuống nhặt, khóe mắt nhác thấy trong góc tối có ánh sáng lóe lên, là tàn thuốc. Cô cố cứng nhắc quay lại, thấy một đôi mắt lạnh lẽo tỏa sáng.

Ngụy Lai phả ra một làn khói, đứng lên khỏi mặt đất.

Chương 7

Trời mưa lất phất, Trần Niệm choàng tỉnh khỏi cơn mộng, cảm thấy tim đập thình thịch đến đau nhói.

Tối hôm qua, ngay khoảnh khắc Ngụy Lai lao về phía cô, cô đã nhanh chóng tra chìa vào ổ, vọt vào nhà đóng cửa lại. Sấm sét vang dội, Ngụy Lai ở ngoài đập cửa ùng ùng, Trần Niệm thì người lên cửa, mấy mảng sơn nước trên vách tường bị bong ra, rơi vào mắt cô, đau đến mức chảy nước mắt.

Trước khi Ngụy Lai đi, còn để lại một câu: “Trần Niệm, mày tự tìm chết.”

Sau khi mưa tạnh trời vẫn rất hanh khô, Trần Niệm trở người nhìn điện thoại di động, năm giờ sáng.

Cô lau mồ hôi trên cổ, mở quạt điện, nằm lăn ra giường ngấn người. Trời dần sáng, mãi đến sáu giờ bốn mươi, cô gọi điện thoại ẹ mình lúc này đang ở Châu Hải.

“Alo, Niệm Niệm, giờ này chưa đi học à?” Giọng mẹ khàn khàn, bên kia có tiếng ồn ào của mấy người đang đánh răng rửa mặt.

Trần Niệm cúi đầu dụi mắt: “Mẹ.”

“Hả? Kem đánh răng hết rồi à, chị, dùng của em đi.” Đầu dây bên kia vẫn đang bận đánh răng, hỏi không rõ tiếng: “Sao vậy Niệm Niệm? Sao còn chưa đi học?”

“Mẹ, mẹ... trở về chăm... chăm sóc cho con đi. Đến khi con thi, tốt nghiệp xong, có được không?”

Mẹ phun nước súc miệng ra, nói: “Giữa năm nên trong xưởng phải đẩy nhanh tiến độ, mẹ không xin nghỉ được. Đừng nói là hai tháng, sẽ lập tức bị cuốn gói đi luôn đấy. Niệm Niệm ngoan, kiên trì thêm hai tháng nữa thôi, được không con?”

Trần Niệm không lên tiếng.

Mẹ yên lặng, đi đến một chỗ khác, cách xa mấy đồng nghiệp, nói: “Có phải Niệm Niệm nhớ mẹ không?”

Trần Niệm gật đầu, một lúc lâu sau, mới cúi đầu “ừ” một tiếng.

Chương 8

“Cá hề có thể vệ sinh cơ quan bị hoại tử và ký sinh trùng trên hải quỳ, mà trong lúc ma sát với xúc tu của hải quỳ, cá hề có thể loại bỏ ký sinh trùng hoặc nấm mốc trên cơ thể mình.”

Ôn tập đến hai tháng cuối cùng, làm đề luôn có thể gặp được những câu hỏi tương tự, liếc nhìn qua bộ não đã biết phải chọn gì. Nhưng thầy cô nói, người ra đề chuộng xây dựng ý mới trên đề cũ, nên đừng chủ quan.

Trần Niệm làm hết mấy bộ đề Lý Tưởng mang đến, so đáp án với Tiểu Mễ, thảo luận phân tích những chỗ sai sót; học tập chỉnh sửa xong xuôi, đúng lúc vang lên tiếng chuông tan học.

Vừa lòng thỏa ý.

Trần Niệm vươn vai, hất cằm ra ngoài phòng học, ý bảo Tiểu Mễ cùng cô ra ngoài hít thở không khí.

Hai người ngoài người trên lan can nhìn cây biếc trời xanh. Mùa mưa đã đến, đêm đêm mưa rơi như trút nước, ban ngày lại rực rỡ ánh dương.

Tiểu Mễ nói: “Trần Niệm, hình như sau khi trở về từ Cục Công an, cậu đã nhẹ nhõm hơn rồi.”

Trần Niệm nói: “Đã làm chuyện... nên làm, có... được... kết quả thỏa đáng.”

Tiểu Mễ trầm hiểu, nhoẻn môi cười.

Được nửa chừng, nụ cười thôi tươi rói, Trần Niệm trông sang, Tăng Hào xuất hiện tại cổng trường, ba mẹ vỗ vai cô ấy, dặn dò gì đó.

Trần Niệm nhìn một hồi, quay đầu liếc mắt về sân thể dục ở đằng xa, cây đa tươi tốt che lấp khán đài. Cô nhìn sang góc tường bao, ngoài trường có một đám thiếu niên mặc áo trắng đi ngang qua, thoáng hiện rồi biến mất, không có ai nhảy qua tường rào cao cao vào trường.

Cô đã nghe kể về cậu thiếu niên kia. Nhiều năm trước, một gái điếm báo cảnh sát, nói rằng bị cưỡng bức. Đẳng nam ngồi tù, đẳng nữ tiếp tục kiếm sống, đứa trẻ bị vứt vào nhà tình thương nuôi nấng.

Sau đó đứa trẻ ra đời kia trưởng thành, nhưng không hề đáng sợ, không hề làm cho Trần Niệm sợ hãi.

Lời của Tiểu Mễ khiến cô thôi suy nghĩ miên man: “Trần Niệm, có khi mình nghĩ, chỉ có cậu nhìn thấy Hồ Tiểu Điệp bị bắt nạt thì phải?”

Trần Niệm lẳng lặng nhìn cô.

Tiểu Mễ giải thích: “Không phải mình nói cậu. Nếu mình nhìn thấy, mình cũng sẽ sợ hãi, sợ bị liên lụy, rất có thể mình cũng im lặng, nhưng không ai ngờ được kết quả về sau. Nếu như Tiểu Điệp không chết, chuyện này gần như không đáng nhắc tới, thoáng qua như mây khói. Nhưng cậu ấy đã chết, chuyện này trở nên rất nghiêm trọng, cứ như phải trói chặt với đạo đức của con người vậy.”

“Mình cũng từng... nghĩ tới những điều này.” Trần Niệm bất giác chà tay, “Mình vẫn luôn chỉ muốn mau... mau rời khỏi đây, không quan tâm đến điều gì khác, không muốn chọc phải... phiền phức. Nhưng cũng không... không muốn biến mình thành... kiểu người mình ghét.”

Tiểu Mễ nói: “Vì vậy cuối cùng cậu đã lên tiếng, lựa chọn cách làm đúng đắn.”

Trần Niệm nói: “Nhưng, đối với người mà nói, lựa chọn con đường đúng đắn, nhiều khi, không có gì tốt, chỉ có tai hại.”

Trần Niệm rũ mí mắt, rất hoang mang.

Tiểu Mễ cũng chống cằm, thở thật dài: “Nghĩ mãi không hiểu.”

Hai cô bạn tốt nhú mày, im lặng.

“Không, không phải chỉ có tai hại.” Tiểu Mễ bỗng nói, “Chuyện tốt và chuyện xấu cậu làm đều tạo ảnh hưởng tới người bên cạnh, tựa như truyền dẫn năng lượng vậy, sẽ tạo ra hiệu ứng dây chuyền. Mình không mong thế giới này sẽ trở thành kiểu mình ghét. Mình cảm thấy mỗi người đều có thể thay đổi thế giới, bắt đầu từ việc làm bản thân tốt hơn, dù là chút xíu. Trần Niệm à...”

Tiểu Mễ quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười với ý chí sục sôi, “Hai chúng ta, về sau đều phải làm người tốt, có được không?”

Trần Niệm nhìn thấy, bàn tay Tiểu Mễ giơ lên giữa trời, ánh nắng chiếu vào khe hở, màu hồng ngập tràn hy vọng chảy xuôi.

Trong khoảnh khắc ấy, cô rất an lòng. Bỗng nhiên cô không muốn rời khỏi vườn trường nho nhỏ này như vậy nữa.

Rất nhiều năm tháng đứng bên lan can nhìn ngắm bầu trời, những cái đầu của thanh thiếu niên chứa vô số chuyện nghĩ không thông. Ngày qua rồi ngày lại, năm đến rồi năm đi, nghĩ về xã hội, nghĩ về người với người, nghĩ về thế giới, nghĩ về đúng sai, nghĩ về đời người, nghĩ về thiện và ác.

Hồi còn làm học sinh, thời gian luôn vừa chậm vừa dài, sẽ nghĩ tới rất nhiều việc. Sau này trưởng thành rồi, bề bộn công việc, trở thành bác sĩ, giáo viên, cảnh sát, bà chủ cửa hàng bánh bao, bận bịu làm việc kiếm sống, không còn nhiều thời gian đoán mò như vậy nữa.

Có lẽ, nghĩ vẫn nghĩ vợ, trầm tư ngẫm ngợi, đây chính là ý nghĩa của đời học sinh.

Trần Niệm quay đầu lại, trùng hợp nhìn thấy Tăng Hảo đi tới.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tăng Hảo không có biểu cảm gì, đi thẳng về lớp học, trở về chỗ ngồi lấy sách ra cúi đầu ôn bài.

Lại là một tiết thể dục, Trần Niệm và Lý Tường chơi cầu lông nửa giờ, vừa nóng vừa mệt.

Thể lực Lý Tường rất tốt, tiếp tục chơi với bạn học nam, còn Trần Niệm trở về phòng học nghỉ ngơi.

Tránh ánh nắng gắt, cô chạy lên khán đài, dưới bóng cây lóe qua cái bóng màu đen. Trái tim Trần Niệm giật thót, có một nhóm người xuất hiện, người cầm đầu là Ngụy Lai, nổi hận như muốn giết chóc hằn sâu trong mắt.

Trần Niệm kinh ngạc, cô cho rằng hội Ngụy Lai và La Đình sẽ bị quản thúc! Cô lập tức chìm vào nỗi sợ sâu thẳm nhất, vì vậy cô đứng im vài giây không phản ứng chút nào.

“Chơi cầu lông vui không?” Ngụy Lai nói.

Họ đi về phía cô, Trần Niệm không nhúc nhích, cứ như một con chuột nhỏ bé bị kẹp chặt trong bẫy chuột, sắp chết, không thể xoay chuyển tình thế.

Trần Niệm bị Ngụy Lai tát một phát. Lý Tường, Hồ Tiểu Diệp, nợ cũ thêm thù mới. Tai cô ong lên.

Ngụy Lai ra hiệu ấy chị em, mấy đứa con gái đi lên, ba chân bốn cẳng kéo lê Trần Niệm. Trần Niệm ra sức đẩy họ ra, kết quả phải hứng chịu thêm mấy cái bạt tai nữa. Cô không tài nào đối chọi, chột nghe một tiếng quát lớn: “Mấy đứa làm gì thế?”

Cô ôm đầu không chịu ngẩng lên.

“Ngụy Lai! La Đình! Cả mấy em nữa! Có phải không muốn lấy bằng tốt nghiệp không?” Thầy chủ nhiệm tức giận không thôi.

“Ai cho các em tới trường, hả?!” Thầy chủ nhiệm giận dữ mắng mỏ, nhưng mấy đứa con gái làm như gió thổi bên tai, không ai buồn trả lời. Chúng trợn trừng mắt, không hề sợ thầy giáo, tinh bơ giải tán, đi xuống khán đài.

Lúc đi lướt qua Trần Niệm, Ngụy Lai huých vai cô, nhìn đăm đăm vào cô, nhướn mày cười lạnh: “Không chính chết mày đâu.”

Trần Niệm sợ hãi đến nỗi trái tim thót lại. Chủ nhiệm lớp cũng nghe thấy, quát: “Các em còn không biết hối lỗi hả?”

Đám Ngụy Lai không buồn quay đầu lại, nhớn nhớn đi luôn. Thầy chủ nhiệm tức không chịu nổi, lần lượt gọi điện thoại cho từng phụ huynh của chúng, bảo họ quản lý con cái cho tốt. Nhưng các phụ huynh đang đi làm nên đáp qua loa. Nói chuyện điện thoại xong, cơn tức càng dâng cao hơn. Trần Niệm đứng im tại chỗ, đầu tóc rối bù, dáng vẻ nhếch nhác.

Thầy chủ nhiệm liếc nhìn cô, cơn giận nguôi ngoai hoàn toàn. Thầy bước tới vỗ vai Trần Niệm, thở dài: “Đừng để bị ảnh hưởng, đừng phân tâm, hãy tiếp tục kiên trì đi, thi xong là có thể thoát rồi.”

Trước kia, dường như tất cả hy vọng đều gửi gắm vào cuộc thi ấy; nhưng hôm nay, bậc thang hướng về hy vọng của cô đang lung lay sắp đổ rồi.

“Thưa thầy...” Trần Niệm ngẩng đầu nhìn thầy, đôi môi khê mấp máy, “Sau khi tan học, thầy có thể đưa... đưa em về nhà không.” Giọng cô vừa khê khàng vừa run run, méo mó không thành hình hệt sự sợ hãi trước cánh quạt, “Cậu ấy nhất định sẽ... trả thù em. Em hiểu mà.”

Hơn một tuần tiếp đó, Trần Niệm không dám một mình đến trường và về nhà, phải nhờ thầy chủ nhiệm đưa đón. Nhiều lần cô nhìn thấy đám Ngụy Lai lượn lờ xung quanh, nhìn chằm chằm cô từ xa. Mỗi khi chúng đột ngột xuất hiện, cô chỉ cho thầy giáo nhìn qua nhưng người đã đi mất rồi. Mà so với đường đến trường, trường học mới là điểm bắt đầu của cơn ác mộng.

Mấy bạn nữ thường ngày có quan hệ tốt hay không có dính líu tới Ngụy Lai đều coi Trần Niệm như cái đinh trong mắt, tiến hành trả thù: Ở trên lớp càng không thèm kiêng nể gì nhại lại cô; lúc tức giận thì duỗi chân ngang cô vấp ngã; đổ mực đỏ lên ghế của cô, trên móng váy màu trắng toàn là “kinh nguyệt”. Sau khi tan học, lúc đi lướt qua cô luôn âm thầm và tàn nhẫn néo cánh tay cô rồi quay đầu giả bộ không biết chuyện gì; khóa trái cửa nhất cô trong buồng vệ sinh; trong lúc chơi đùa “sơ ý” giội nước lên người cô; “chặn đường” thì trực tiếp va chạm xô đẩy, thậm chí đập đầu.

Trần Niệm từng báo thầy giáo, nhưng đám người kia không còn bị quản thúc từ lâu. Lý Tường đã giúp cô vài lần, cô cũng thử chống cự nhưng kết quả càng tệ hại hơn. Tiểu Mễ giúp đỡ thì suýt nữa liên lụy đến cô ấy. Có nhiều người chọn cách tránh né giống như Tăng Hảo.

Ba mẹ Tăng Hảo dặn dò cô ấy phải bo bo giữ mình. Hiện giờ học tập là quan trọng, đừng đối địch với người ta. Ngày đó ở Cục Cảnh sát, cha mẹ Tăng Hảo quyết định tha thứ cho Ngụy Lai, để hai đứa bắt tay “hòa giải”, sẽ bỏ qua chuyện cũ trước kia. Người bị bắt nạt chỉ còn lại một mình Trần Niệm.

Trường học chính là một quần thể sinh vật, động vật sống trong đó có xu thế tìm lợi tránh hại, cách xa Trần Niệm, cách xa kẻ yếu bị cô lập, bị bắt nạt.

Công việc của lớp cuối cấp quá nhiều, thầy chủ nhiệm không xử lý nổi chuyện của Trần Niệm; thầy cũng dần dần bất lực với việc đưa đón cô, mà

Ngụy Lai vẫn chưa xuất hiện lại. Thầy chủ nhiệm lớp nói với Trần Niệm là không thể đưa đón cô được nữa, nếu trên đường có chuyện gì thì phải gọi điện thoại ngay cho thầy.

Ngày đó sau khi tan học, Trần Niệm không dám ở lại phòng học, cũng không dám ra khỏi trường học, bèn đứng ở cổng trường học. Các bạn học đeo cặp sách ào qua như thủy triều, cô như người phạm được thần tiên vẽ vòng bảo hộ, không thể nhích nổi nửa bước. Những học sinh cuối cùng đã đi về, đèn ở phòng bảo vệ đã sáng, bác bảo vệ bưng bát cơm đi ăn, hỏi: “Sao cháu còn chưa về?”

Trần Niệm lắc đầu. Chân cô đã tê rần, ngồi trên bậc thang. Xung quanh im ắng, cô nhìn thế giới dần mờ tối, cảm thấy dường như mình đang đợi trong hầm mộ. Cùng đường rồi. Cô nhớ ra, lấy tấm danh thiếp Trịnh Dịch cho cô từ trong túi xách.

Trịnh Dịch chạy đến thì trời đã tối rồi. Cửa sổ phòng bảo vệ tỏa ra ánh sáng mờ tối, cứ như chiếc đèn lồng cũ rích. Trần Niệm cô đơn ngồi trên bậc thang, co rúm lại.

“Xin lỗi, công việc bận quá nên anh đến muộn.” Trịnh Dịch chạy đến thở hổn hển, bước hai ba bước lên bậc thang, vỗ bả vai gầy gò của cô, “Đi thôi.”

Trần Niệm không nhúc nhích, cô vẫn giữ nguyên tư thế ôm lấy hai chân, đầu cúi thấp, như cái nhộng ve. Cô mệt mỏi quá rồi.

Gió đêm rất khẽ, thổi qua tấm lưng mướt mát mồ hôi của cảnh sát Trịnh Dịch, dấy lên cơn lạnh khắp người. Anh nhận thấy một chút khác thường, anh cũng nhớ anh từng hứa hẹn, nếu cô nói ra thì đám người kia sẽ phải chịu trừng phạt.

Nhưng chúng không hề hấn gì, người xuống địa ngục chính là cô. Sự thất tín bất đắc dĩ khiến lòng anh muộn phiền, anh bảo đảm sau này sẽ dốc

hết sức bảo vệ cô.

Anh ngồi xồm xuống, chưa mở miệng đã thấy Trần Niệm lắc đầu, khẽ nói: “Trường học, không nên như thế này.”

Một câu nói khiến Trịnh Dịch á khẩu.

“Đại học... có tốt hơn không?” Cô ngẩng đầu lên, rưng rưng nước mắt, hỏi: “Sẽ tốt hơn chứ?”

Cô cầu khẩn: “Chắc chắn sẽ tốt hơn chứ?”

Trịnh Dịch nhìn cô bé trước mặt, trong lòng như chột bị đâm một nhát.

Viền mắt cô đỏ au, đôi môi run run, ân hận: “Cảnh sát Trịnh, em nói... dối. Em có... lỗi. Xin lỗi, Hồ... Tiểu Diệp. Hôm nhảy lầu, cậu ấy có nói... nói với em một câu.”

Trịnh Dịch thềm căng thẳng: “Câu gì?”

“Bọn Ngụy Lai, đang bắt nạt mình, các cậu không nhìn thấy sao?”

Các cậu không nhìn thấy sao?

Sao không làm gì đó đi?

Sao các cậu không làm gì đó đi?!

Chương 9

Trịnh Dịch quả thật vô cùng bất đắc dĩ.

Nhà Tăng Hào tha thứ cho Ngụy Lai, cho rằng đây chỉ là mấy bạn học đùa hơi ác mà thôi, Hồ Tiểu Điệp ở trường quả thật bị bọn Ngụy Lai ức hiếp, nhưng Hồ Tiểu Điệp đã tự sát, theo luật thì không có mối liên hệ tất yếu trực tiếp nào với Ngụy Lai.

Còn về chuyện Ngụy Lai đánh đập, làm nhục Hồ Tiểu Điệp; dựa trên kết quả giám định vết thương của pháp y, vẫn còn cách một khoảng khá xa đối với tiêu chuẩn luật định, thế nên chỉ đành làm theo luật giam giữ mấy ngày, đối với mấy đứa trẻ vị thành niên bạo lực này, nên để cho người nhà mang về dạy dỗ thì hơn.

Mặc dù Ngụy Lai xin nghỉ học, nhưng chuyện này chẳng có ý nghĩa gì với Trần Niệm cả.

Không đi học, đám Ngụy Lai như một đám chó săn không được xích lại, cứ canh giữ ngay trên đường về nhà lúc tan học, lúc bạn không để ý, bọn chúng sẽ xông đến cấu xé bạn ngay.

Cấp bậc trên dưới trong chuỗi thức ăn giữa sói và dê, không có chiến tranh, chỉ có đi săn và bị săn.

Mỗi ngày Trịnh Dịch đều đưa đón Trần Niệm đi học. Anh rất tốt với cô, mang cho cô bữa sáng và tối, có khi còn mời cô ra quán ăn, bảo rằng cô quá gầy, cần được bồi bổ.

Bởi vì tính chất công việc, thời gian làm việc của anh không cố định, Trần Niệm đã quen việc ngồi trên bậc thang trước nhà, hoặc dưới ánh đèn ở ngay cổng trường, học thuộc từ đơn, chờ anh xuất hiện.

Ánh mặt trời sáng sớm màu vàng kim chiếu lên đầu cô, khiến sau cổ ấm áp. Trần Niệm nhìn cái bóng của mình, trên đầu như có một chiếc vòng bằng nhung mềm mại.

Cô xem đồng hồ đeo tay, hôm nay anh tới trễ. Cô chú tâm yên lặng học từ đơn.

Ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, không phải của Trịnh Dịch. Hoa tường vi trên tường bay xuống lá tả. Trần Niệm nín thở, vịn vách tường chậm rãi đứng dậy, nghiêng người bước chân phải lên bậc thang, chuẩn bị trở vào nhà.

Thiếu niên nghiêng mặt, lơ đãng hoặc theo thói quen thoáng nhìn vào trong, đôi mắt xuyên qua song cửa đây đây leo, giăng co một giây.

Hai người nhìn nhau trân trân, vẻ mặt ngỡ ngàng lại buồn cười.

Đã lâu không gặp, tóc Bắc Dã dài thêm một chút, băng vải trên cánh tay cũng đã tháo. Cậu mở miệng trước: “Em ở đây làm gì?”

Trần Niệm rút chân phải lại, đứng vững rồi mới khẽ cãi lại: “Đây là... nhà tôi.”

Bắc Dã cuối cùng bị cô làm cho nghẹn họng, một lúc sau mới nói: “Tôi hỏi em không đi học lại ở đây làm gì?”

Trần Niệm không trả lời.

“Tôi hỏi em đấy.” Cậu đút tay trong túi quần, chân đá vào cánh cửa trước sân, hình như muốn đi vào.

Trần Niệm nói: “Không cần cậu... quan tâm.”

Cửa trước kẽo kẹt mở ra, cậu đứng tại chỗ, gió thổi qua, hoa tường vi rơi vào trên vai cậu.

Trần Niệm rũ mắt, cất quyển từ đơn vào cặp, đi xuống bậc thang, lúc đi ngang qua người cậu, trong lòng thầm kinh ngạc vì cậu đã cao hơn trước.

Bắc Dã quay đầu nhìn cô, đợi cô đi được một khoảng mới cất bước đuổi theo. Trần Niệm bước nhanh hơn, ngay chỗ rẽ xuất hiện bóng dáng của Trịnh Dịch, cô lập tức chạy tới.

Bắc Dã dừng lại, nheo mắt lại quan sát từ xa. Ồ, thảo nào.

“Anh Bắc...”

“Tiểu Bắc...”

Bạn của cậu đi đến, là Lại Tử và Đại Khang tóc vàng. Đại Khang ôm vai cậu nói chuyện, cậu không hề đáp lại, Đại Khang cảm thấy kì lạ, nhìn theo ánh mắt cậu, quan sát giây lát.

“Ồ? Đây không phải là...” Cậu ta nhớ đến điều gì, đẩy đẩy Bắc Dã: “Cậu biết con bé này à?”

Bắc Dã bị hấn đẩy thì hơi chao đảo, xoay đầu sang, nhìn thấy cánh hoa màu hồng trên vai, bỗng dưng buồn bực, giơ tay phủi nó xuống.

“Ồ, biết nhau thế nào?” Đại Khang lăm chuyện đi đến choàng vai cậu.

“Tôi nợ tiền cô ấy.” Bắc Dã nói.

“Bao nhiêu?”

“Nhiều, trả rồi.” Bắc Dã nhú mày, xoay xoay cổ, hất tay cậu ta ra.

Cậu thấy Lại Tử vẫn đang nhìn dõi theo cô, cau mày mắng: “Nhìn cái gì vậy?”

Lại Tử quay đầu lại, Đại Khang tóc vàng nháy mắt với Lại Tử, ý bảo Lại Tử đừng có lên tiếng. Cậu ta chỉ nghĩ tâm trạng của Bắc Dã không tốt, chứ không hề nghĩ đến những phương diện khác. Dù sao Bắc Dã là kẻ duy nhất trong nhóm tỏ vẻ lạnh lùng với con gái, có lẽ vì chuyện của mẹ mình nên cậu rất ghét con gái, mấy cô gái xinh đẹp theo đuổi cậu đều bị ánh mắt chán ghét của cậu làm chùn bước.

Trần Niệm chạy đến trước mặt Trịnh Dịch, giương mắt nhìn anh. Mấy ngày qua đã ăn ý, cô không cần lên tiếng, chỉ cần nhìn ánh mắt của cô thì anh đã hiểu ý cô rồi: “Anh đã nói chuyện với giáo viên của em rồi, trễ cũng không sao.”

Trần Niệm gật đầu, bước nhanh về phía trước, lúc rẽ qua khúc cua còn vô ý quay đầu nhìn lại, con hẻm trống rỗng, thiếu niên đã không còn ở đó nữa.

Trịnh Dịch đưa đồ ăn sáng mình đã mua cho cô, hôm nay là một cái bánh tổ ong*.

(*hay còn gọi là bánh waffle)

Trần Niệm nhận lấy liền mở ra, vừa đi vừa ăn, nếu không đợi đến lúc tan học bánh sẽ nguội mất.

Trịnh Dịch chỉ lớn hơn Trần Niệm sáu bảy tuổi, một học sinh sắp tốt nghiệp trung học phổ thông và một sinh viên mới tốt nghiệp đại học có khá nhiều đề tài để trò chuyện. Tuy vậy, Trần Niệm cực ít nói, cũng không chủ động nói chuyện, trả lời cũng chỉ một hai chữ.

Trịnh Dịch đoán có lẽ bởi vì cô nói lắp nên không thích nói chuyện với người khác, vì vậy cũng không làm khó cô.

Đến đường lớn, anh khẽ kéo cánh tay cô, nhắc cô chú ý đèn đỏ.

“Trần Niệm.”

“Dạ?”

“Lên đại học em muốn theo ngành gì?”

Cô nuốt miếng bánh trong miệng: “Toán... học, hoặc vật... vật lý.”

Anh hơi bất ngờ, cúi đầu nhìn cô, mỉm cười: “Tại sao?”

Trần Niệm cúi thấp đầu: “Ngành... học... cơ bản, học bổng... nhiều, còn... có thể ra nước ngoài.” Một lúc sau cô lại bổ sung “... đào tạo chuyên sâu.”

Nụ cười trên mặt Trịnh Dịch đọng lại, vẻ mặt cô bình tĩnh, lại bắt đầu chậm rãi cắn bánh tổ ong. Cô vẫn vậy, vui buồn đều không biểu lộ, cứ như một con búp bê vải không có tình cảm.

Đèn xanh sáng lên. Anh lẳng lặng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, chú ý xe cộ lui tới, che chở cô băng qua đường. Lúc qua khỏi vạch trắng trên đường lớn, anh lại quên buông ra.

Trần Niệm khẽ giãy ra. Trịnh Dịch ngăn người, bỗng nhiên nhận ra anh vẫn xem cô như đứa trẻ, nhưng trong mắt cô, anh là một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi.

Anh bất giác nhìn Trần Niệm, cô mặc váy đồng phục đơn giản, tuy gầy gò, nhưng đường nét trên thân thể con gái non nớt mà duyên dáng, có mùi hương tinh khiết đặc biệt của lứa tuổi này.

Anh dời mắt. Đi một lúc, Trịnh Dịch hỏi: “Em trách anh à?”

Trần Niệm lặng thinh một lúc, lắc đầu.

“Thất vọng ư?”

Cô không làm gì cả, im thin thít cắn bánh ngọt.

Trên chạc cây nở rộ muôn hoa, hai người đi qua dưới tán cây.

“Trần Niệm, xin lỗi vì đã để em nhìn thấy bao điều xấu xí thối nát dù chỉ mới ở độ tuổi này. Xin lỗi vì đã để em nhận ra rằng chính nghĩa không phải luôn tồn tại vào thời điểm quá sớm thế này. Có rất nhiều chuyện không tốt, nhưng chúng ta lại không cách nào thay đổi. Tuy vậy, anh vẫn hi vọng, em đừng mất lòng tin với xã hội này, đừng mất lòng tin vào con người.”

Trần Niệm ăn bánh tổ ong, không trả lời, bước chân cũng không dừng lại.

“Lợi cho người và lợi ình nhiều khi mâu thuẫn với nhau.” Trịnh Dịch nói, “Nhưng đã làm chuyện sai trái thì sẽ cảm thấy xã hội này mất hết hi vọng. Trong quá trình anh trưởng thành, mọi người luôn nói, con người sẽ từ từ lạc lối trong hoàn cảnh của mình, đến khi cậu lớn lên cậu sẽ không nghĩ như vậy nữa. Anh không phục, khi đó đã âm thầm thề, anh khẳng không muốn, không muốn khuất phục, không muốn bị thay đổi.”

“Trần Niệm, đừng để bị ảnh hưởng, đừng bị họ thay đổi.”

Trần Niệm vẫn không phản ứng gì. Bánh tổ ong đã ăn xong, cô ném túi ni lông vào thùng rác.

Trịnh Dịch thản nhiên, anh mỉm cười, vuốt đầu cô như một người anh trai. Cô ngẩng đầu, ánh mắt hoang mang. Nhìn thấy cổng lớn của trường học, Trịnh Dịch nói: “Còn chuyện gì không hài lòng không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Đi đi.”

Đã đến giờ lên lớp, cả sân trường vắng tanh. Trần Niệm quay đầu nhìn, Trịnh Dịch vẫn đang đứng ở cửa, vẫy tay với cô, xoay người rời đi.

Lần trước, cô nói anh biết chuyện cô bị bắt nạt trong trường, anh đã ra mặt nói chuyện với mấy nữ sinh kia. Không biết mấy người đó có chịu phục hay không, nhưng đã không còn quấy rầy cô nữa, cô nhất định có thể tập trung học hành.

Bước qua bảng thông báo, trên đó viết bốn mươi lăm ngày nữa là đến ngày thi tốt nghiệp trung học. Thi xong rồi không cần đi học nữa, cô sẽ đi học Taekwondo, điền xong nguyện vọng, cô sẽ rời khỏi Hi Thành đến chỗ mẹ. Chỉ là, khi cô đi ngang qua một cửa hàng sang trọng có nhìn thấy một cái cốc, trước khi đi cô sẽ mua tặng cho Trịnh Dịch, để anh uống nhiều nước hơn một chút.

Hôm đó sau khi tan học, Trần Niệm đến cửa hàng đó xem thử, đồ mới nhập, chất lượng tốt hơn, giá tiền cũng đắt hơn. Trần Niệm suy nghĩ một lát, việc Trịnh Dịch quan tâm cô không chỉ có thể báo đáp bằng một cái cốc, nhưng cô cũng chỉ có thể mua một cái cốc mà thôi, đắt hơn nữa thì không thể.

Ra khỏi cửa hàng, không ngờ cô lại nhìn thấy Trịnh Dịch đang đứng chỗ bậc thang trước cổng trường đợi cô, Trần Niệm vội chạy sang, anh đưa lưng về phía cô, nhìn chăm chú mấy học sinh đang chạy ra khỏi sân trường. Trần Niệm do dự một chút, chọc chọc lưng anh.

Anh quay lại nhìn thấy cô, lập tức nở nụ cười. Trần Niệm nhú mày, ánh mắt tỏ vẻ nghi vấn, anh hiểu ra, giải thích: “Hôm nay tan việc đúng giờ.”

Hai người cùng nhau đi về. Trịnh Dịch nói: “Hiếm khi có lúc thế này, tối nay em muốn ăn gì?”

Trần Niệm không muốn anh tốn tiền, nói: “Trong nhà có... có mì.” Cô nghĩ một chút, lại bổ sung “Chúng... chúng ta... ăn... mì đi.”

Cô dùng cách thức của riêng mình để mời anh, báo đáp anh.

Trịnh Dịch ngẩn người, vò vò đầu, một lúc lâu sau thì mỉm cười ngại ngùng: “Cũng được.”

Về đến gần nhà, Trần Niệm thầm nghĩ có nên đi mua thêm thức ăn hay không, không thể chỉ ăn mì không, vậy thì không ổn. Trịnh Dịch đổi tay nghe điện thoại, sau khi nghe máy một lúc, anh nhú mày nói: “Tôi lập tức đến ngay.”

Xảy ra vụ án rất nghiêm trọng, anh phải lập tức chạy tới. Trần Niệm nói: “Anh bận thì thôi để... mai một nghỉ ca cũng được.”

Trịnh Dịch đi rồi, Trần Niệm cũng không định mua thức ăn nữa. Còn hai con đường nữa là về đến nhà, Trần Niệm đột nhiên nhìn thấy Ngụy Lai. Máy ngày qua có Trịnh Dịch hộ tống, nhưng cô chưa bao giờ thả lỏng, ngay khi vừa nhìn thấy Ngụy Lai, Trần Niệm đã quay đầu bỏ chạy.

Trò chơi mèo vờn chuột được diễn ra trong ngõ Thanh Thạch. Xe đạp, người đi đường, xe cộ, quán ven đường đều náo loạn cả lên. Không ai biết cô gái đang chạy ở đằng trước kia đang trốn cái gì, cũng không hề suy nghĩ sâu xa xem cả đám nữ sinh đang đuổi theo cô ấy muốn làm gì.

Họ lướt qua như một cơn gió, không hề để lại dấu vết.

Trần Niệm chạy khỏi ngõ Thanh Thạch, xông qua tuyến đường chính, suýt nữa thì bị xe tông phải. Tài xế dừng xe mở cửa sổ rộng to: “Muốn chết à?!”

Trần Niệm quay đầu lại, đám người Ngụy Lai đã đuổi đến ven đường, vẫn không chịu buông tha cô.

Cô bò dậy hoảng hốt chạy trốn, chạy vào một khu nhà cũ, lại phát hiện ra cửa sau đã bị khóa! Cô sững sờ nhìn, thở hồng hộc. Mồ hôi cô rơi như mưa, cô xông lên đẩy mạnh cánh cửa sắt, nhưng đẩy mãi không ra.

Trong đống rác ruồi nhặng bay đầy, đằng sau tòa nhà vắng vắng giọng nói của đám Nguyệt Lai, Trần Niệm không nghĩ được gì nữa, theo bản năng chui vào đống rác. Mùi hôi thối xộc lên, cô bịt miệng và mũi, dưới thời tiết nóng bức, áo cô ướt đẫm mồ hôi.

Vừa rồi cô chỉ lo chạy, quên cả sợ hãi. Bây giờ thì hay rồi, bắt đầu bù lại, nỗi sợ như côn trùng chui vào từng lỗ chân lông của cô, gặm cắn thân thể cô.

“Đệt, mẹ nó, con đi đó đâu rồi?!”

“Có phải chạy ra sau tòa nhà này rồi không?”

“Con khốn! Mẹ kiếp, đừng để tao bắt được nó!”

Mấy con chuột chui ra khỏi đống rác, kêu chít chít, đôi mắt đen như hạt đậu nhìn chăm chăm cô, chạy đến dưới chân cô. Trần Niệm hoảng sợ trợn to hai mắt, hai tay bịt chặt miệng không lên tiếng. Mồ hôi cô tuôn như mưa, chảy từ hàng mày nhíu chặt của cô, làm nhòa đôi mắt. Đôi chân đổ mồ hôi đầm đìa dính vào nhau, đám ruồi muỗi đang thi nhau hút máu.

Cô nhớ lại Hồ Tiểu Điệp. Cô và mọi người đều vô tâm với tình cảnh cô ấy gặp phải. Hôm nay, cô lại rơi vào kết quả giống vậy. Không một ai trông thấy và không một ai làm gì giúp cô.

Không biết qua bao lâu, khi không còn bất cứ âm thanh gì nữa, Trần Niệm mới leo ra khỏi thùng rác. Cô ướt đẫm như mới được vớt ra khỏi nước, bước đi trong ngõ hẻm như cái xác vô hồn. Cô không dám về nhà, không dám đi trên con đường quen thuộc nữa.

Mùi bánh bao thân quen khiến cô hoàn hồn, cô ngẩng đầu, nhìn thấy vách tường thấp lờm chờm, cầu thang thoát hiểm rỉ sét và cả cánh cửa sổ bị nắng chiều soi rọi mà cậu thiếu niên kéo lên kia. Bóng chiều tà ngay bên trên, một nửa tươi đẹp một nửa sâu thẳm.

Mùi bánh mì thơm phức khiến cô đói bụng. Cô cố sức leo lên tường, trèo qua tấm xi măng chỉ rộng bằng hai đôi giày, kéo cánh cửa sổ kia ra, nhưng nó lại bị khóa.

Cô kiệt sức, ngồi trên tấm xi măng nhỏ, chỉ cần chồm người ra một chút là ngã xuống. Nhưng điều này chẳng có ích gì, gây một chân cũng đâu có chết.

Gió đêm hong khô mồ hôi của cô, hóa thành mấy hạt muối trắng trắng. Ánh nắng chiều chiếu lên gương mặt vô cùng bẩn thỉu của cô, cô nhớ đến lời Trịnh Dịch nói, anh hy vọng: Em đừng mất lòng tin vào xã hội, đừng mất lòng tin vào con người.

Cô dờ dãn há miệng, một lúc lâu sau, mới phát ra một từ: “Cậu...”

Mặt trời xuống núi, sắc trời tối dần, cửa hàng lách tách nối đuôi nhau lên đèn. Mùi bánh mì lại phảng phất bay đến, đèn nhà Bắc Dã vẫn không hề tỏa sáng.

Trần Niệm như một linh hồn cô đơn vất vẻo ngoài cửa sổ.

Cô khẽ nói một từ, luyện tập câu nói kia: “Cậu...”

Đêm hè có rất nhiều muỗi, cắn lên mặt và tay chân cô, cô vẫn cố luyện tập câu nói ấy: “Cậu...”

Đêm đã khuya, sấm sét vang dội, cuối cùng, cô nghe thấy tiếng cửa mở, rất nhanh sau đó, là ánh đèn mờ mờ. Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào cánh cửa sổ ấy. Trong phòng có tiếng động vang lên, tiếng kéo ghế,

tiếng mở quạt, tiếng mở cửa nhà vệ sinh, tiếng đi vệ sinh và tiếng xả bồn cầu...

Như đã trải qua cả thế kỉ, bóng dáng lạnh nhạt của thiếu niên xuất hiện trước tấm rèm cửa sổ, màn được kéo, ánh sáng vàng óng hắt ra.

Bắc Dã nhìn cô chăm chăm, há to miệng nhưng không lên tiếng.

Trần Niệm không hề lắp bắp, trôi chảy nói với cậu: “Cậu bảo vệ tôi đi.”

Chương 10

Trần Niệm co ro quá lâu, lúc đứng lên toàn thân tê dại, suýt nữa ngã khỏi tấm xi măng. Bắc Dã kịp thời tiến đến, ôm lấy thân thể te tua, nhếch nhác, mang mùi mồ hôi mặn chát và mùi rác thải hôi thối.

Trước khi cơn mưa xối xả ập xuống và cơn cuồng phong tàn phá.

Cậu kéo cô vào qua cửa sổ như lôi cái bao tải. Rồi gỡ lá cây, giấy vụn và thứ rác không rõ trên đầu và trên quần áo cô ném ra ngoài cửa sổ, dần dà động tác không còn nể nang nữa, cuối cùng kéo rèm cửa, lạnh lùng hỏi: “Ai làm?”

Tia chớp khiến khuôn mặt hai người trắng xóa;

“Hỏi em đấy!” Nếu cô là cái ghế, cậu đã đập vỡ cô rồi, “Con mẹ nó, ai làm?!”

Trần Niệm cúi đầu, mãi lâu sau cô khẽ hỏi: “Tay cậu đã... khỏi chưa?”

Vẻ mặt Bắc Dã thay đổi, cơn phẫn nộ thoát cái biến mất. Cánh tay đã tháo băng bất giác nhúc nhích, quay người đi: “Không có việc gì.”

Hai người đứng nhìn nhau dưới ánh đèn sợi đốt tối mờ trong chốc lát, Bắc Dã cảm thấy cô đúng như một đám bông, ra sức thế nào cũng chẳng được, nén giận nói: “Em đi tắm đi.”

Trần Niệm cúi đầu đứng yên, tay chân luống cuống.

Bắc Dã nghĩ cô đúng là chậm chạp, đá thì mới lăn, vươn tay định đẩy cô. Nhưng khi chạm tay vào lưng cô, mồ hôi bị gió thổi khô đã khiến chiếc áo trở nên nham nhám.

Ngón tay vẫn giữ tư thế đụng chạm, cô cũng không né tránh.

“Tìm cho em bộ quần áo.” Cậu mở tủ quần áo, tiện tay rút ra một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho cô. Trần Niệm đưa tay nhận lấy, thấy tay mình quá bẩn, kẽ móng tay đầy bùn đen nên rút tay về.

Bắc Dã xoay người vào phòng tắm, treo áo sơ mi lên móc, quay đầu lại phát hiện cô đã lặng lẽ theo vào.

Cậu đi tới bên tường, lấy chiếc vòi hoa sen từ cái giá xiêu vẹo, vặn vòi nước đóng lớp cặn màu xám, cúi đầu chỉ cho cô: “Bên này là nước nóng, bên này là nước lạnh.” Nói rồi điều chỉnh về nước ấm giúp cô, “Áp suất nước không ổn định, em cẩn thận...”

Bỗng dưng, câu nói tiếp theo bị cậu nuốt về.

Trong tầm mắt, đôi chân trần trụi bẩn thỉu của thiếu nữ đi tới, váy đồng phục rơi bên chân. Mới đầu còn động mấy vệt nhớp nhúa, khi nước chảy cuốn lớp muối và bùn bẩn đi, lớp vải dần dần mềm mại trở lại, hiện màu trắng tinh và sạch sẽ vốn nên có, hết như cục bơ chậm rãi tan chảy.

Trái tim thiếu niên như cái váy ấy.

Tiếp đó thiếu nữ cười nốt nội y.

Trên gạch men đọng đầy nước, tiếng nước chảy lượn lờ.

Bắc Dã hít một hơi, ngược mắt lên làn da mịn màng của cô. Hương lên trên, bức tranh đêm tuyết mở ra dần dần. Đường nét màu ngà, mực nước màu đen nhạt, đen trắng miên man. Ánh sáng chói lòa, điểm hai chấm chu sa, hết như đóa mai đỏ chúm chím.

Cuối cùng cậu nhìn vào mắt cô, cô nhìn cậu, trông như bình tĩnh nhưng căng thẳng, trông như dò xét nhưng dè dặt.

Chợt cảm thấy nhức nhối, cậu lùi lại một bước, nước quá nóng, vòi hoa sen làm phỏng tay cậu. Cậu vội vã vặn vòi nước lại, khom lưng, cố ý để áo phong che kín cái quần chộn rộn.

Điều chỉnh xong rồi, cậu treo lại vòi hoa sen về giá, nhanh chóng rời đi.

Bắc Dã đi tới cạnh bàn ngăn ngơ vài giây, bất giác lấy một điều thuốc ra châm.

Cửa phòng tắm không đóng, tiếng nước chảy tí tách.

Cậu rít vào một hơi, rồi chậm chậm nhả một làn khói dài, quay đầu nhìn phòng tắm sáng đèn. Một lúc lâu sau, cậu đi tới, đặt chân lên tia sáng vương trên sàn nhà. Ánh sáng và bóng tối như một bức tường, trước sau cậu vẫn không bước qua.

Cậu dựa lưng vào tường hút thuốc, nghe tiếng nước chảy, lát sau ngồi xuống đất. Cậu cúi đầu, một tay đặt lên đầu gối trái đang gập lại, một tay đưa vào trong quần, nắm lấy vật đã sớm cương cứng kéo lên kéo xuống. Mỗi hơi chảy xuống theo sống mũi, cau chặt mày, cuối cùng hai chân run lên, cả người khó chịu rên lên một tiếng.

Trần Niệm dỏng tai lắng nghe, cái hiểu cái không, đứng dưới vòi hoa sen bất giác rung mình một cái. Tắm sạch sẽ xong, Trần Niệm cho quần áo bẩn vào máy giặt, loanh quanh tìm bột giặt, kéo ngăn tủ dưới bồn rửa tay, bất ngờ trông thấy đồ vật xa lạ mà cô không nên thấy. Cô ngơ ngẩn, đóng ngăn kéo lại, cuối cùng tìm được bột giặt.

Đến khi cô khoác áo sơ mi của cậu ra khỏi phòng tắm; cậu đang nhảy từ ngoài cửa sổ vào, cầm một túi bánh mì nướng trong tay. Cậu cũng không nhìn cô, thẳng tay vứt túi giấy lên bàn, vô cùng chán ghét cứ như cho chó mèo ăn vậy.

Trần Niệm lấy bánh mì ra ăn, thấy trong túi còn có một hộp sữa tươi tiệt trùng. Cô cầm ống hút vào rồi uống một hớp lớn. Ăn được một nửa, cô phát hiện không biết ai đó đã đặt lọ dầu thơm đến vị trí dễ thấy trên bàn.

Người Trần Niệm bị đốt rất nhiều nốt, khu vực trên đùi là bị nặng nhất. Cô vắn nấp, bôi dầu thơm. Quạt điện thổi qua làm cả phòng sực nức hương hoa thoáng mát.

Bắc Dã vẫn ngồi trên cửa sổ hút thuốc lá, quay lưng về phía phòng. Cơn gió lớn thổi phồng áo sơ mi của cậu. Tia chớp không ngừng truyền đến tiếng ùng ùng cách đó không xa. Hàng rào đường sắt trên đường cái hạ xuống, xe lửa chạy qua âm âm. Đã mười giờ đêm rồi.

Bắc Dã quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào Trần Niệm đã trèo lên giường, cuộn tròn người quay mặt vào vách tường, cả người gầy tong teo chỉ chiếm một góc giường.

Quạt điện thổi phồng cái áo sơ mi trắng của cậu trên người cô. Chiếc áo sơ mi vừa người cậu nhưng cô mặc lại thùng thình, y như một cái váy. Gió thổi làm tà áo trắng bay lên, vén lên tận bắp đùi trắng nõn của cô. Cô chẳng hề mặc quần lót, thân thể trắng nõn mịn màng khoác chiếc áo sơ mi của cậu tựa như miếng bơ; sờ lên sẽ tan chảy lại còn dính tay.

Bắc Dã ngậm điếu thuốc, im lặng ngắm nhìn. Rèm cửa sổ phất phơ giữa hai người che đi góc độ kia.

Đã từng có mỗi buổi hoàng hôn, khi tàu hỏa chạy qua, mẹ đưa người đàn ông xa lạ về nhét cho cậu mấy đồng tiền, bảo cậu ra ngoài chơi. Mẹ đuổi cậu ra khỏi phòng, kéo cánh cửa cuốn kia xuống, ngăn cậu ở bên ngoài. Cửa còn chưa kéo xuống hết, chưa che đi tầm mắt đứa bé thì người đàn ông đã vội vã luồn tay vào bộ ngực cao vút của người phụ nữ.

Cậu đi chơi một vòng rồi về, cửa cuốn còn chưa mở. Thế nên cậu trèo tường vào, ở ngay cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông đang hí hục trên thân

thể trắng nõn của mẹ. Ván giường kéo kẹt vang lên chói tai, tiếng rên rỉ, tục tũu và đủ loại âm thanh đau đớn hoặc sung sướng hòa âm với tiếng tàu hỏa xình xịch.

Điều thuốc trong miệng đã cháy đến đầu lọc. Bắc Dã hơi cúi đầu há miệng, tàn thuốc rơi trên nền xi măng nảy lên mấy cái rồi tắt ngóm.

Một tiếng sấm vang lên, giọt mưa to như hạt đậu trút xuống. Cậu đóng cửa sổ và tắt đèn, nằm xuống giường. Ván giường oằn xuống. Cả giường thơm ngát mùi nước hoa. Ngoài rèm cửa có ánh sáng lờ mờ. Cả phòng yên tĩnh, quạt điện quay vù vù.

Cậu hỏi cô trong bóng tối: “Luyện câu nói kia bao lâu rồi?”

Cô mở mắt lại cúp xuống: “Cả... đêm.”

“Thằng lồn trước là ai?”

“Cảnh... sát.”

“Ừ.”

Một lát sau, Bắc Dã nói, “Sáng mai tôi đưa em đi học.”

Trần Niệm lắc đầu trên gối, nói: “Sáng... mai được... nghỉ.”

“Ồ.”

Không nói gì nữa. Ánh mắt mỗi người sáng quắc trong bóng đêm. Ngoài cửa sổ mưa xối xả như trút nước, như muốn gột đi chút dơ bẩn.

Trần Niệm quá mệt mỏi, nhắm mắt lại. Trong cơn buồn ngủ mơ mơ màng màng, ván giường lay động, phía sau trũ xuống, Bắc Dã quay người lại ôm lấy cô.

Thoắt cái Trần Niệm choàng tỉnh, sờn cả gai ốc. Cách áo sơ mi mỏng, dù quạt đang thổi nhưng da thịt cậu vẫn đang nóng hôi hổi. Cô nhắm chặt mắt không nhúc nhích, mà cậu cũng bất động, chỉ ôm eo cô từ đằng sau. Giống như hai người đang thăm dò hoặc là đang giằng co.

Không biết qua bao lâu, cậu buông cô ra, quay người lại đưa lưng về phía cô. Thân thể Trần Niệm bủn rủn, dần dần mềm đi. Sau vài giây, một góc chăn mỏng bay lên, đập trên bụng cô. Ở góc khác của chiếc chăn, cậu đang nằm quay lưng về phía này, cuối cùng một đêm an ổn. Tiếng mưa gió rả rích ru người ta vào mộng đẹp.

Hôm sau lại là ngày quang đãng, ánh nắng rực rỡ. Bây giờ đang vào mùa mưa. Khi Trần Niệm tỉnh lại đã là mười giờ sáng. Bắc Dã không có ở đây, trứng gà và sữa tươi đặt trên bàn. Trần Niệm thức dậy ăn bữa sáng muộn, mở quyển sách ra học. Sắp đến trưa, trên bậc thang ngoài tường truyền đến tiếng bước chân, là Bắc Dã trở về. Cô hơi căng thẳng, vùi đầu vào cuốn sách.

Cửa cuốn kéo lên rồi hạ xuống, cậu thiếu niên đi đến, không thèm hỏi han gì cô cứ thế rót nước uống. Trần Niệm liếc mắt len lén nhìn mặt đất rồi chuyển lên chiếc quần jean cậu mặc, trên ống quần có dấu giày. Cô liền biết cậu đã làm gì rồi.

Bất chợt mũi cay cay, muốn cảm ơn nhưng không biết nói thế nào. Mà dường như cậu cũng không có điều gì muốn nói với cô. Hai người vờ vĩnh trong căn phòng chật hẹp, không khí tĩnh lặng như tờ.

Cậu nằm vật xuống giường giở quyển truyện tranh, cô ngồi bên bàn đọc sách, không hề trao đổi, chỉ có chiếc quạt gió thổi giữa hai người, lúc thì bên cậu, lúc thì bên cô. Hai người lại cứ nhàn tản như thế qua một ngày. Cho đến khi mặt trời ngả nắng chiều, nhiệt độ trong căn phòng ẩm ướt dần dần tăng lên, càng lúc càng cao.

Bắc Dã đứng dậy, vứt quyển truyện tranh rồi vào nhà vệ sinh, đi tiểu, giặt nước, rửa tay. Mở cửa ra, cậu bung chậu nước, tạt trên nền xi măng rồi đặt chậu xuống nói với cô: “Đi ra ngoài thôi.”

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, cậu nói: “Trong nhà nóng quá, đưa em đi loanh quanh một lát.”

Trần Niệm đặt sách giáo khoa xuống đi ra ngoài với cậu.

Trời đã sụp tối, bên ngoài mát mẻ hơn trong nhà. Bởi vì mùa mưa đến, cây cối và nhà xưởng bỏ hoang sạch sẽ hơn rất nhiều so với lần trước cô đến đây. Khu này giáp ranh thành phố, ngoại trừ con hẻm đối diện cửa sổ nhà Bắc Dã thì ba phía đều là cỏ hoang. Giữa độ tháng năm, cỏ dại sinh trưởng tốt. Vùng đất hoang như một góc xó xinh bị thành thị to lớn quên lãng, nhưng sức sống tràn trề, cỏ mọc ngang người, còn có hoa nở. Mà tà dương tựa như một quả trứng gà vỡ vụn trên bầu trời.

Hai người họ một trước một sau, không nói gì với nhau. Sau đó, cậu đưa cô đến quán cơm nhỏ, ăn tối rồi đi về. Mặt trời lặn xuống, mây trời muôn hồng nghìn tía. Sắc trời dần dần chuyển sang tối sẫm. Suốt quãng đường trở về công xưởng, cây cối ven đường và nhà bỏ trống đều chìm trong bóng chiều, tiêu điều, rợn người.

Họ vẫn im lặng, cô theo sát cậu, hơi sợ hãi. Nhận ra được vùng đất hoang này chỉ có hai người họ. Bắc Dã đột ngột dừng lại phía trước, quay đầu nhìn cô, nói: “Nhắm mắt lại.”

Trần Niệm thấy cậu nhìn, bàn tay buông thõng bên người khẩn trương nắm lại.

Cậu hừ lạnh, nói: “Bảo em nhắm mắt lại mà.”

Trần Niệm đành phải nhắm mắt lại, hơi thở rối loạn, có chút sợ hãi. Xung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không có tiếng bước chân

của cậu. Đợi một hồi lâu, cuối cùng,

“Năm, bốn”, cậu thiếu niên nói, “Ba, hai, một.”

Gió lay cây ngô đồng. Trần Niệm mở mắt liền nhìn thấy phép màu. Đèn ven đường sáng lên trong nháy mắt, ánh đèn da cam thấp sáng thế giới. Mỗi một ngọn đèn đều tươi vui, từng ngôi nhà hoang đều trở nên dịu dàng.

Cô chết lặng ngược nhìn, thế nhưng cậu lại tiến đến kéo tay cô, chạy trên con phố sáng đèn: “Còn một phút nữa.”

Trần Niệm không biết một phút nữa là gì, nhưng cô gắng sức chạy theo cậu. Họ chạy qua ngôi nhà lâu, băng qua mái nhà, bỏ lại vùng đồng hoang tối tăm như vực sâu phía sau lưng; trước mặt là thành thị bao phủ ánh hoàng hôn tan đi trong màn đêm, sắp bị bầu trời nuốt hết.

Cậu kéo cô nhảy lên mái nhà dọc theo gờ xi măng, rồi dừng chạy. Lòng ngực thiếu niên dồn sức gào to lên: “Ba, hai, một.”

Phép lạ bắt đầu. Đèn đường ở phố lớn ngõ nhỏ khắp thành thị lần lượt sáng lên, như ánh trăng trên nước gợn lăn tăn, chậm rãi dập dờn bật lên.

Là ai dịu dàng, cẩn thận, lặng lẽ thấp lên ngọn đèn trong lòng ai như thế.

Mồ hôi trên trán và lòng ngực bị gió thổi khô, hơi thở dồn dập dần ổn định.

“Đi thôi.”

Cậu thiếu niên nhảy xuống khỏi gờ xi măng, cũng đưa tay đỡ lấy cô; cậu buông cô ra, xoay người đi, nhưng ngón tay lại trượt từ cánh tay xuống lòng bàn tay, sau đó nắm lấy đầu ngón tay của cô.

Gió đêm nhẹ nhàng như trêu chọc tiếng lòng ai đó.

Ôi thời niên thiếu thân yêu, cuộc sống tựa như cây quýt mùa hè kết quả xanh ươm. Nhất định có đặng chất lẫn ngọt ngào.

Chương 11

Ngày thứ ba vẫn là ngày nắng vàng rực rỡ. Buổi sáng, Bắc Dã ngồi bên bàn luyện đàn ghi-ta, Trần Niệm nhòai người trên cửa sổ nhìn con ngõ rộng rãi. Buổi chợ sáng có rất nhiều người trồng rau bày bán ven đường. Bỗng chốc lát, giai điệu trong nhà chợt ngừng lại. Trần Niệm không nhúc nhích, vẫn nhòai người ra cửa, nhưng chỉ chốc lát sau, trong tầm mắt xuất hiện đôi giày của Bắc Dã. Trần Niệm ngẩng đầu nhìn, cậu nhảy lên bệ cửa sổ, nói: “Ra ngoài đi dạo thôi.”

Cô chuẩn bị chống bệ cửa sổ trèo lên nhưng Bắc Dã cúi người chìa tay ra trước mặt cô. Trần Niệm khựng lại giây lát, rồi đưa tay qua. Cậu vừa nhẹ nhàng kéo lên đã nhắc cô qua cửa sổ, còn không quên giễu cợt một câu: “Gãy hết như khi con vậy.”

Trần Niệm: “...”

Bắc Dã vừa nhảy xuống tấm xi măng liền quay đầu lại vươn tay đón cô. Tấm xi măng không rộng, chân Trần Niệm hơi bủn rủn, chậm chậm ngồi xồm người xuống, nắm tay cậu; Khi cậu nhắc tay lên, cô an toàn trượt xuống tấm xi măng. Hai người men sát vách tường đi qua tấm xi măng hẹp, chạy xuống cầu thang thoát hiểm rồi đến vách tường.

Dưới góc tường là người nông dân bán ngô tươi non, vỏ ngô được lột xếp bên cạnh thành ngọn núi nhỏ.

Bắc Dã tung người nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi khỏi tường bao. Trần Niệm còn đứng im ở bên trên, ngỡ ngàng nhìn cậu, xoay trái xoay phải muốn tìm vị trí an toàn. Bắc Dã vươn cánh tay về phía cô, ý bảo nhảy vào lòng cậu; Trần Niệm mím chặt môi, khe khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không cần giúp đỡ. Bắc Dã hừ một tiếng, rụt tay lại, nhìn làn váy trắng của cô dưới bầu trời xanh như chế giễu. Cậu nheo mắt nhìn trong giây lát, chợt hơi nhoén khóe

môi cười kỳ quặc, hay phải nói là rất đều giả. Mặt Trần Niệm bất giác nóng lên, cẩn thận che váy, thế là cậu không nhìn được nữa.

Bắc Dã nói: “Nếu không xuống thì tôi đi đây.”

Cậu tỏ vẻ muốn quay người bước đi nhằm dọa cô: “Em cứ đứng ở trên tường chờ tôi.”

Trần Niệm nào chịu, vội vàng giữ váy ngồi xõm xuống, hạ thấp trọng tâm: “Đừng...”

Bắc Dã thấy cô quỳnh quáng, lòng mới thoải mái một chút, cậu “cố gắng” vươn tay về phía cô, nói: “Tôi đỡ em, không ngã đâu mà.”

Trần Niệm đành phải nhảy xuống, va vào lồng ngực cậu thiếu niên. Cậu ổn thỏa tiếp được cô, đáp xuống đồng lá ngô lũng nhùng.

Trong buổi chợ sáng, người trồng rau vùng lân cận đều mang rau quả và gia cầm đến đây bán. Trên đường đi thấy dưa chuột rất tươi ngon, Bắc Dã mua một quả, rửa sạch tại vòi nước ven đường rồi bẻ làm hai nửa, một nửa dành ình, một nửa đưa cho Trần Niệm..

Trần Niệm nhận lấy, đi theo sau lưng cậu cắn dưa chuột. Đi tới đi lui, Trần Niệm nhìn thấy một bầy vịt con màu vàng, lông xù tròn tròn, chen chúc nhón nháo trong thùng các-tông vừa vừa, mào xô tao tao mỗ mào. Cô ngắm nhìn mấy lượt, Bắc Dã trông thấy bèn hỏi: “Muốn mua à?”

Trần Niệm khẽ gật đầu. Bắc Dã ngồi xõm bên thùng, đảo mắt một lượt rồi tóm lấy một con vịt con, lật ngược lại xem bụng dưới của nó một lát, hai cái màng chân của con vịt nhỏ đập đá lung tung giữa không trung. Cậu thả ra, lại tóm một con nữa lên xem.

Trần Niệm ngờ ngợ nhìn cậu. Cậu đẩy con được chọn thứ hai đến bên chân Trần Niệm, lại tóm lấy con đầu tiên được chọn lúc nãy đặt bên chân

cô. Hai con vịt nhỏ ngốc nghếch ngẩng nhìn Trần Niệm. Cô ngồi xồm xuống sờ đầu chúng.

Bắc Dã trả tiền xong, nói: “Đi thôi.”

Hai con vịt nhỏ vỗ cái cánh nhỏ và đôi chân ngắn, lạch bà lạch bạch chạy theo Trần Niệm. Họ không trở về theo đường cũ mà vào từ cổng chính của khu nhà xưởng. Trong khu nhà trống huơ trống hoắc không có ai, Trần Niệm đi theo Bắc Dã, còn hai con vịt nhỏ thì đi theo cô.

Về đến nhà, chúng còn chạy luẩn quẩn bên chân Trần Niệm, Trần Niệm đi vệ sinh còn muốn chạy vào theo. Bắc Dã giơ chân chặn chúng ở ngoài cửa, chê chúng cả người lông vàng quả nhiên không đứng đắn. Điều này cũng tốt, bọn vịt quay đầu làm quen với cậu, cậu đi chỗ nào thì chúng cũng theo tới chỗ đó. Bắc Dã không chịu nổi, túm chúng ném vào hộp giày.

Điện thoại vang lên, Bắc Dã bắt máy, đi sang bên cạnh.

“!@#%\$#@, mẹ kiếp mày không quản được tay chân của mày hả?”

“Bố mày đã nói là bảo người khác làm mà!”

“Nếu có lần sau, mẹ mày..!” Bắc Dã nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm bèn nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Lúc sau cậu quay lại, sắc mặt không tốt lắm, nói với Trần Niệm: “Tôi đi ra ngoài một lát.”

Trần Niệm nhìn theo cậu. Đó là ánh mắt đặc biệt của cô, thuần khiết, nhẹ nhàng, luôn không thể hiện cảm xúc nhưng lại giống như đôi tay trẻ con sẽ bám rịt lấy người ta.

Vẻ mặt Bắc Dã hơi thay đổi, không khỏi hạ thấp giọng, nói: “Bạn bè có chuyện.” Lại nói thêm, “Bạn bè chơi từ bé.”

Trần Niệm vẫn còn nhìn cậu, lại khẽ gật đầu, quay người chơi với vịt con.

Ánh mắt Bắc Dã dõi theo cô trong chốc lát, đi đến bên bàn, lấy một chiếc chìa khóa từ trong ngăn kéo ra đưa cho cô: “Cửa cuốn.”

Trần Niệm nói: “Em đâu... cần dùng đến.”

Bắc Dã nói: “Nhờ đâu em muốn ra ngoài đi dạo thì sao.”

Trần Niệm đáp: “Em không cần... ra ngoài đi dạo.”

“...” Bắc Dã im lặng, vẫn đưa chìa khóa cho cô: “Lúc kéo cửa phải chú ý, đừng để tay bị thương. Cầm lấy đi.”

Trần Niệm chìa tay đón lấy, cậu lại lấy về, rút một sợi len màu đỏ trong ngăn kéo, xỏ vào chìa khóa, đeo lên cổ cô. Trần Niệm để mặc cậu đeo lên cho cô. Cô cúi đầu nhìn qua, không nói gì nữa, cầm cái chén nhỏ lấy nước cho con vịt uống.

Bắc Dã đi vài bước lại quay về, lấy điều khiển từ xa trong khe hở ghế sofa cũ ra, nói: “Rảnh rồi thì xem ti vi.” Ấn mấy cái nhưng không có phản ứng gì, hình như là hết pin. Cậu nhấc cái nắp đằng sau điều khiển từ xa, nhấn mạnh vài cái vào cục pin.

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Em có... sách mà.” Cô chỉ cặp sách của mình.

Bắc Dã khựng lại một lát, nói: “Ừ, đọc sách đi.” Cúi đầu vẫn gỡ hai cục pin kia ra rồi đóng nắp lại.

Cậu chui qua cửa cuốn rồi kéo xuống, Trần Niệm vẫn ngồi xồm trên nền đất chơi với vịt con, không hề chào tạm biệt cậu. Cậu chạy nhanh qua

hành lang, đi xuống tầng. Lần đầu tiên, người còn chưa đi khỏi đã muốn trở về rồi.

Giúp đám bạn bè xử lý một đồng chuyện tạp nham.

Khi Bắc Dã lái mô-tô về thì đã gần đến hoàng hôn. Từ xa xa đã trông thấy bóng dáng màu trắng dưới tán cây. Cậu bỗng thấy hơi buồn cười, nhưng cậu không cười mà tăng tốc phóng xe.

Trần Niệm quét sân dưới bóng cây, nơi cô đi qua để lại từng vệt chổi. Bắc Dã thấy, trong lòng có chút cảm xúc nói không nên lời, thật giống như cọng chổi quét qua lòng cậu vậy.

Cậu bước xuống khỏi xe, nói: “Em quan tâm đến đám lá này làm gì?”

Trần Niệm nói: “Quét... trông... sạch sẽ.”

Đi lên lầu, phát hiện cầu thang cũng đã quét. Đến hành lang, bụi than, giấy vụn được dọn dẹp sạch sẽ, xe đạp, quạt Hồng Vận và đồ chờ vứt đi đều được sắp đặt ngay ngắn.

Bắc Dã nói: “Đâu phải bảo em đến đây làm lao công.”

Trần Niệm theo sau lưng cậu, không hề trả lời. Bắc Dã lại hạ thấp giọng xuống, hỏi thật lòng: “Buồn chán quá không có việc gì làm sao?”

Trần Niệm lắc đầu: “Đọc sách xong rồi. Chuyện này coi như là... nghỉ ngơi... giữa giờ.”

“Ồ, nghỉ ngơi.” Bắc Dã lạnh nhạt giễu cợt, bước vào nhà lại nhìn thấy sách của cô đang bày trên bàn, gió thổi trang sách lật qua. Trong phút chốc, lòng cũng nhẹ nhàng tựa như tờ giấy này.

Cậu quay người ném một túi đồ cho cô. Cô cuống quýt bắt lấy, là một túi ô mai ngọt. Đi ra ngoài một chuyến nhất định sẽ mang đồ ăn vặt về cho

cô. Trần Niệm bỏ ô mai vào cặp sách.

Cậu phe phẩy cổ áo quạt át, lấy một chai bia trong tủ lạnh ra, gõ đầu chai bia xuống mép bàn, nắp chai bật mở. Lúc nó rơi xuống, Bắc Dã ngửa lòng bàn tay đón rồi ném vào thùng rác.

Cậu thiếu niên ngửa đầu, rót bia vào miệng, uống ừng ực ừng ực, yết hầu lên xuống. Trần Niệm ngây ngẩn nhìn. Cậu cúi đầu, bắt gặp cô đang nhìn mình, ánh mắt chột hiện lên một vẻ kỳ lạ. Cô quay mặt đi chỗ khác.

“Bữa tối muốn ăn gì?”

Trần Niệm đưa tay vuốt phẳng làn váy, ngồi xuống, nói: “Gì... cũng được.”

Cô cúi đầu định tiếp tục đọc sách nhưng lại bị Bắc Dã giật đi. Cô ngẩng đầu nhìn cậu, cậu nói: “Nói đàng hoàng.”

Trần Niệm chẳng hiểu vì sao, ánh mắt hoang mang ngỡ ngàng.

Bắc Dã đứng dậy, rút một quyển sách dưới hộc tủ ra, phui bụi bám bên trên, mở ra đưa đến trước mặt cô, nói: “Đọc sách này.”

Trần Niệm rử mắt, đây là quyển sách ngữ văn tiểu học.

Bắc Dã giở sách, nhanh chóng lựa ra một bài, đặt ngón tay lên chữ Hán, gõ: “Tuyệt rồi rồi.”

Vài giây sau lại liếc mắt nhìn cô, nói: “Nhìn tôi làm gì, đọc sách đi.”

Vì thế, Trần Niệm bắt đầu đọc sách.

Bắc Dã: “Đọc đi.”

“...”

Sách giáo khoa tiểu học vẽ các loài thú nhỏ, trên đầu mỗi chữ Hán đều có cách ghép vần, vô cùng trẻ con.

Bắc Dã nói: “Tuyết rơi rồi.”

Trần Niệm nói: “Tuyết... rơi rồi.”

“Tuyết rơi rồi.” Cậu lặp lại một lần nữa, giọng nói trầm như tiếng đàn cello trầm bổng du dương.

“... Tuyết rơi rồi.”

“Trong trời tuyết.”

“... Trong trời tuyết.” Trần Niệm vô thức gật gù, miễn cưỡng nói ra.

“Một nhóm họa sĩ nhỏ.”

“...Một nhóm họa sĩ nhỏ.”

“Đi đến.”

“Đi đến.”

Bắc Dã: “Trong trời tuyết, một nhóm họa sĩ nhỏ đi đến.”

“...”

“Đừng căng thẳng, đừng nóng vội, nói thầm trong lòng mấy lần, đọc ra một cách từ từ.” Bắc Dã nói.

Trần Niệm rũ mắt, lặp lại trong lòng mấy lần như lời cậu nói, rồi đọc một cách vô cùng chậm chạp: “Trong trời tuyết, một nhóm họa sĩ nhỏ đi đến.”

Trần Niệm nói xong, ngẩng đầu nhìn cậu một cách cẩn thận lại thăm vui mừng. Tuy cúi đầu, nhưng cậu cũng đang nhìn cô, mí mắt hần lên hai nếp gấp, ánh mắt dưới xương mày liếc tới chỗ cô, khẽ cười một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Năng chiều vương nhẹ lên gò má ai đó, trái tim đập rộn rã.

“Gà con vẽ lá trúc.”

“Gà con vẽ... Lá trúc.” Trần Niệm không tránh khỏi nói lắp một đoạn, tự giác cúi đầu xuống.

Tâm tư ai kia giống như một hồ nước, mà tiếng nói ai kia lại tựa bong bóng trên mặt hồ.

“Gà con vẽ lá trúc” Bắc Dã đọc lại một lần nữa, giọng nói trầm thấp

Trần Niệm kiềm chế tâm trạng, nhẹ nhàng chậm chạp đọc: “Gà con vẽ lá trúc”

“Cún con vẽ hoa mai.”

“... Cún con vẽ hoa mai.”

“Vịt con vẽ lá phong

Ngựa con vẽ trăng khuyết.

Chẳng cần màu nước, chẳng cần bút.

Mấy bước tạo nên một bức tranh.

Tại sao chú ếch không tham gia?

Nó đang ngủ khi ở trong động...”

Bầu trời ngoài cửa sổ rực rỡ sắc màu, chẳng biết từ lúc nào, mặt trời đã khuất núi. Mùi bánh mì nướng bay vào. Tất cả đều trở thành màu vàng.

Sáng sớm tiếng người huyên náo truyền vào từ cửa sổ. Trong không khí oi bức ẩm ướt Bắc Đã mở mắt, cậu thong thả xoay người nhìn lại, trên giường trống không.

Bắc Đã lập tức ngồi dậy, liếc mắt một cái liền quan sát được toàn bộ tình cảnh trong phòng, Trần Niệm không ở đây. Cậu nhảy xuống giường, chiếc hộp còn nằm đó, nhưng hai con vịt thì không thấy đâu.

Cửa cuốn được khoá từ bên trong, Bắc Đã nhảy khỏi cửa sổ, đứng trong sân liếc nhìn khắp ngõ nhỏ. Trần Niệm không thể tự mình nhảy xuống được, huống hồ còn mang theo hai con vịt.

Không trung loáng thoáng truyền đến tiếng đọc sách. Bắc Đã quay đầu nhìn lại, đi men theo cầu thang thoát hiểm lên mái nhà. Tiếng đọc sách kia càng ngày càng rõ ràng, giọng nói bình thản, âm thanh êm ái:

“Một con quạ đen khát nước, tìm nước uống khắp nơi... Quạ đen thấy một cái bình, trong bình có nước... Nhưng cái bình rất... cao...” Cô dừng lại, cân nhắc hồi lâu, lại tiếp tục đọc, “Miệng bình lại nhỏ, bên trong khá ít nước,... Nó không uống được. Làm thế nào bây giờ?...”

Cô ôm quyển sách ngồi trên bên mép sân thượng, chân đung đưa trong không trung, cúi đầu, một vài lọn tóc rủ xuống, cô vén lên, một lát sau chúng lại rơi xuống tiếp.

Bắc Đã đi đến ngồi cạnh cô. Trần Niệm gập sách lại, đặt sang một bên.

Sáng sớm hai người sóng vai ngồi trên mái nhà, dưới chân là đám người bận rộn, các toà nhà cao thấp đan xen, xa xa là con đường sắt. Cỏ dại theo đường ray biến mất nơi chân trời.

Trần Niệm nói: “Lúc em tìm sách... Nhìn thấy thứ này.”

Là một quyển kinh thánh màu đen. Trần Niệm nhìn cậu, ánh mắt đầy nghi vấn, Bắc Dã lại vờ như không biết: “Em muốn hỏi cái gì?”

Không còn cách nào, cô đành phải thốt lời: “... Anh từng đọc quyển này à?”

“Không.” Bắc Dã chống tay xuống nền đất sau lưng, nhìn trời, “Mẹ tôi mua.”

Trần Niệm “À” một tiếng, gật gật đầu.

Vài giây sau, cậu cười khẩy: “Làm đạo cụ để đóng vai nữ tu sĩ.”

Trần Niệm cái hiểu cái không, nhú mày nhìn cậu, nhưng cậu lại nhìn phương xa. Làn gió sớm mai thổi tóc mái trên trán cậu bay phất phơ, để lộ vầng trán rộng mượt mà. Từ đáy mắt cậu, cô có thể nhận ra, cậu muốn bỏ đi đến một nơi thật xa.

Tiếng còi xe lửa xé gió mà đến, Trần Niệm nhìn ra xa. Chiếc xe bọc sắt chở vô số người đi đến phương xa. Hơn một tháng nữa, nơi đó cũng sẽ có hình bóng của cô.

Hai thiếu niên nhìn về phía xa. Mùi bánh mì vàng rộm lại bay tới, bụng hai người kêu ục ục vì đói. Bắc Dã đột nhiên đứng lên, nói: “Đi lang thang đi.”

Bỏ trốn đi!

Hai cô cậu nhanh chóng nhất trí, quyết định bỏ nhà ra đi.

Họ mang theo đàn ghi ta và vịt, đáy lòng mang theo nỗi niềm chờ mong và căng thẳng khác thường. Nhảy xuống tường rào quanh sân; họ mua bánh mì mới ra lò làm lương thực; Họ đi qua khu chợ rộn ràng, huyên

náo, quây rau xanh, dê con, ông lão, người ăn xin... Tất cả đều mới mẻ với hai người, khiến họ mê mẩn.

Tim họ đập dồn dập, men theo đường tắt đi tới trạm đường giao xe lửa, từ nơi đó rời xa thành phố. Men theo đường ray mà đi đến phương xa.

Tới bờ sông, hai thiếu niên dừng lại, ngồi xuống ven bờ, ăn bánh mì bổ sung năng lượng, nhìn thuyền hàng, thuyền khách qua lại như thoi đưa, phòng máy hơi nước trên thuyền bốc lên làn khói trắng xoá.

Nghỉ ngơi đủ, họ lại đi tiếp. Qua ba cây cầu, từng bụi cỏ dại trên đường ray mọc tràn khắp mặt đất. Cả một ngày, hai người như đã đến tận chân trời. Trần Niệm không hề cảm thấy mệt nhọc.

Trường học, gia đình, tất cả đều yên lặng rời xa. Ảnh hưởng của chúng đối với cô yếu dần rồi biến mất. Cô tự do rồi.

Cô sóng vai đi cùng cậu trên đường ray, đong đưa lão đảo giữ thăng bằng.

Đường ray dưới bàn chân truyền đến chấn động, Bắc Dã nói: “Tàu hỏa đến rồi.” Hai người nhảy xuống khỏi đường ray, tiếng còi tàu từ xa đến gần.

Họ đi trong bụi cỏ dại cao hơn đầu người phía bên này, mà bên kia là ruộng hoa hướng dương. Trần Niệm ngắm nhìn, nói: “Bên kia đẹp quá.”

“Vậy thì qua đó.” Bắc Dã nói xong, bước lên thanh ngang đường ray. Tàu hỏa nhanh chóng lao tới, còn hơn trăm mét. Cậu thiếu niên băng qua đường ray, giẫm lên thanh ngang nhảy vọt qua phía bên hoa hướng dương, quay đầu lại vẫy tay với cô, “Đến đây đi.”

Tim Trần Niệm căng thẳng, lão đảo đi về phía trước. Quay đầu nhìn, đầu tàu hỏa nhanh chóng phóng to giống như một con sâu máy khổng lồ. Bảy mươi mét, năm mươi mét, tiếng tàu hỏa vang đình tai nhức óc. Tim

Trần Niệm đập mạnh liệt, cô tiến lên phía trước một bước, bước thứ hai như nặng ngàn cân. Thân thể nóng lòng muốn thử, tinh thần khẩn trương cao độ, lòng cô muốn lao qua!

Hai mươi mét, mười mét...

Tuuuuu!...

Hoa hướng dương và cậu thiếu niên bị quái vật màu đỏ nuốt chửng, tàu hỏa băng ngang qua giữa hai người. Cuối cùng Trần Niệm không nhảy bước kia qua. Gió mạnh và luồng không khí như muốn kéo căng cô, tách rời thân thể và linh hồn. Làn váy trắng của cô bị kéo thành một lá cờ trong gió.

Tàu hỏa lao nhanh qua, cậu thiếu niên lại xuất hiện lần nữa trên mảnh ruộng hoa hướng dương, im lặng nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, trời đất tĩnh lặng; một chuyến tàu hỏa vĩnh viễn dừng tại nơi này.

Tháng Năm, hoa nở cỏ mọc, mây bay gió nhẹ, Trần Niệm hoảng loạn đứng bên này đường ray, trong lòng chợt dâng trào một cảm giác mờ mịt khôn tả.

Chương 12

Trần Niệm khóa cửa nhà mình, mới đi đến đầu cầu thang đã nhìn thấy Bắc Dã đang đợi.

Nước mưa buổi đêm gột sạch sân nhà, hoa khuyên tai (*) đã nở rồi, màu đỏ tía rạo rực tươi vui. Cậu khom lưng chọn lựa kỹ lưỡng. Tiếng bước chân của Trần Niệm không làm cậu chú ý. Cô xuống nhà đến bên cạnh cậu. Cậu đã hái hai đóa hoa, nhị hoa nhỏ mảnh mọc dài, cánh hoa màu tím hồng treo ngược. Cậu cài đài hoa màu xanh nhạt vào vành tai cô, nói: “Đẹp lắm.”

Trần Niệm: “...”

Cô vuốt tai, hơi nhột, vậy mà không tháo xuống. Lúc đội mũ bảo hiểm cũng cực kỳ cẩn thận. Bắc Dã đèo cô đi học, dừng lại ở nơi cách trường một con đường.

“Tới đây thôi.” Bắc Dã nói.

“Được.” Trần Niệm khẽ đáp.

Cô biết cậu không muốn đám học sinh nhìn thấy lại bàn tán về cô. Cô xuống xe, trả mũ bảo hiểm cho cậu. Cậu đưa cô bánh mì và đồ ăn vặt, dặn dò: “Phải ăn hết đấy.”

“Vâng.” Giọng cô khẽ khàng.

Cô nhìn vào túi giấy, hít hà, cậu giải thích: “Đổi vị, đậu đỏ đấy... Ừ, em thích đậu đỏ không?”

“Thích.” Trần Niệm gật đầu.

“À, cái này.” Bắc Dã lấy một chiếc kẹp tóc từ trong túi, kiểu dáng rất đơn giản, mang màu xanh nhạt.

Trần Niệm nhận lấy, thoáng ngẩn người.

“Em...” Cậu chỉ tóc cô, ngón tay hươ hươ bên trên trán, “Lúc cúi đầu luôn lòa xòa.”

“Cảm ơn anh.” Cô nóng mặt cúi đầu, lời cảm ơn cũng nhẹ nhàng.

Cậu quay đầu đi, khóe môi cong lên rất khế, vừa lúc Trần Niệm ngẩng đầu trông thấy, cô nhìn cậu.

“Nhìn cái gì?”

“Vì sao anh... lại cười?”

“Đồ nói lắp, nghe mỗi một câu em nói đều có thể khiến tôi cười.” Cậu nói.

Từ “cười” cậu nói không mang ý “cười” cô nói lần trước. Tại cô đỏ bừng, đầu cúi gằm, thấy trên cổ mình còn đeo chiếc chìa khóa kia, cứ như học sinh tiểu học vậy. Đến nay cô vẫn chưa dùng chiếc chìa khóa ấy. Nhưng cô vẫn muốn đeo, cậu cũng muốn cô đeo mãi.

Bắc Dã cũng nhìn theo, trái tim như bị cái dây chìa khóa quấn quanh, cậu vuốt ve chiếc chìa khóa kia hồi lâu, nói: “Đi đi.”

Trần Niệm đi vài bước lại quay đầu nhìn, Bắc Dã đút tay vào túi, đi theo sau cô với khoảng cách tầm năm sáu mét. Vẻ mặt cậu bình lặng, đôi mắt kiên cường khiến người ta yên lòng. Trần Niệm hít sâu một hơi, đi tới trường, biết rằng cậu vẫn ở sau lưng cô.

Đến khi cách trường còn mười mét, Trần Niệm nhìn thấy Ngụ Lai. Cô ta dựa vào tường hút thuốc lá, xung quanh có vài nữ sinh trông như đầu gấu, kiểu cách quần áo còn hằm hớ hơn cả lúc chưa nghỉ học. Cô ta thấy

Trần Niệm, khóe miệng cong lên, đi tới phía này. Nhưng chưa tới gần, ánh mắt trông về phía sau Trần Niệm, người khựng lại như hoảng sợ lắm.

Trần Niệm biết có người đã dạy cho chúng một bài học, cô lặng lẽ đi ngang qua chúng, yên lành vào cổng trường. Khi quay đầu lại, Bắc Dã vẫn đứng sau cô ở khoảng cách không xa.

Trần Niệm mím chặt môi rồi bước đi. Không lâu sau, cô lại không tìm được mà quay đầu thêm lượt nữa. Lần này Bắc Dã đã đi mất rồi.

Trần Niệm về lớp, tâm trạng bình yên vô cùng. Cô lấy sách giáo khoa ra học thuộc văn cổ, đến khi kết thúc giờ tự học buổi sáng, Tiểu Mễ mới phát hiện ra điều bất thường: “Niệm, tai cậu đeo cái gì thế?”

Trần Niệm sửng sốt, vội vàng gỡ hoa khuyên tai xuống.

Tiểu Mễ sáp lại: “Hoa khuyên tai đấy à, đẹp quá. Hồi bé đeo suốt ngày, lâu lắm rồi không nghịch thế này nữa. Cậu đúng là chưa hết tính trẻ con.”

Tiểu Mễ cầm nghịch một lúc, chán rồi thì trả cho cô. Trần Niệm lấy quyển từ điển Oxford dày nhất trong ngăn bàn, tách cánh hoa ra rồi ép vào cuốn từ điển. Cô cất từ điển lại chỗ cũ, như thể cất giữ một bí mật.

Vừa cất xong, điện thoại di động chợt đổ chuông. Trần Niệm quên tắt tiếng, vội vàng lấy ra, là Trịnh Dịch. Trần Niệm nhìn Tiểu Mễ, Tiểu Mễ gật đầu tỏ ý rằng cô ấy ra ngoài.

Trần Niệm cúi xuống gầm bàn nghe điện thoại: “Alô?”

“Trần Niệm...” Trịnh Dịch nói, “Hai ngày nay anh bận quá, em có ổn không?”

“Ổn.” Trần Niệm khẽ nói.

“Hôm nay đi học không gặp phải chuyện không hay chứ?”

“Không ạ.”

“Vậy rất tốt. Gần đây có vụ án lớn, anh không thể đến thăm em. Nếu gặp phải phiền toái gì cứ gọi điện cho anh. Anh sẽ tới ngay.”

“Vâng.”

Trần Niệm chui ra từ gầm bàn, cảm thấy hơi đói. Cô lấy túi giấy trong cặp sách ra, vậy mà lại có bốn cái bánh mì, cô nào ăn hết nổi, bèn cho Tiểu Mễ hai cái.

“Đúng lúc chưa ăn sáng.” Tiểu Mễ há miệng cắn một miếng lớn, kêu, “Ngon quá, cậu mua ở đâu thế?”

Trần Niệm không đáp, nghĩ thầm, vừa ra lò còn ngon hơn nữa.

Chuông vào học vang lên, lúc Trần Niệm mở cặp sách chạm phải túi ô mai kia thì giật mình, len lén rút một quả vào miệng. Dời mắt đi cô lại trông thấy thầy chủ nhiệm bước vào lớp học, thần kinh Trần Niệm căng lên, may mà thầy giáo không hề chú ý tới cô. Thầy dặn dò mấy điều thường nhật, nói sắp tới kỳ thi tốt nghiệp trung học, đi học tan học phải chú ý an toàn.

Các bạn học chỉ chiếu lệ, không ai quan tâm. Nhưng trong giờ nghỉ giữa tiết có người nói, trường khác có nữ sinh bị cưỡng hiếp, lời đồn sống động như thật, nói đó là người mặc áo mưa đi trong đêm. Có học sinh nghĩ lại còn phát sợ, có người không buồn bận tâm.

Buổi sáng có buổi thể dục giữa tiết, nâng cao hoạt động thể thao, Tăng Hảo bên cạnh đập vào tay Trần Niệm. Trần Niệm liếc nhìn cô nàng.

“Trần Niệm, xin lỗi.”

Trần Niệm cúi người, không lên tiếng.

“Trần Niệm, thật sự xin lỗi.” Tăng Hảo hơi ghen ngào.

Trần Niệm nghiêng người, nói: “Chúng ta... đều giống nhau. Ngay từ đầu, mình chưa hề nói ra... sự thật.”

“Nhưng về sau cậu vẫn nói cho mình biết.” Tăng Hảo vừa buồn bã vừa oán hận, đôi mắt rưng rưng, “Đám Ngụy Lai mắng mình đánh mình, vừa đá vừa đập, cậu cho rằng ba mẹ mình không đau lòng ư? Hôm ấy khi về nhà ba mẹ mình đều khóc. Nhưng có cách nào không? Mẹ mình nói, không quản lý nổi thể loại học sinh hư hỏng như Ngụy Lai. Không ai có thể quản thúc chúng nó. Sắp thi tốt nghiệp rồi, mình phải tập trung học hành, không thể để chúng nó quấy lầy cả ngày được, nếu chúng nó còn báo thù thì phải làm sao. Tương lai của mình tiêu tụt từ đó. Chúng nó lại không mất mát gì cả, nhưng mình không chơi nổi.”

Trần Niệm “Ừ” một tiếng.

“Xin lỗi, khoảng thời gian trước bạn cùng lớp bắt nạt cậu, mình cũng không thể làm gì.”

“Vốn dĩ là vậy, không làm được gì đâu.” Trần Niệm hờ hững nói.

Lời này không thể giúp Tăng Hảo thoải mái, cô hỏi tiếp: “Bây giờ cậu ổn cả chứ?”

Trần Niệm ngẫm nghĩ, đáp: “Rất ổn.”

“Ngụy Lai có đi tìm cậu không?”

“...” Trần Niệm nhìn bầu trời, nói, “Có người... bảo vệ mình rồi.”

Sau khi tan học, Trần Niệm đi tới cổng trường, không cần chờ ở phòng bảo vệ nữa, từ xa đã trông thấy Bắc Dã đứng ở con đường đối diện. Cách

đám học trò thuần một màu xanh, ánh mắt hai người giao nhau, vừa trông thấy đã hòa lẫn với nhau. Cứ như đã đặt ra một ám hiệu.

Cậu nhấc chân đi tới từ con đường đối diện, xuyên qua dòng người ngược lối. Trần Niệm đi theo hướng về nhà, lúc tới khúc rẽ bên tường trường, khước mắt liếc nhìn ra sau, cậu thiếu niên đi cách năm sáu mét, tay đút túi, vẻ mặt bình lặng. Vì vậy, cô cảm thấy rất an ổn.

Con đường mùa hạ rợp mát bóng cây, trăm hoa đua nở. Ngày qua ngày, cậu vẫn hộ tống cô tan trường với khoảng cách như vậy, đến cửa nhà cô hoặc mái nhà chỗ cậu, hai người ngồi trên bậc thang đọc một đoạn hội thoại tập đọc trong quyển sách giáo khoa tiểu học. Ngày hôm sau, cậu đưa cô đi học từ sáng tinh mơ, đem theo một túi bánh mì mới ra lò và mấy món đồ ăn vặt như khoai tây chiên, bánh quy, kẹo... Sau đó lẳng lặng theo đuôi.

Sau kì nghỉ ấy, việc học bận rộn, họ rất ít có cơ hội trò chuyện, trừ việc đọc sách giáo khoa tập nói, những lúc khác họ trò chuyện khá ít. Có khi, cô nhìn thấy trên cánh tay và trên cổ cậu có vết thương không che nổi, biết cậu lại đánh nhau. Nhưng cô không hỏi dạo gần đây cậu thế nào. Có khi, cậu nghe thấy học sinh trên đường bàn về đề thi, biết lại thi thử rồi. Nhưng cậu cũng không hỏi cô thành tích ra sao. Đó là dải đất xa lạ không liên quan tới cô hay cậu.

Đến một hôm tan trường, lúc Trần Niệm đi qua chỗ rẽ nơi tường trường, theo thói quen quay đầu nhìn Bắc Dã, nhưng lại thấy Lý Tường chạy về phía cô.

“Trần Niệm!”

“Ừ.” Trần Niệm nhìn Bắc Dã ở phía sau, quay người về phía khác, sóng vai cùng Lý Tường đi về phía trước.

“Nhà... cậu không... ở phía này.”

“Ừ, hôm nay là sinh nhật bác gái mình, mình qua nhà bác ăn tối.” Nụ cười của Lý Tường vẫn luôn rực rỡ như vậy, “Trần Niệm, lần này cậu thi thử tốt hơn lần trước đấy.”

“Đề lần này... dễ.” Trần Niệm nói.

Thực ra cô bị rớt hạng. Rất khó nói sự quấy nhiễu của Ngụy Lai và bạn cùng lớp không gây ảnh hưởng gì cho cô. So với chuyện này, giờ đây Trần Niệm để ý tới ánh mắt phía sau hơn. Cô nghi ngờ gáy mình mọc mắt, cứ như có thể thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bắc Dã vậy. Lý Tường vò đầu, lòng cậu biết chứ, vốn muốn động viên cô, nhưng lúc này cô không yên lòng. Xem ra không nên nhắc tới chuyện thành tích.

Cậu vội vàng lấy một tập bài thi từ trong cặp sách: “Cho cậu này.”

Trần Niệm nhìn cậu với vẻ khó hiểu.

“Tài liệu ôn tập và đề thi mẫu chọn lọc của tỉnh.”

“Cảm ơn.” Trần Niệm nhận lấy.

“Còn một tháng cuối cùng, cố lên nhé.” Lý Tường khích lệ, “Đừng quên, chúng ta hẹn gặp ở Bắc Kinh đấy.”

Trần Niệm lặng im, cảm thấy sau lưng ủa tới cảm giác ớn lạnh.

Đến lối rẽ, Lý Tường tạm biệt cô. Con đường này không còn học sinh cùng trường nữa, Bắc Dã tiến lên trước, tới đoạn vỉa hè dựng mô-tô, cậu lấy mũ bảo hiểm ra đội lên. Trần Niệm đi tới nhìn một lát, cậu không hề lên tiếng. Cô cất đề thi vào cặp sách, tự đi tới lấy mũ bảo hiểm đội vào.

Cậu không nhìn cô, sai bước lên xe, sống lưng viết hai chữ trầm lặng. Cô vịn vai cậu, leo lên xe ngồi phía sau, vẫn như vô số buổi sáng sớm và

lúc chạng vạng thường ngày. Bắc Dã khởi động xe, bỗng lao vút vào hoàng hôn.

Đây không phải hướng về nhà. Sáng nay Bắc Dã đã nói với cô, trên quảng trường tại công viên Tinh Hải có buổi biểu diễn nhạc rock, hỏi cô có đi không. Cô đồng ý.

Bắc Dã dừng xe ngoài công viên, cùng cô đi bộ vào. Đám thanh niên tụ tập kín cả công viên, hai người như hai đường thẳng song song, vô số người đi qua đi lại vẫn không thể chia tách họ.

Đi qua một quầy bán hot dog, Bắc Dã mua hai cái, nhét một cái cho Trần Niệm, còn mua thêm một cốc hồng trà lạnh, động tác thô lỗ, cũng chẳng thèm nhìn cô. Trần Niệm nhìn gáy cậu, không nói câu nào, vừa đi sau cậu vừa ăn.

Người trên quảng trường nhiều thêm, nhân viên trên sân khấu đang điều chỉnh âm thanh. Cậu không lên tiếng, cô cũng chẳng phải là đứa ngốc, biết cậu giận, cô cũng áy náy mà. Muốn phá vỡ không khí lúng túng, vì vậy cô gặng nghĩ xếp đặt câu từ mấy lần, cuối cùng chủ động:

“Anh không đi à?”

Bắc Dã cúi đầu nhìn cô. Đôi mắt của cậu thiếu niên sâu thẳm khó lường như bầu trời tối dần phía sau cậu, trái tim cô giật thót, dời mắt đi, khẽ nói: “Ghi-ta... của anh.”

“Chơi vui thôi.” Cậu hờ hững đáp, lại nhìn về phía sân khấu.

Ngụ ý là, không thể lên sân khấu.

Trần Niệm nhỏ giọng khen cậu: “Lần trước... em nghe... cảm thấy rất hay. Rất rất hay.”

Sườn mặt của Bắc Dã lạnh nhạt, nhưng Trần Niệm không thấy sườn mặt bên kia, khoe môi cậu khẽ cong lên. Cô thấy cậu làm thình, cậu thiếu niên này thật khó dỗ dành, cân nhắc muốn nhiệt tình thêm lần nữa, định nói rằng bao giờ đánh đàn cho em nghe nữa nhé.

Đang chuẩn bị lên tiếng thì một tiếng trống rền vang dậy lên, buổi biểu diễn bắt đầu rồi. Không khí nơi đây như được châm lửa, thanh niên giơ tay vung vẩy giữa không trung. Họ hét gào, thân thể lắc lư, nhún nhảy theo người trên sân khấu, từ đầu tới chân như những chiếc máy vận hành muôn thuở. Âm nhạc đình tai nhức óc, muốn rung lắc cả những vì sao trên trời.

Trần Niệm không nghe rõ dù chỉ một chữ, người trên sân khấu gào hét như sói hú, như quỷ gào, là sự kích động mà cô không thích thú nổi. Tần số âm thanh lớn chấn động lồng ngực cô. Cô bị chen lấn xô đẩy, thân thể không theo ý muốn của mình. Chỉ trong chớp mắt, Bắc Dã đã biến mất rồi. Trần Niệm vội vàng tìm kiếm.

Hết một bài hát, qua bài thứ hai, cô đã không biết mình ở đâu nữa rồi. Mùi nước hoa, mùi hương khác lạ, cô len lỏi giữa những người không quen, toàn thân nhể nhại mồ hôi nhưng cô vẫn chưa tìm thấy cậu.

Không biết đã hát được mấy bài rồi. Cô dần dần hoảng hốt. Tay ghi-ta gào hét trên sân khấu. “Anh xâm nhập vào cuộc sống của em nhưng không thể tiến vào trái tim em; anh...”

Tiếng hát bỗng im bật, giá trống vẫn gõ nhịp, nhạc nền vẫn sôi động nhưng cái micro đã bị ai đó giành lấy: “Này!”

Một âm tiết, đó là giọng nói Trần Niệm rất quen thuộc. Cô chột nhìn lại, cách biến người đông nghịt, ánh sáng trên sân khấu như một cái động màu trắng.

“Đồ nói lắp...” Giọng Bắc Dã trầm thấp, qua chiếc micro, tiếng nói ấy vang vọng khắp quảng trường, “Đến chỗ sân khấu đi.”

Trên màn hình lớn, tròng mắt tối đen của cậu nhìn cô chăm chăm, lặp lại: “Đồ nói lắp, đến chỗ sân khấu đi.”

Những người đang lắc lư điên cuồng dừng lại hết, hết như tất cả được giải trừ khỏi bùa mê. Người trên sân khấu giật micro lại, đẩy Bắc Dã một phát, cậu đẩy lại, đám thanh niên hăng máu nên lao vào đánh nhau luôn. Có người khuyên can lại bị thành viên ban nhạc làm ngộ thương.

Nhìn đi, đánh nhau rồi kìa, náo nhiệt quá đi mất! Phần đông mọi người sôi trào máu nóng, nhảy lên sân khấu tham gia.

Trần Niệm nhảy dựng lên, chạy về phía sân khấu. Đám người dày đặc như ruộng lúa trồng đầy mạ. Cô gắng sức gạt họ ra, đẩy họ đi, len lách giữa họ, xuyên qua họ, chạy về phía sân khấu. Quyết chí tiến lên như thể chạy băng băng trên thảo nguyên rộng lớn.

Sấm sét vang dội tới đúng lúc, người gây gỗ trên sân khấu càng lúc càng đông. Trần Niệm chạy tới, gào thét vô phương hướng: “Bắc Dã!”

Cô hét lên: “Bắc Dã!”

Cô chợt nhìn thấy cậu, cậu cũng trông thấy cô.

Tia chớp màu trắng xóa, vô số thanh niên ùa lên sân khấu, như con cá vùng vẫy giữa dòng nước.

Trần Niệm hướng về phía vắng người, Bắc Dã trên sân khấu cũng chạy về hướng đó. Đến cuối sân khấu, họ đồng thời vươn tay về phía đối phương. Giữa không trung, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Bắc Dã nhảy xuống khỏi sân khấu, kéo cô lao vào màn đêm. Hai thiếu niên chạy đến cửa công viên, vội vã đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe, chiếc mô-tô nhanh chóng lao vút đi.

Đường phố khuya khoắt không một bóng người, đèn đường tối mờ. Xe cảnh sát chạy theo hướng ngược lại, lao tới công viên. Ánh đèn màu đỏ màu lam trên xe cảnh sát xẹt qua mũ bảo hiểm của hai thiếu niên.

Trần Niệm run rẩy trong gió đêm, đôi mắt to tròn đầy hưng phấn. Cơ cuồn phong như đôi tay ướt át, bịt chặt lấy miệng và mũi cô. Tốc độ và kích thích là thứ mà người ở độ tuổi họ mong đợi, dè chừng hay bạt mạng theo đuổi, nhưng không có phúc hưởng thụ.

Cô ôm lấy eo cậu, băng qua ánh sáng muôn màu giữa đêm thâu.

Lúc phi tới cây cao dưới nhà cậu, họ dừng lại. Tiếng gió, tiếng ma sát của lốp xe tĩnh lặng trở lại. Trong đêm tối, cô kề sát lưng cậu, như hai con tôm co quắp. Cậu không cử động, mặc cô ôm lấy. Cô không nhúc nhích, đôi tay không hề buông rời.

Sự chán nản và hoang mang sau phút kích thích điên cuồng dần dần cuốn lấy hai thiếu niên. Giai điệu của ca sĩ nhạc rock phiêu lãng tới, anh xâm nhập vào cuộc sống của em nhưng không thể tiến vào trái tim em.

Lời ca này không hề bi thương, em biết mà.

Có một số người, chỉ có thể tiến vào trái tim em, nhưng không cách nào bước vào cuộc sống của em.

Chương 13

“Anh muốn cùng em hoang phí thời gian, chẳng hạn như cúi đầu ngắm cá

Chẳng hạn như để chén trà trên bàn rồi rời đi

Lãng phí bóng râm xinh đẹp của chúng

Anh còn muốn cùng em hoang phí nắng chiều,

Chẳng hạn như đi dạo đến tận khi sao giăng đầy trời

Anh còn muốn hoang phí lúc nổi gió

Ngẩn ngơ ngồi ở hành lang, đến khi mây đen trong mắt em

Bị gió thổi ra ngoài cửa sổ

Anh đã hoang phí cả thế giới...”

Trần Niệm ngồi trên nóc nhà dưới nắng mai, khẽ đọc bài thơ trên vở; Bắc Dã ngồi cạnh cô, cúi đầu đánh đàn ghi-ta. Từng cơn nhó khẽ thổi qua nóc nhà, trang giấy và mái tóc cậu thiếu niên bay bay.

Trần Niệm đọc xong hết rồi quay đầu nhìn Bắc Dã. Cậu cũng đánh xong một chuỗi hợp âm, khéo mắt chếch qua đây, nhìn cô giây lát, nói: “Có tiến bộ.”

Lại cúi đầu xuống, ngón tay khẽ gảy vài nốt trên dây đàn, bắt đầu một chuỗi hợp âm khác. Không thuần thục lắm, thỉnh thoảng đánh đi đánh lại. Hai thiếu niên đều đang luyện tập. Mùi thơm của đồ ăn sáng bay từ trong ngõ hẻm ra, tất cả đều là đồ ăn vặt phổ biến nhất trong thành phố, bánh hấp, bánh dày rán, tàu hũ ky chiên, bánh khoai lang.

Trần Niệm nói: “Thì ra, Hi Thành vẫn còn nơi thế này. Tiểu Mễ bảo, chiếc bánh bao đậu đỏ kia là cái ngon nhất mà cô ấy từng ăn.”

Bắc Dã liếc nhìn cô. Trần Niệm giải thích: “Tiểu Mễ là... bạn cùng bàn của em.”

Bắc Dã hỏi: “Sau này bọn em vẫn còn là bạn bè của nhau chứ?”

Trần Niệm gật đầu: “Còn.”

“Sao chắc chắn thế? Sau khi tốt nghiệp, ai đi đường nấy mà.”

“Tiểu Mễ sẽ... đến Bắc Kinh, chúng em hẹn rồi.”

Bắc Dã không nói tiếp nữa. Trần Niệm chợt ý thức được điều gì, cúi đầu. Được một lúc, ý nghĩ chợt lóe lên; cô không kiềm được, lời muốn nói vọt tới khóe môi, nhưng khựng lại, nuốt câu nói kia xuống. Cô lạp lại đề tài, hỏi: “Nơi đây là... nhà anh à?”

“Không phải.” Bắc Dã nói tiếp: “Tôi không phải là người Hi Thành, khi còn bé theo mẹ tôi đến đây, bị bà vứt vào nhà tình thương.”

Trần Niệm không biết nói tiếp thế nào.

“Còn em là người nơi đâu?”

“Ở đây. Nhưng mẹ em đến Châu Hải làm việc.”

Bắc Dã không nói tiếp, cũng không đàn khúc nhạc nào nữa. Trần Niệm khẽ đong đưa hai chân, nhìn thấy đường ray kia lại nhớ tới lần trốn đi hôm ấy, lồng ngực dần dấy lên một nỗi xốn xang.

“Bắc Dã?”

“Hả?”

Cô chống hai tay vào mép tường, nhìn xuống tầng dưới như sắp nhảy xuống, lại ngẩng phắt đầu lên, nói: “Sắp không chờ nổi nữa.”

“Không chờ nổi điều gì?”

“Rời khỏi nơi đây, rời bỏ quê nhà... Thời gian... trôi nhanh một chút... thì tốt quá.”

“Tại sao muốn đi?”

“Đi xa... thì có thể trưởng thành.”

“Tại sao muốn trưởng thành?”

“Không muốn làm... kẻ yếu đuối. Khi còn nhỏ... lúc nào cũng là kẻ yếu.” Trần Niệm nói, “Trưởng thành... là có thể tự bảo vệ mình rồi.”

Hợp âm bị gián đoạn một giây, Bắc Dã nghiêng đầu nhìn cô, tóc mai xõa xuống sườn mặt tinh khôi của cậu: “Sẽ có người bảo vệ em mà.”

“Không có.” Trần Niệm lắc đầu, “Nơi nào cũng có nguy hiểm; sợ là không thể... được bảo vệ.”

Chỉ có chính mình mà thôi. Niềm hy vọng trưởng thành của hai thiếu niên cấp thiết, bất an, sợ hãi giống như mũi tên muốn rời khỏi cung nhưng lại bị bàn tay nắm chặt lấy không rời.

Trần Niệm chăm chú nhìn phương xa, ánh mắt Bắc Dã cũng ngăm cô như thế. Cuối cùng cậu nói: “Em sẽ đến được nơi tốt hơn.” Em sẽ trưởng thành tốt hơn.

“Còn anh?” Cô quay đầu.

“Tôi đến nơi đâu chẳng giống nhau.” Cậu mỉm cười có chút cô đơn.

“Anh muốn... rời khỏi quê nhà không?”

“Em nói rời khỏi đây?” Âm thanh tiếp tục vang lên từ đầu ngón tay.

“Vâng.”

“Muốn.”

“Bao giờ?”

“Sẽ nhanh thôi.” Cậu đáp.

Trần Niệm khẽ cười, rất nhanh thôi.

“Tôi cũng không chờ nổi nữa rồi.” Bắc Dã nói. Trần Niệm còn chưa kịp hiểu ý trong câu này, cậu lại bình thản nói, “Tôi ghét tất cả mọi người ở đây.”

Trần Niệm nhớ đến cha mẹ cậu, nhớ đến bạn bè cùng lứa cười nhạo và sỉ nhục cậu. Cô khẽ nói: “Em cũng... không thích bọn họ.”

Cô nói như thể họ giống nhau, cùng đứng trên một chiến tuyến; dường như hai người trên mái nhà chung vai đối địch với cả thế giới.

Bắc Dã nghe cô nói xong thì im lặng. Tôi ghét thành phố này. May mà không gặp em sớm, nếu không tôi sẽ yêu tất cả mọi người của thành phố này mất. Như vậy quả thật là giết tôi đi.

Ngón tay lướt qua dây đàn ghi-ta lần nữa, cậu thiếu niên chậm rãi hát lên, “Trận cười ấy khiến anh nhớ tới những đóa hoa lặng lẽ nở rộ trên mỗi góc sinh mệnh của anh. Anh từng nghĩ là anh sẽ mãi mãi bên cạnh bảo vệ em. Giờ đây chúng ta đã chia xa trong biển người mờ mịt.”

Ngày cùng sóng vai ngồi với nhau chỉ ngẩn ngui. Ai cũng biết, sắp đến lúc chia xa rồi. Trần Niệm ngẩng đầu đón gió, nhìn bầu trời màu trong

xanh.

“Tuuu...”

Người nuôi chim bồ câu thôi còi, một đàn bồ câu trắng bay qua đỉnh đầu. Còi tàu hỏa vang lên, hai thiếu niên đứng dậy, đi xuống cầu thang thoát hiểm. Trần Niệm sơ ý, bước hụt suýt ngã. Bắc Dã cúi xuống kéo, đỡ cô lên, nói: “Cẩn thận nào.”

Cô nghe giọng nói của cậu như điệu hợp âm buổi ban mai ở bên tai. Trần Niệm đỏ mặt, bám lấy cánh tay cậu. Cậu không buông cô ra mà hơi cúi đầu, khẽ hôn lên vành tai cô. Trần Niệm run rẩy, nhắm mắt lại. Nụ hôn của cậu, hơi thở của cậu giống như mật ngọt rót vào tai cô, râm ran, kích thích. Được cậu hôn, cả khuôn mặt cô đều nóng bừng. Chỉ vài giọt mật ngọt nho nhỏ đã khiến cô vừa vui vẻ mừng rỡ, vừa sợ hãi buồn bã.

Bắc Dã lại hộ tống cô tới khu gần trường, cậu đi sau lưng cô, nhìn đôi theo cô bước vào trường học. Cô vẫn giống như trước, quay đầu lại nhìn cậu. Trong mắt cả hai đều có tâm sự.

Hôm nay là thứ bảy, trường học của Trần Niệm có tiết, cả ngày Bắc Dã không có chuyện gì để làm, cũng không còn lòng dạ tìm đám bạn bè chơi bời. Căn phòng được Trần Niệm dọn dẹp rất sạch sẽ, trên giường đều quanh quẩn mùi hương của cô. Thời gian đến lúc thi tốt nghiệp càng ngày càng gần, cô phải đi, nhưng cậu đã quen có cô thì phải làm sao đây?

Có nỗi phiền não khó tả từ mái nhà ập xuống. Cậu cau mày, bật dậy xuống giường, ngồi vào bàn mở quyển kinh thánh ra. Lúc Trần Niệm tập đọc đã giở xem rất nhiều lần. Cậu xem vu vơ, trang giấy rất mỏng, khi khép sách lại không cẩn thận làm rách một trang.

Phúc Âm Matthew .

Phúc Âm Matthew là một trong bốn sách Phúc âm trong Tân Ước viết về cuộc đời, sự chết và sự Phục sinh của Chúa Giê-xu. Ba Phúc âm còn lại là Phúc âm Mark (Phúc âm Máccô hay Phúc âm Mác), Phúc âm Luke (Phúc âm Luca) và Phúc âm John (Phúc âm Gioan hay Phúc âm Giăng). Trong tiếng Việt sách này được gọi là Tin lành theo Thánh Ma-thi-ơ (Tin lành) hoặc Tin mừng theo Thánh Mátthêu (Công giáo). Vì là sách đầu tiên trong bốn sách Phúc âm nên sách này còn được gọi là Phúc âm thứ Nhất.

Bắc Dã kẹp nó lại. Liếc mắt đã phát hiện ra điều bất thường... Vịt con trong thùng các-tông đã chết, không biết đã bị chuột ăn hết nội tạng từ lúc nào. Cậu đem con vịt và cả thùng dọn dẹp sạch sẽ, cảm xúc phức tạp, định sáng mai lại đi mua hai con khác, không biết Trần Niệm có phát hiện ra không.

Xế chiều ngủ quên, vừa tỉnh dậy đã sắp đến hoàng hôn. Bắc Dã vội vàng mặc quần áo, gửi tin nhắn cho Trần Niệm thì chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng loạt soạt. Cậu đặt điện thoại xuống, đi đến nhắc cửa cuốn lên, bắt gặp người phụ nữ đánh mắt đậm.

Là mẹ cậu. Mặt cậu chợt lạnh nhạt. Người phụ nữ ấy cũng ngẩn người, không ngờ rằng bây giờ cậu đang ở nhà.

“Mẹ về lấy đồ.” Bà mỉm cười.

Bắc Dã nghiêng người tránh ra. Bà vào nhà lấy quần áo trong tủ mình đi ra ngoài bỏ vào vali, đến nhà vệ sinh rửa tay thì bất ngờ nhìn thấy váy và quần lót của con gái. Bà kéo vali ra ngoài, cười hỏi: “Có bạn gái rồi à?”

Bắc Dã không trả lời, nhìn cây dâu tằm sum suê bên cạnh.

“Thằng nhóc, mày được cái giống ba ở cái số đào hoa.” Bà giơ tay nhéo mặt cậu nhưng bàn tay lại bị cậu thiếu niên lạnh lùng kéo ra.

“Còn giống tính bướng bỉnh nữa.”

Mặt Bắc Dã đã sớm lạnh lẽo. Bà biết cậu ghét bà nhắc đến ba cậu nhất nên không nói nữa. Đi được vài bước, bà suy nghĩ một lát rồi lấy mấy tờ tiền trong ví ra: “Này, cầm lấy.”

“Không cần.”

Ta của người phụ nữ giơ trong không trung hồi lâu, thấy cậu không nhận cũng không ép, nhét lại vào ví, chột hỏi: “Bác mà lén sai mà đi thu tiền à?”

Bắc Dã không trả lời.

“Mẹ là người giám hộ của mà, ông ta muốn đánh cũng phải...” Bà thấy vẻ lạnh nhạt trong mắt cậu càng rõ rệt, ngậm miệng rồi bỏ đi.

Bắc Dã kéo cửa cuốn xuống, hần học đạp một phát đóng lại rồi khóa cửa. Phía xa của khu xưởng trống trải, tiếng người phụ nữ gọi điện thoại truyền đến: “... Ha ha, chê tôi bẩn à? Cháu trai ông chui từ đâu ra hả?...”

Bắc Dã không để ý, tháng sau cậu sẽ đến Bắc Kinh kiếm sống, cũng không buồn nói với bà. Cậu bước nhanh xuống tầng, đội mũ bảo hiểm, khởi động mô-tô chạy như bay.

...

Trần Niệm ngồi trên bậc thang, tin nhắn chỉ có hai chữ: “Đến muộn.” Cô cất di động, chống cằm chờ cậu.

“Cậu ở đây làm gì vậy, không về nhà à?”

Trần Niệm ngẩng đầu, là Từ Miếu. Cô ta đã đi học lại, là người ngay thẳng, giờ phút này nhìn thấy Trần Niệm, vẻ mặt không được tự nhiên lắm, lẩm bẩm một câu: “Xin lỗi vì chuyện lúc trước.” Cô ta chạy đến xe của ba mình, những ngày qua ba mẹ cô ta quản thúc rất nghiêm ngặt.

Mặt trời ngả về Tây, Trần Niệm ngồi im tại chỗ, Bắc Dã còn chưa tới; học sinh ra khỏi cổng trường dần thưa thớt, người đi đường bàn tán: “Tai nạn xe cộ bên kia thật là đáng sợ, hiện tại người lái xe mô-tô thật...”

Trần Niệm sửng sốt, chạy xuống cầu thang: “Xin... lỗi... tôi muốn hỏi... tai nạn xe...?”

“Ngay ngã tư đường Lan Tây và trường cao đẳng, một người lái xe mô-tô, hình như còn là học sinh.”

“Màu ...” Trần Niệm vội kêu lên: “...Màu... xe.”

“Hình như là màu đỏ đen.”

Trần Niệm túa mồ hôi lạnh, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Bắc Dã. Ánh trời chiều soi vào căn phòng nhỏ chật hẹp, điện thoại di động nằm trên bìa quyển “Kinh thánh” rung lên.

Cô chạy nhanh qua đó xem. Chạy ngang qua một cửa hàng bán hoa, nhân viên cửa hàng tưới nước ngay lúc cô chạy đến, không kịp thu tay lại liền tạt nước vào người cô. Nhân viên cửa hàng cuống quýt nói xin lỗi, cô bỏ chạy một mạch chẳng hề ngoái lại. Đến ngã tư, mồ hôi cô tuôn ra như tắm. Trên đoạn đường giao nhau quả nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, cô vội vã chen vào đám đông thấy được một khung cảnh bi thảm. Song, không phải là chiếc xe ấy, người cũng không phải là người ấy. Trần Niệm lại tốn công chen ra, thậm chí may mắn. Mồ hôi như xông hơi, cô lại phải quay lại cổng trường học chờ cậu.

Bước nhanh một đoạn, chợt nghe thấy tiếng mô-tô đằng sau, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Bắc Dã đang nhanh chóng chạy về hướng này. Trần Niệm muốn đứng chạy ra vỉa hè vây cậu, phía sau chợt có một sức mạnh mãnh liệt kéo lại, cô bị bịt miệng lôi vào ngõ tối. Mô-tô nhanh chóng băng qua.

Bắc Dã đỗ xe tại con phố bên ngoài, lao vào trường học, vài học sinh lác đác đi ra cổng trường, trên bậc thang không có Trần Niệm. Cậu cau mày, sờ túi quần, người phụ nữ kia xuất hiện khiến cậu quên mang điện thoại di động. Cậu nhớ số của cô bèn đến quầy bán đồ ăn vặt tìm điện thoại công cộng để gọi, nhưng không ai nghe máy. Cậu mím môi suy nghĩ một lát, không thèm quan tâm bác bảo vệ cổng trường ngăn cản, xông vào khu dạy học như gió, lao thẳng tới phòng học. Học sinh trực nhật của lớp Trần Niệm đang quét dọn sạch sẽ, không thấy Trần Niệm đâu cả.

Bác bảo vệ cổng đuổi theo đằng sau, cậu thiếu niên lao ra khỏi trường học. Lại đến quầy bán đồ ăn vặt gọi điện thoại lần nữa, lần này điện thoại đã tắt. Cậu buông điện thoại, tay run bần bật. Mặt cậu sa sầm bước đến chỗ người bảo vệ cổng trường, hỏi: “Nữ sinh vẫn hay ngồi ở cổng trường đâu rồi?”

Bác bảo vệ đuổi theo cậu đến nỗi sắp tắc thở, đang nổi nóng: “Cậu học trường nào, tự tiện xông...”

“Tôi hỏi ông đấy, trả lời đi!” Bắc Dã đột nhiên quát to.

Bác bảo vệ bị quát giật cả mình, trừng mắt, ngậy người chỉ hướng kia: “Cách đây không lâu đã vội vã chạy về...”

Bắc Dã lao xuống cầu thang.

Mặt trời đã xuống núi rồi. Bảy tám đứa hội Ngụy Lai năm đầu Trần Niệm, lôi cô vào sâu trong con ngõ, chửi bới, đấm đá, dúi mặt cô xuống đất. Bọn thiếu niên này như nổi cơn điên trút mọi nỗi bất mãn lên cô. Chúng ghét cô nói lắp, cô xinh đẹp, cô im lặng, cô có thành tích tốt; ghét cô tố giác, cô không sợ hãi. Có lẽ còn nhiều điều bất mãn nữa như thầy giáo dạy bảo, cha mẹ trách mắng; ghét cảnh buồn chán tẻ nhạt hiện tại và tương lai mù mịt vô vọng của bọn chúng.

Đám thiếu niên trút giận mãi không ngừng, chúng lôi Trần Niệm đứng lên xé áo cô. Trần Niệm không còn sức mà giãy giụa, níu lấy cổ áo đồng phục không buông tay. Nhưng yếu không địch nổi mạnh. Chúng si nhục cô bằng những lời lẽ bẩn thỉu, tát vào mặt cô, đấm đầu cô, đá vào háng cô.

Ven đường có người đi qua nhưng chúng không hề dè chừng. Không có bất kỳ điều gì khiến lũ thiếu niên này sợ hãi.

Bả vai hở ra, Trần Niệm giữ áo kêu cứu mạng.

Cứu, cứu tôi với!

Người đi đường không thèm đếm xỉa, vội vã tránh né. Dường như cô nhìn thấy Hồ Tiểu Diệp đang ở nơi xa thờ ơ. Váy áo của cô bị xé thành mảnh vụn, sách giáo khoa nằm rải rác dưới mặt đất đầy dấu chân giẫm đạp, trang giấy có mặt Đác-uyn dóm dó trong đồng bùn.

Ở ngoài quảng trường, cậu thiếu niên tên Bắc Dã cật lực chạy thật nhanh, vượt qua vô số những lời dối trá và tàn ác nhất trong ngày.

Cậu còn đang tưởng tượng, đừng sợ, cậu nói, không sao đâu, nhất định cậu sẽ tìm được cô.

Bọn Ngụy Lai cười hô hố, nắm sợi dây chìa khóa trên cổ cô, kéo thân thể trắng ngần của cô kêu gào si nhục, giống như tên đồ tể kéo một miếng thịt heo:

“Điểm đây, điểm đây, đến xem miễn phí dê!”

Cô không phải cô bé cùng lứa với chúng, không phải con người mà là một con vật; Bị phơi bày trong ánh mắt đám nam sinh đi ngang qua, để chúng bình luận cười cợt, nhìn ngăm trêu chọc, chụp hình quay phim. Chúng xé đồ lót của cô giống như lũ chó điên cắn xé con mồi, cô co cuộn lại, bảo vệ cho chiếc mảnh quần lót cuối cùng của mình. Trong cơn vẫy

vùng, dường như cô nhìn thấy quyển “Kinh thánh” từng tập đọc, nước mắt cô rơi như mưa, nước nở:

“Lạy Cha chúng con ở trên trời,

Danh Cha được thánh, Nước Cha được đến;

Ý Cha được nên, ở đất như trời!” (1)

“Xoẹt”, chúng lột sạch cô. Cô co rút lại theo bản năng, chúng kéo cô ra, cô chống cự. Chúng chửi cô, đánh cô, giẫm lên ngón tay của cô.

Cô kêu gào: “Xin tha lỗi cho con, như con đã tha thứ cho những kẻ đã phạm lỗi với mình.” (2)

Chúng cười to: “Xem đi miễn phí đây!”

“Xin giải thoát cho con khỏi nỗi khổ nạn thử thách, xin cứu con khỏi nguy hiểm đáng sợ!” (3)

Vì nước, quyền, vinh hiển đều thuộc về Cha đời đời. A-men. (4)

Nhưng, có thể nào thế gian này không có tình yêu?

(1), (2), (3), (4) trích trong Kinh thánh Ma-thi-ơ 6

Chương 14

Trời đã tối. Bắc Dã đến từng nhà hỏi thăm, cuối cùng tìm được con ngõ kia.

Đêm đen như mực, cặp, sách giáo khoa, hộp bút, điện thoại di động, váy, dây chìa khóa của Trần Niệm nằm tán loạn trên đất. Cậu giúp cô nhặt đồ lên, quần dây lên tay.

Cơn gió lạnh lẽo lướt qua, tán cây xào xạc báo hiệu cơn mưa sắp tới. Một tia chớp cắt ngang bầu trời, sắc mặt Bắc Dã trắng bệch. Cậu đi sâu vào bên trong ngõ hẻm, gió mạnh thổi một vật màu trắng đến bên chân cậu, cậu đã từng nhìn thấy nó trong nhà vệ sinh.

Một vài mảnh vải nhỏ dừng lại dưới chân cậu trong chốc lát, sau đó lại bay về phía đồng rác.

Cuối cùng Bắc Dã cũng tìm được Trần Niệm trong lùm cây, thân thể trắng nõn co ro trên đất, vô số vết thương và vết máu, cứ như một đôi mắt hằn đầy tia máu bị rơi trong đồng bùn lầy.

Bắc Dã quỳ xuống, cởi áo sơ mi choàng lên người cô, cô run rẩy rụt người lại, thở hổn hển.

“Anh đây...” Cậu nhích lại gần, vén tóc cô lên. Cô ngơ ngác nhìn cậu, một giây, hai giây, mọi kiên trì đều biến mất trong khoảnh khắc ấy, cô ngất lịm.

Cậu che kín rồi ôm lấy cô. Ngõ hẻm nhỏ vắng vẻ không có một bóng người, từng tia chớp xẹt qua bầu trời.

Vừa đến lúc, mưa lớn lập tức đổ ào xuống. Xe mô tô lao như bay trong màn mưa. Cả người lẫn xe đều ướt đẫm, cứ như bị chìm trong nước.

Mưa như trút nước, cô gái trong lòng cậu giống như đã chết, thân thể như thể một bao tải không ngừng tuột xuống dưới xe, Bắc Dã dừng xe mấy lần chỉ để kéo cô lên.

Cậu dùng dây cột cô vào trên người mình. Cậu ôm chặt cô, tự lẩm bẩm với mình, không biết là đang thôi miên ai:

“Đừng gấp, không sao, sẽ khá lên mà. Hãy tin anh, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi.”

Không đáp lời, như thể cô đã chết mất rồi.

Cô là điều tốt đẹp nhất xuất hiện trong cuộc đời bản thủ nhục nhã của cậu, nhưng cô đã chết rồi.

Thiếu niên kề sát mặt mình vào gương mặt tái nhợt lạnh băng của cô gào khóc.

Mưa rơi thành sông, cuốn trôi mọi thứ rác rưởi bụi bặm xung quanh, như muốn xối rửa thành phố dơ bẩn này.

Mùa mưa dài đến thế.

Đêm tối rõ ràng là bão tố, khí thế như thiên quân vạn mã, như thể dễ dàng lật đổ mọi thứ trên thế gian; Thế mà vào sáng hôm sau, thế giới vẫn cứ như thế, huyên náo, hỗn độn và phức tạp.

Sáng sớm vẫn là cảnh yên bình giả tạo, bởi vì loài người vẫn chưa thức giấc. Trần Niệm mặc đồng phục học sinh, tóc chải chỉnh tề, ngồi bên bàn ăn bánh hấp. Dường như cô đã quên mọi thứ, bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Nhất định phải đến trường à?” Bắc Dã hỏi.

“Ừm.” Giọng nói của cô từ tốn mà bình tĩnh “Không còn cách nào xin nghỉ được.”

“Mặt em còn bị thương mà.”

“Cứ nói là do bị rết cắn nên bị sưng.” Cô vẫn bình tĩnh, cứ như đang ở trong một vũng nước đọng tĩnh lặng.

Bắc Dã không nói gì, cậu vẫn đưa lưng về phía cô, không để cô nhìn thấy đôi mắt của cậu. Nhưng Trần Niệm biết, tối qua cậu cứ ôm cô cả đêm, nước mắt chảy lên mắt cô, ngừng chốc lát rồi lại trào ra.

“Đi thôi.” Trần Niệm kéo tay cậu.

Đêm qua, cô cũng kéo cậu một lần. Lúc nửa đêm, cô như đã ngủ say, cậu lén xuống giường, nhưng bị cô kéo lại. Cô biết cậu định đi đâu, cô sẽ không để cậu đi.

Trên đường đến trường, Trần Niệm lại bảo Bắc Dã, đừng đi trả thù. Cô nói cô biết một anh cảnh sát, cô sẽ báo cảnh sát. Cô còn nói, cậu không được xảy ra chuyện gì, bảo rằng cậu phải hứa với cô sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Bắc Dã “ừ” một tiếng, coi như đồng ý. Sau đó là yên lặng, hai người đều có tâm sự riêng.

Sắp đến cuộc thi tốt nghiệp trung học, đã đến giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, đám học sinh càng trở nên bận rộn hơn, không để để ý đến gương mặt sưng đỏ của Trần Niệm. Tiểu Mễ giật mình, sau khi nghe cô giải thích thì nói: “Lúc nhỏ tớ bị nhện độc cắn, trán sưng cứ như ông Thọ trên mấy bức tranh Tết ấy.”

Trần Niệm không có lòng dạ nào để nghe, không biết Bắc Dã đang làm gì, cô biết cậu nhất định sẽ đi tìm Ngụy Lai. Cô hy vọng cậu đừng tìm

thấy. Chắc là không tìm được rồi, hôm qua Nguyệt Lai đã nói với cô một câu, rằng ả sẽ còn đến tìm cô nữa.

Cả ngày cô đều vùi đầu đọc sách, không để ai thấy mặt mình. Lúc Lý Tường ngồi đằng trước nói chuyện với Tăng Hảo, cô cũng không xen vào, cũng may là chồng sách trên bàn có thể che cô lại.

Tiểu Mễ hiểu cô, nên không chủ động nói chuyện với các bạn học khác, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện với cô, nói: “A, gần đây rạp chiếu phim có phim Titanic 3D kìa.”

Trần Niệm chậm rãi nói: “Rất khó mua vé.”

Lúc này điện thoại cô lại vang lên, là Trịnh Dịch. Trần Niệm ngồi xổm dưới gầm bàn.

“Trần Niệm.”

“Dạ?”

“Thời gian này khi tan học phải chú ý an toàn.” Giọng anh nghiêm túc.

“Sao ạ?”

“Gần đây có tội phạm thường xuyên ra tay với nữ sinh, bọn anh vẫn chưa bắt được.”

“Dạ được.”

Nói xong chuyện chính, anh lại cười hỏi: “Học tập thế nào rồi?”

Trần Niệm trả lời rất lễ phép: “Vẫn vậy ạ.”

“Có gặp phiền toái gì cần anh giúp không?”

“Không có” Trần Niệm nói xong, còn lắc đầu theo thói quen.

“Vậy thì tốt, có việc gì cứ gọi cho anh.”

“Dạ biết.”

Trần Niệm chui ra khỏi gầm bàn, các bạn học bên cạnh đang nói về chuyện người mặc áo mưa trong đêm khuya.

Cô lấy sách ôn tập ra làm, không hề bình tĩnh, cô nghi ngờ Bắc Dã sẽ đi tìm Ngụy Lai, cô cũng hiểu được, Bắc Dã không tin rằng cô đã báo cảnh sát.

Suy đoán của cô hoàn toàn chính xác. Tuy vậy, dù đã tìm cả ngày, Bắc Dã vẫn không hề tìm được ả ta. Nỗi ngột ngạt khiến đau khổ trong lòng phóng đại vô hạn trở thành căm hận.

Loài người chính là một loài động vật lạ kỳ như thế đấy. Bình thường chúng ta vốn không phải là những kẻ có thù tất báo, chúng ta chỉ cần một bài học, một sự trừng phạt để có thể phát tiết cảm giác bất công của chính mình, dù chỉ là rất nhỏ nhoi thôi cũng có thể khiến chúng ta được an ủi.

Thế nhưng nếu không có, cảm giác đau đớn sẽ lên men, thành oán thành thù, thành căm thành ghét.

Đang đi trên đường, tiếng chuông thông báo của điện thoại di động lại vang lên, bốn giờ rưỡi chiều, Bắc Dã không bao giờ quên việc phải đến trường đón Trần Niệm.

Vẫn chưa tan học, cậu đứng đợi ở bên kia đường.

Sân trường rất yên tĩnh, cứ như một nghĩa trang, mỗi lớp là một tấm bia mộ, bên trong là vô số các học sinh đang học.

Bên kia có một bãi tập cho tiết thể dục, nó quá xa, không nghe rõ âm thanh.

Bắc Dã hút thuốc, bỗng nhớ đến có một ngày cậu đi trả thù, lúc đi ngang qua trường học này, không biết vì sao lại có một cảm xúc khó tả khiến cậu đi đến chỗ bức tường. Trớ trêu thay, cậu lại nhìn thấy cô đang nhảy dây, tóc đuôi ngựa thật dài cứ như bức rèm châu đang đung đưa.

Nhớ đến tình cảnh trước đây, đôi mắt cậu khẽ híp lại.

Bắc Dã liếc nhìn đồng hồ trên tay, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tan học. Cậu leo tường vào. Cậu chạy qua sân vận động, qua mấy dãy lớp học vô cùng yên tĩnh. Cậu bước nhanh về phía cầu thang, nhớ đến dáng vẻ lúc Trần Niệm đi học, cậu chạy đến lớp học của cô, liền sửng sốt.

Lớp vắng tanh, chỉ có mấy người đang vui đùa làm bài tập. Cậu liếc mắt nhìn thời khóa biểu trên tường, đây là tiết thể dục.

Lòng Bắc Dã nặng trĩu, chạy về phía cuối hành lang tìm thử. Trên sân có người đang chơi bóng, có người chạy bộ, có người nhảy dây, nhưng không có Trần Niệm.

Bắc Dã lấy điện thoại di động ra, tìm số của cô nhưng lại không nhấn gọi.

Cậu lao xuống cầu thang, tìm khắp sân trường, không bỏ qua góc ngách nào nhưng vẫn không thấy cô đâu. Đã sắp tan học, cả người Bắc Dã đổ mồ hôi nóng lẫn mồ hôi lạnh, leo tường ra ngoài, đứng đợi ở đối diện cổng trường.

Từng giây từng phút trôi qua, tiếng chuông tan học inh ỏi, vang vọng khắp cả sân trường. Đám học sinh ùa ra khỏi trường, nhưng Trần Niệm vẫn không hề xuất hiện.

Nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng, cậu không thể đánh mất cô lần nữa.

Xe mô tô chạy như bay, thiếu niên băng qua phố lớn ngõ nhỏ đông nghịt, trong đầu nhớ lại buổi đầu tiên gặp gỡ. Hôm đó, cậu bị đánh ngã trên đất, bị cười nhạo, bị sỉ nhục. Đám người kia không biết, cậu vẫn luôn mang theo một cây dao nhọn bên người. Chỉ một chút nữa thôi, cậu đã đâm cây dao đó vào tim bọn chúng, ôm nhau cùng chết.

Nhưng ngay sau đó, cô lại xuất hiện, báo cảnh sát giúp cậu, còn hôn cậu.

Cuộc đời kì diệu ở chỗ, bạn sẽ không bao giờ biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Khi Bắc Dã kéo rèm cửa ra, không ngờ lại nhìn thấy Trần Niệm đang đứng dưới ánh nắng hoàng hôn, cầm theo một cây dao nhọn đầy máu, nói:

“Anh Tiểu Bắc, cứu, cứu em với.”

Chương 15

“Tôi nhận ra rằng cuộc sống là một món quà và tôi không định lãng phí nó. Bạn không biết điều gì sẽ xảy đến tiếp theo. Hãy học cách trân trọng cuộc sống như nó vốn có để mỗi ngày đều trở nên ý nghĩa...”

Trong rạp chiếu phim tối om, Leonardo* trẻ tuổi đang nói một câu được lồng tiếng Trung Quốc. Kính 3D đang chắn trước mắt Trần Niệm.

(*Leonardo DiCaprio – nam chính trong bộ phim Titanic 1997)

Mấy giờ trước...

Bắc Dã nhanh chóng kéo cửa cuốn xuống, lao qua kéo luôn rèm cửa sổ, quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Hôm qua, lúc bọn nó đánh em, mắng em, còn cởi hết quần áo của em, đã, chụp hình, quay phim lại.

Nó bảo em hôm nay đến lấy.

Em ra sau núi, nó không đưa cho em. Nó chỉ cho em xem, còn bảo muốn tung lên mạng, để mọi người cùng xem, dù có báo cảnh sát cũng vô dụng... Nó nói sẽ không bỏ qua cho em... Chuyện ngày hôm qua, sẽ còn có lần thứ hai, thứ ba... Vẫn chưa đủ, nó còn uy hiếp em, đánh em. Em phản kháng, đẩy nó... Em biết mình sắp phải gặp nó nên đã đem dao theo, để phòng hờ, có thể dọa nó không dám đánh em nữa. Nhưng nó không sợ, em bảo nó đừng lại gần, nhưng nó không nghe... Nó nhào lên người em... Cả hai xô xát trên bãi cỏ, em không biết chuyện gì đã xảy ra, em cũng không muốn, thật sự không muốn, nó lại...

Em sai rồi, em không nên một mình đến đó.”

Từ sau chuyện của Hồ Tiểu Diệp, cô đã không thể tin đám người Trịnh Dịch được nữa, cô ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt ngấn lệ.

“Xin lỗi, anh cứu, cứu em với, đưa em đến cảnh sát đi, em sợ chúng, không dám tự đi. Em sợ mẹ biết.”

“Không đi.” Bắc Dã nói.

“...”

“Tại sao?” Mắt cậu đỏ ngầu “Tại sao?!”

“Tại sao anh phải giao em cho bọn họ. Em muốn để họ phân tích đoạn phim kia hết lần này đến lần khác, ép hỏi cảm giác của em hết lần này đến lần khác, tra hỏi em rốt cuộc là vì phòng vệ hay là do ôm hận mà mượn cơ hội giết người à? Em muốn đối chất với đám người đã từng tổn thương em, em muốn bị đám phụ huynh của bọn nó quấy rầy chèo kéo hả? Em có còn muốn thi nữa không?”

“...”

Mẹ sẽ biết, biết cô bị người khác làm tổn thương, mẹ sẽ khóc.

Sau giây phút mất khống chế ngăn ngủi, Bắc Dã bình tĩnh lại: “Em xác định nó đã chết rồi à?”

“...” Cô ngấn người, vài giây sau mờ mịt lắc đầu: “Em bỏ chạy ngay lúc đó.”

“Một lát nữa anh đi xem thử. Nhưng dù chuyện có ra sao thì phải đợi thi xong rồi hãy nói. Đưa dao cho anh.”

Trên con dao nhọn là máu tươi đã khô lại. Bắc Dã đi qua đoạt lại, giật hai cái mới có thể rút được con dao ra khỏi tay cô.

“Cởi quần áo.” Bắc Dã nói.

Trần Niệm không nhúc nhích. Bắc Dã lột quần áo của cô, kéo cô đến dưới vòi hoa sen xả nước, vết máu lấm tẩm từ từ nhòa đi.

Bắc Dã nhét quần áo và giày vào máy giặt, nhìn thấy chiếc áo sơ mi của mình. Sáng nay lúc Trần Niệm mặc quần áo lại không tìm thấy áo sơ mi, lúc ấy cậu đã tìm chiếc áo sơ mi cho cô. Cậu quay đầu nhìn cô một cái, cô ngẩn người nhìn vách tường.

Cậu xoay người chặn tầm mắt của cô, rút áo sơ mi ra, nhét vào ngăn kéo chỗ bồn rửa mặt, nhưng không ngờ nhìn thấy món đồ nào đó do mẹ cậu mua. Cậu nhìn món đồ, thoáng nghĩ ngợi rồi đóng ngăn kéo lại.

Cậu chuẩn bị mở máy giặt lên, nhưng ngẫm nghĩ lại lôi hết quần áo ra ngoài, móc hết mọi thứ trong túi quần túi áo ra, tìm một cái túi ni lông nhét tất cả vào.

Dưới ánh đèn mờ tối, thân thể Trần Niệm đã được tắm rửa sạch sẽ, Bắc Dã đeo găng tay ngồi xổm xuống đất, một tay đổ thuốc tẩy, một tay cầm bàn chải, chà sạch sẽ mọi góc ngách trên sàn nhà.

“Em ra ngoài trước đi.”

Cô không nhúc nhích.

“Em xong đời rồi.” Cô nói “Bắc Dã, em xong đời rồi.”

Ly bắp rang đựng vào mu bàn tay của Trần Niệm, cô quay đầu nhìn Lý Tường bên cạnh, vươn tay lấy một nắm nhét vào miệng, nhạt như nước ốc.

“Không sao đâu.” Bắc Dã cời bao tay đứng lên, nước ấm làm ướt tóc cả hai người. Cậu nâng mặt cô lên, ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm cô “Em sẽ không sao cả, anh bảo đảm.”

“Nói cho anh biết, em...” Cậu cân nhắc dùng từ “Em đâm nó ở đâu?”

Cô lắc đầu: “... Em quên rồi.”

“Đâm nó mấy nhát?”

“... Không nhớ rõ.”

“Sâu không?”

“Không biết... Em hận nó. Em hy vọng nó biến mất. Nhưng em không muốn nó chết.” Cô phát run “Đám chúng nó vị thành niên như thế... Tại sao không ai quản lý... Không nên như thế... Vốn không nên như thế...”

Bắc Dã giữ chặt đầu cô, nhìn cô chăm chăm, để cô bình tĩnh lại: “Trên đường về có ai thấy em không?”

“Không có.” Đó là một con hẻm nhỏ ở ngoài khu xưởng, ba bề đều là đất hoang.

“Bây giờ nó đang ở đâu?”

Trần Niệm nhìn cậu.

“Anh đi xem thử, sức lực của em nhỏ, có lẽ nó chỉ bị thương thôi. Con người không dễ chết như vậy đâu.” Cậu tỉnh táo dị thường.

“Em đi cùng anh...”

“Anh đi một mình. Nếu như có chuyện, anh sẽ báo cho em.”

“Nhưng...”

“Không sao cả. Em không tin anh à?”

“Tin.”

Cậu bước đến, đột nhiên ôm cô vào lòng, cúi đầu, kề sát mặt mình lên mặt cô.

Điện thoại Trần Niệm chột vang lên, hai người giật mình, là Lý Tường gọi đến:

“Trần Niệm, Titanic ra bản 3D kìa. Tớ có hai vé, cậu có muốn đi xem không?”

“Tớ... muốn học bài.” Vừa nói dứt lời, Bắc Dã đã nhú mày, khẽ lắc đầu.

Lý Tường khuyên: “Chờ thi tốt nghiệp xong thì phim này đã hết chiếu rồi. Phim kinh điển như vậy, sau này rất khó được chiếu lại. Cậu coi như đi thư giãn một chút đi.”

Bắc Dã nắm vai Trần Niệm, ánh mắt bảo cô hãy đồng ý.

Môi Trần Niệm run run, chậm rãi lắc đầu. Cô không phải kẻ ngốc, cậu quá cẩn thận, vì để phòng ngừa, cậu đã bắt đầu tạo chứng cứ ngoại phạm cho cô.

Bên kia điện thoại Lý Tường vẫn đang cố gắng: “Trần Niệm, phim Titanic kinh điển lắm đó, chắc chắn cậu cũng thích mà...”

Trong phòng tắm nhỏ hẹp đơn sơ, ánh đèn mờ tối vẫn đang chiếu rọi. Cậu và cô bốn mắt nhìn nhau, hai người đều hiểu rõ lòng dạ của đối phương. Cậu nắm chặt vai cô, chậm chạp kiên quyết gật đầu.

Bộ phim này quá dài.

Trần Niệm ngồi trong rạp chiếu phim tối om, cứ như đang ngồi trong hầm mộ. Cuối cùng cũng đến kết cục, trên mặt biển, Jack và Rose đang

cùng bám vào bè gỗ cứu sinh. Người đàn ông trẻ tuổi để cô gái leo lên, còn mình thì chìm trong nước lạnh.

Tương lai của hai người cũng giống như đêm lạnh lẽo nơi Bắc Băng Dương, buốt giá và tối tăm.

“Em yêu anh.”

“Em nói lại lần nữa đi!... Đừng nói tạm biệt.”

“Nhưng em lạnh quá rồi.”

“Nghe này, em có thể chạy khỏi nơi này, an toàn thoát hiểm; em có thể đi về phía trước, sẽ sống sót... Em sẽ già đi, yên nghỉ trên một chiếc giường ấm áp, chứ không phải kết thúc ở nơi quỷ quái này, không phải kết thúc vào tối nay. Em hiểu không?”

“Nhưng em lạnh quá, đã tê cóng rồi.”

“Thằng được vé tàu chính là chuyện may mắn nhất cuộc đời anh; vì vậy, được quen biết em, anh vô cùng cảm kích... Hứa với anh em sẽ sống tiếp, hứa rằng em sẽ không bao giờ từ bỏ... Cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù em rơi vào tình cảnh tuyệt vọng đến đâu, hứa với anh, em sẽ không bao giờ bỏ cuộc, đừng quên lời hứa của em với anh.”

“Em hứa với anh.”

Cuối cùng, cô gái buông tay anh ta ra, cố sức bơi về phía ánh sáng, người đàn ông anh tuấn chậm rãi chìm vào trong Bắc Băng Dương, bị bóng đêm nuốt chửng.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Lý Tưởng thấy đôi mắt Trần Niệm đỏ hoe.

“Khóc à?”

Trần Niệm cúi đầu, lắc lắc: “Không có.”

“Con gái xem mấy phim này đều rất dễ xúc động.” Lý Tường nói, định vỗ vỗ vai cô an ủi, lại rút tay về.

Cậu lắc lư ly bắp rang: “Không ngờ cậu lại không thích ăn, cậu nhìn đi, bắp rang còn nhiều lắm.”

Trần Niệm không thể làm gì khác, đành nói: “Tớ không thích ăn đồ ngọt.”

“Thảo nào cậu gầy như vậy.” Cậu xem đồng hồ đeo tay “Không còn sớm nữa, tớ đưa cậu về nhà thôi.”

Sau khi Trần Niệm về nhà không lâu thì mưa gió lũ lượt kéo đến. Đợi một lúc lâu, Bắc Dã vẫn chưa đến. Cô lấy di động ra gọi cho cậu, nhưng bất ngờ trong danh bạ lại không có tên Bắc Dã. Lúc đang nghĩ ngợi, cửa lại vang lên ba tiếng gõ.

Trần Niệm hoảng hốt, đi đến cạnh cửa, nghe cậu khẽ nói: “Anh đây.”

Trần Niệm lập tức mở cửa cho cậu vào, cả người cậu ướt đẫm nước mưa, nước chảy theo áo mưa nhỏ xuống đất.

Cô đưa cho cậu một tấm khăn lông, hỏi: “Nó sao rồi?”

“Hắn là không sao.” Bắc Dã nói.

“Không sao?”

“Anh đã đến sau núi của trường em, nhưng tìm mãi cũng không thấy nó.”

“Hay anh tìm nhầm nơi rồi à? Em nên đi với anh mới đúng.”

“Không có. Anh có thấy vết máu, nhưng nó không có ở đó.”

Trần Niệm giật mình: “Anh... không gạt em chứ?”

“Không gạt em. Thật đó.” Cậu nói “Vết máu rất ít, có lẽ chỉ bị thương nhẹ thôi. Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại, lúc em về đây, vết máu trên người cũng rất ít.”

Cô lo sợ nghi ngờ và lệ thuộc nhìn cậu.

“Hắn là nó bị thương không nặng, tự đi rồi.” Bắc Dã nói “Em không rõ mình đâm nó mấy nhát, sâu hay không sâu. Anh cảm thấy là do em quá căng thẳng nên nghĩ nghiêm trọng quá thôi.”

“Vậy ư?” Trần Niệm nhú mày nói “Nhưng... Nó sẽ báo cảnh sát, sẽ...”

“Không đâu.” Bắc Dã lau tóc mình, cởi áo mưa ra treo lên giá “Nó thường xuyên đánh nhau, bị thương cũng nhiều, vậy nó có đi báo cảnh sát không? Chưa kể, nếu nói cho cảnh sát, vậy chuyện bọn nó làm nhục em sẽ bị đưa ra ngoài ánh sáng. Bọn nó đông, lại có đứa còn đang đi học, sẽ bị trường khai trừ. Nếu như thật sự báo cảnh sát, em nghĩ em còn có thể đứng đây à?”

Trần Niệm “ừ” một tiếng, hoảng hốt nhìn cậu.

“Đừng tự trách.” Cậu khẽ nói “Thương tích em gây ra cho nó còn chẳng bằng vết thương mỗi lần nó đánh nhau.”

Cô dường như hơi hoang mang, thật lâu sau, cúi đầu lấy một cái thẻ nhớ điện thoại từ trong túi ra.

Bắc Dã nhận lấy, lập tức cắt nát.

Trần Niệm nói: “Thùng rác ở bên kia.”

Bắc Dã: “Để anh mang ra ngoài vứt.”

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, cậu xoa đầu cô, sợi dây đỏ buộc trên cổ tay phải rũ xuống, sượt qua má cô.

“Nó không sao đâu. Em đừng cả nghĩ như thế, tập trung học hành, chuẩn bị thi cử đi.”

Trần Niệm gật đầu một cách máy móc.

Trong tiếng gió và tiếng mưa rơi, bóng đèn trên trần nhà đong đưa, chiếc bóng hai người lúc ẩn lúc hiện, mỏng manh bất định.

Bắc Dã ngồi bên mép giường, dường như hơi mệt mỏi, ngẩng đầu thấy cô đang xuất thần, cậu nhìn cô chốc lát, khẽ hỏi: “Phim hay không?”

“Hả?”

“Anh hỏi phim hay không?”

“... Không hay.” Trần Niệm lắc đầu “Là bi kịch. Em không thích.”

“Bi kịch á?”

“Ừ, nam chính nhường cơ, cơ hội sống sót cho nữ chính. Còn mình thì chết.”

“Còn nữ chính thì sao?”

“Kết hôn, sinh con, sống đến già khản.”

“Rất tốt.” Bắc Dã cười cười.

“Tốt chỗ nào chứ?” Trần Niệm nói.

Bắc Dã ngẩng đầu nhìn cô, há miệng định nói gì đó, cuối cùng lại không thốt ra. Cứ thế yên lặng nhìn cô, ánh mắt thẳng tắp lại dịu dàng, như một cái giếng sâu hun hút.

Trần Niệm đứng tại chỗ, nhìn thẳng vào mắt cậu, bỗng nhiên cảm thấy muốn khóc.

Hai thiếu niên hiểu rõ những đau khổ giãy dụa, tình yêu và sự vô vọng trong sinh mệnh của nhau. Nhưng lại không thể nói ra, dù có nói ra cũng có ích lợi gì đâu.

Đôi vai gầy yếu của họ phải gánh lấy quá nhiều sức nặng. Họ còn trẻ như thế, nhưng ở thế giới gió thảm mưa sầu này, họ chỉ có thể tin tưởng lẫn nhau, đây rốt cuộc là may mắn hay xui xẻo?

Nhìn một lúc, Bắc Dã khẽ mỉm cười, giang hai tay ra với cô.

Đồ nói lắp, đến với anh nào.

Trần Niệm dụi mắt, đi đến ngồi lên chân cậu, ôm chặt cổ cậu, giống như một đứa trẻ đang ôm món đồ chơi mình yêu quý nhất. Cô gối đầu lên bả vai cậu, siết thật chặt, ngửi được mùi mưa gió trên cổ cậu.

Cậu ôm cô ngửa ra sau, ngã xuống giường.

Dường như không còn nghe thấy tiếng mưa gió bên ngoài nữa.

Họ ôm chặt lấy nhau, nếu thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết bao.

Chương 16

“We are all in the gutter, but some of us are looking at the stars. Câu nói này của Oscar Wilde có nghĩa là gì?” Cô giáo dạy Anh vẫn ngồi ở sau bàn giáo viên, đôi mắt đằng sau chiếc kính trên sống mũi, nhìn khắp lớp học “Ai dịch cho cô nghe xem?...Trần Niệm?”

Trần Niệm vén váy định đứng dậy, cô giáo lại bảo: “Không cần đứng lên.”

Trần Niệm khẽ nói: “Tất cả, chúng ta, đều sống trong cống rãnh, nhưng vẫn có người, đang ngược nhìn bầu trời sao.”

“Đúng vậy. Tất cả chúng ta đều sống trong cống rãnh, nhưng vẫn có người đang ngược nhìn bầu trời sao.” Cô giáo Anh vẫn lặp lại một lần, đẩy đẩy kính trong sống mũi: “Câu tiếp theo.”

Đã là ngày thứ tư rồi, tất cả vẫn sóng yên biển lặng. Ngụy Lai không còn làm phiền Trần Niệm nữa.

Mùa mưa chuẩn bị kết thúc, thời tiết càng lúc càng nóng, Bắc Dã mua cho Trần Niệm một chiếc quạt điện nhỏ, không phát ra tiếng, đặt trong hộp bàn át.

Cô giáo vẫn đang đọc đề nhưng bóng dáng giáo viên chủ nhiệm lại xuất hiện ngay cửa sổ, Trần Niệm hơi mất tập trung, lại nghe thầy bảo: “Tăng Hào, em ra ngoài một chút.”

Tăng Hào ra ngoài.

Trần Niệm tiếp tục nghe giảng bài, sau đó Tăng Hào quay lại, vẻ mặt hơi đặc ý.

Sau khi tan học, Tiểu Mễ chột chột sau lưng cô ấy: “Tăng Hào.”

“Hả?” Tăng Hảo xoay người lại.

“Sao thầy lại tìm cậu, có chuyện gì vui à?”

Trần Niệm mở một hộp bánh Pocky.

“Cho tớ với.” Tăng Hảo đưa tay cầm một que bánh; Tiểu Mễ cũng cầm một que, nói: “Gần đây Niệm cũng hay ăn vặt.”

Mấy bạn cùng lớp qua qua lại lại đều lấy một cây, một hộp bánh được mở ra cứ như cho chim bồ câu ăn ngoài quảng trường Nhân Dân, chộp mắt đã hết sạch.

“Ngụy Lai đã mất tích.” Tăng Hảo gặm bánh nhún vai, dáng vẻ hơi hả hê.

Tiểu Mễ nói: “Mất tích sao lại tìm cậu?”

Tăng Hảo liếc mắt: “Hỏi tượng trưng thôi. Ai cũng biết đó ban đầu không phải là trò tai quái, quả thật bọn chúng đã bắt nạt tớ. Khi đó còn khuyên tớ đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, giờ lại đến hỏi tớ. Ôi, con nhỏ đó còn bắt nạt học sinh ở ngoài trường, người căm ghét nó chắc không chỉ mình tớ đâu nhỉ? Dù sao cũng đáng đời nó.”

Trần Niệm ngẩng đầu nói: “Đừng đặc ý sớm vậy, không chừng nó chỉ chạy ra ngoài chơi, mấy ngày nữa, lại về đây.”

Tăng Hảo chu mỏ: “Tốt nhất đừng bao giờ trở lại nữa.”

Tiểu Mễ: “Chủ nhiệm lớp ta lại sắp phải bạc đầu rồi.”

“Bạc gì chứ.” Tăng Hảo nói “Ngụy Lai đã xin thôi học, để gia đình cô ta tự quản lý, không liên quan đến trường học. Trước kia không muốn thừa nhận chỉ vì muốn chuyện lớn hóa nhỏ mà thôi, lại còn có cảnh sát tham dự nữa. Bây giờ không chừng thầy ấy còn đang cảm thấy may mắn vì đã sớm

không còn quan hệ gì, nếu không danh tiếng của trường chắc sẽ thối nát luôn đấy.”

Trần Niệm thấy Từ Miếu sau lưng Tăng Hảo bèn huých cô ấy, Tăng Hảo quay đầu, thấy Từ Miếu thì lúng túng, quay đầu lè lưỡi với Trần Niệm, không nói thêm nữa.

Chập tối, Trần Niệm đứng ngoài cổng trường, theo thường lệ nhìn về phía Bắc Dã đang đứng bên kia đường, nhưng...Bắc Dã lại đang nhìn chăm chăm Từ Miếu ở ven đường, cười hơi lạ lùng, cho đến khi Từ Miếu lên xe nhà mình rồi đi xa mới thôi.

Trần Niệm nghĩ, có lẽ mình nhìn nhầm rồi.

Bắc Dã đã thấy cô, vội đi đến.

Trần Niệm tiếp tục đi về phía trước.

Trái qua chuyện lần trước, cô thường hay bất an, cứ đi vài bước thì phải quay đầu lại, nhìn thấy Bắc Dã mới yên tâm.

Vừa xoay đầu, lại nghe thấy Lý Tường gọi mình: “Trần Niệm!”

Trần Niệm quay đầu lại, thấy Bắc Dã đang nhìn cô chăm chăm, cúi đầu dịch qua bên cạnh một bước. Lý Tường chạy qua, đụng phải vai Bắc Dã, khiến cậu hơi lảo đảo.

“Ồ, xin lỗi.” Lý Tường cười cười xin lỗi cậu, chạy về phía Trần Niệm.

Trần Niệm yên lặng nhìn Lý Tường, xoay người lại.

Lý Tường cảm thấy không khí hơi lạ, vội giải thích: “Hi hi, tớ đến nhà bác ăn cơm.”

“À.”

“Trần Niệm, tớ nghe nói Ngụy Lai mất tích.”

“VẬY Ạ?”

“Có thể cãi nhau với ba mẹ nên bỏ nhà đi.” Lý Tường nói: “Đi rồi cũng tốt, sẽ không ảnh hưởng đến cậu nữa.”

Trần Niệm nhay cảm ngẩng đầu, nói: “Tớ, không có liên quan gì, với cô ta. Cậu nói cứ như, tớ muốn cô ta mất tích vậy. Cô ta không hề ảnh hưởng gì đến tớ, so với với Tăng Hào, tớ có là gì.”

Lý Tường sửng sốt, vội vàng xin lỗi, nói: “Cũng đúng.”

Trong lúc lúng túng, cậu vô ý quay đầu, nụ cười cứng đờ, đi vài bước, cúi đầu nói nhỏ: “Trần Niệm, lần trước tớ cũng gặp tên này, hẳn đi theo cậu cả con đường.”

“HẢ?”

“ĐỪNG QUAY ĐẦU!”

Nhưng Trần Niệm đã quay đầu, thoát cái, Lý Tường nắm tay cô, nói: “Chạy mau! Cắt đuôi hẳn đi!”

Trần Niệm kinh ngạc nhìn Bắc Dã, chưa kịp phản ứng đã bị Lý Tường kéo chạy đi.

Trần Niệm cố vùng ra, nhưng sức Lý Tường quá lớn, kéo cô chạy cả con đường, đến khi thấy “tên kia” không đuổi theo nữa, mới thôi. Trần Niệm hất phăng tay cậu ra, khom lưng thở hổn hển bên đường.

“Chạy gì chứ!” Chẳng hề vui vẻ.

Cô rất ít khi bộc lộ cảm xúc, huống chi là lúc giận dữ, Lý Tường đoán có thể tâm trạng của cô hôm nay không được tốt, cũng hơi lo sợ, khẽ nói:

“Tớ sợ có người theo dõi cậu.”

“Ai?” Lòng ngực cô phập phồng, nhìn chăm chăm cậu “Là ai!”

“...Ặc, kẻ đó không theo kịp.”

“Trường học có nhiều người như vậy.” Trần Niệm chây đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng “Có biết bao nhiêu người cùng đường chứ!”

“Cũng đúng. Bất quá, coi như thôi vậy, xin lỗi cậu.” Lý Tường cười làm lành xin lỗi cô.

Trần Niệm quay đầu sang chỗ khác: “Thôi đi.”

Đến ngã tư, Trần Niệm đứng ở ven đường đợi. Cho đến khi nhìn thấy Bắc Dã từ xa, nổi hờn dỗi vừa rồi dấy lên vì Lý Tường mới dần hạ xuống. Song, khi Bắc Dã đi qua, chỉ liếc cô một cái, ánh mắt đánh lại, nhưng vẫn cắm cúi đi thẳng về phía trước.

Trần Niệm đi song song với cậu, cách khoảng hai ba người. Kể từ hôm đó, cậu không còn lái xe mô tô đèo cô nữa, còn cô nếu không về nhà mình thì buổi trưa cũng không ở lại trường học, mà về nhà Bắc Dã để nghỉ trưa. Mỗi phút mỗi giây không ở trường học, cô đều phải ở cạnh cậu mới yên tâm.

Đi đến bãi đất hoang, Trần Niệm mới nhích lại gần cậu một chút, tha thiết nhìn cậu, chờ cậu nói chuyện, chờ cậu hỏi hôm nay cô học hành thế nào.

Nhưng cậu không nói tiếng nào, cũng không nhìn cô.

Mãi một lúc lâu sau, Trần Niệm nói: “Anh không vui à?”

“Không có.” Cậu tiện tay ngắt một cọng cỏ đuôi chó bên cạnh, hỏi: “Còn em?”

“Hả?”

“Em không vui à?”

“Cũng không có.” Cô lắc đầu.

Ánh nắng chiều nơi đồng hoang như lòng đỏ trứng vịt muối to và vàng đượm.

Trần Niệm lại hỏi: “Ban nãy, sao anh lại đụng cậu ấy?”

“Ai?”

“...Lý Tưởng.”

“A, cái tên dị thế.”

“Sao anh lại đụng cậu ấy?” Hôm nay cô lại muốn hỏi cận kề “Em nhìn thấy mà, anh cố ý.”

“Ghét thì đụng thôi.” Bắc Dã nghiêng người, cầm cổ đuôi chó phẩy qua chóp mũi cô “Em muốn tính sổ với anh à?”

“...” Trần Niệm đỏ mặt, yên lặng một lúc, nói: “Vậy tại sao anh lại, ghét cậu ấy?”

Bắc Dã “à” một tiếng, hờ hững liếc nhìn cô “Em không biết à?”

Trần Niệm xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, cúi đầu xuống: “Em cũng đâu có thích, thích cậu ấy.”

“Vậy em thích ai?” Bắc Dã hỏi.

Cô đỏ mặt.

Cỏ cây khẽ lay động.

Cô không đáp, chỉ luồn bàn tay mềm mại vào lòng bàn tay cậu, như một con cá nhỏ chui vào nước bùn, lớp bùn kia đã có chuẩn bị từ sớm, nhưng hang động nhỏ kia vẫn không kịp đề phòng, chợt chảy vào một dòng nước xuân thanh mát ngọt ngào.

Thiếu niên nắm tay cô gái, đi trên đồng trống trái bát ngát, về phía ánh trời chiều đỏ rực. Gió đêm thổi phất phơ áo sơ mi trắng của hai người, không ai nói gì, chỉ im lặng bước đi riêng mình.

Khi đi vào khu xưởng, nhìn thấy một đóa hoa khuyên tai, Bắc Dã hái xuống cài vào tai cô, cậu vâng vênh vành tai cô, chợt nói: “Em không xỏ lỗ tai.”

“Chờ thi xong đã.”

“Được.”

“Anh đi theo em sao?”

“Tất nhiên rồi.” Cậu khẽ nghiêng đầu, đôi môi hôn phớt lên gò má cô, cứ như hôn viên kẹo đường mà cậu thích nhất.

Cậu nói: “Đến lúc đó, anh sẽ tặng em một đôi hoa tai.”

“...Cảm ơn.”

“Vẫn chưa tặng mà.”

“Nói trước, cũng có sao đâu.”

Hai người nắm tay đi vào nhà. Điện thoại di động của Bắc Dã vang lên.

Cậu cau mày bắt máy, lạnh lùng nói: “Buổi trưa và buổi tối đừng tìm tôi.”

Trần Niệm biết đó là bạn của cậu. Chỉ khi cô đi học, cậu mới có thời gian chơi đùa với bạn bè, đặc biệt là kể từ sau chuyện kia.

Cậu cúp điện thoại, Trần Niệm nói: “Tối nay, chúng ta nấu ăn đi.”

Bắc Dã nói: “Được.”

Đi đến dưới lầu, lại phát hiện trên cây dâu tằm có treo hai sợi dây thô. Trần Niệm nhìn hai sợi dây ấy, lại nhìn cậu. Bắc Dã nói: “Làm xích đu cho em, chờ thi xong, em có thể thường xuyên chơi xích đu ở đây. Anh đã phun thuốc trừ sâu cả rồi.”

Trần Niệm khẽ gật đầu.

Về đến nhà lại phát hiện, đã hết gạo, mì ăn liền cũng hết, chỉ còn chút mì sợi. Nấu nước sôi, bỏ hết mì vào, Trần Niệm nhìn cậu: “Đủ ăn không?”

“Không đủ, thêm hai quả trứng.” Bắc Dã đập trứng vào.

Trần Niệm nhìn quanh quất: “Ồ, còn có cải thìa, còn có nấm... à, cà chua nữa.”

Cứ mặc kệ, rửa sạch rồi cho hết vào nồi.

Cuối cùng lại thành một nồi mì có đủ loại rau dưa đỏ đỏ xanh xanh, cũng không cần múc ra bát, cứ thế bưng cả nồi lên bàn, kê quyển sách bên dưới, cầm hai đôi đũa ngòi xồm trên ghế, chọc vài nồi.

Ngon bất ngờ.

Quạt máy thổi vù vù, hai thiếu niên lại ăn đến mồ hôi đầm đìa.

“Ngon không?” Bắc Dã hỏi.

Trần Niệm gật đầu.

Bắc Dã đưa chai bia cho cô: “Uống một chút đi.”

Trần Niệm ôm chai, đưa sát miệng rồi từ từ ngẩng lên, uống một hớp nhỏ, đắng quá, cô nhú mào.

Bắc Dã thích thú nhìn cô.

“Uống ngon không?” Cậu hỏi.

“Không ngon.” Trần Niệm mím môi, nhìn Bắc Dã ngòì đối diện, không hiểu vì sao cô lại hơi nhoèn miệng.

“Sao lại cười?” Bắc Dã hỏi.

Trần Niệm lắc đầu: “Không vì sao cả.”

“Em vui không?”

Cô ngờ ngắc một lúc, gật đầu, giọng nói rất khẽ, cứ như đang nói về một bí mật nào đó: “Vui.”

Bắc Dã “à” một tiếng, rũ mắt gắp mì trong nồi, khoe môi bất giác nhoèn lên, cũng nở nụ cười.

Trần Niệm hỏi: “Anh cũng vui chứ?”

Bắc Dã nói: “Anh cũng vui.”

Hai người chén sạch mì, thấy cả đáy nồi, Bắc Dã hỏi: “Ăn no chưa?”

Trần Niệm gật đầu: “No rồi.”

Mùi thơm bánh mì nướng lại bay vào, cậu hỏi: “Muốn ăn không?”

“... Được ạ.”

Bắc Dã bật cười, cậu nhảy khỏi cửa sổ, một lúc lâu lại mang về một ổ bánh mì nướng mới ra lò, còn có một chiếc kẹo mút hình sói xám.

Trần Niệm mở ra căn một miếng, liếc mắt nhìn thấy “Kinh Thánh” trên hộp tủ, sắc mặt chợt biến đổi, đi đến nhét nó biến mất trong tủ quần áo.

Cô ngậm kẹo chợt nói: “Ngụy Lai mất tích rồi.”

“À.” Bắc Dã cũng không để ý, cắm ống hút vào một hộp sữa bò, đẩy đến trước mặt cô.

“Nó đã đi đâu?”

“Ai biết? Nó trêu chọc quá nhiều người, chẳng liên quan đến chúng ta.” Bắc Dã nói.

“À.” Trần Niệm nói.

Nhưng nếu cảnh sát đến hỏi thì cũng rất rắc rối, cô cau mày nghĩ, chợt đứng dậy đi vào phòng tắm, không biết đang tìm cái gì, lục tung khắp nơi.

Bắc Dã không ngăn cản, ngồi ở bên bàn uống sữa tươi.

Trần Niệm kéo ngăn kéo dưới bồn rửa tay, bên trong trống trơn, cô tìm lần nữa, sau đó ra ngoài hỏi: “Mấy bộ quần áo kia đâu?”

“Hả?”

“Quần áo em mặc, hôm đó.”

“Đốt rồi.”

“Đốt?” Cậu thật cẩn thận, cô hỏi “Lúc đốt, có bị phát hiện không?”

“Anh biết một nơi ngày nào cũng đốt rác.”

Trần Niệm còn định nói gì nữa, Bắc Dã lại hỏi: “Hôm nay không làm bài tập à?”

“Làm chứ.” Cô ngồi xuống bàn, Bắc Dã đứng dậy lấy đèn bàn đến.

Hai thiếu niên ngồi hai bên bàn, cô cúi đầu giải đề trong sách, cậu ngồi xem truyện tranh, thỉnh thoảng nhìn cô, thỉnh thoảng đi đuổi đám đế cứ kêu bên ngoài, đêm mùa hạ cứ thế trôi qua.

Ngày này qua ngày nọ, hai thiếu niên sống nương tựa lẫn nhau.

Sáng sớm, ngồi dưới ánh mặt trời đọc sách, đánh đàn ghi ta.

Buổi trưa, vẩy nước lên căn phòng nóng bức, trải một tấm chiếu lên đất, mở quạt điện, ngủ rất mát mẻ.

Buổi tối, ngồi đối diện một chiếc đèn nhỏ, yên tĩnh đọc sách.

Trước khi ngủ, nghe tiếng xe lửa âm âm chạy qua, lòng tràn đầy kỳ vọng vào một tương lai tươi đẹp bình yên.

Một ngày nào đó, họ có thể đi thật xa.

...

Có một đêm, khi tiếng xe lửa vang lên, Trần Niệm dụi mắt, đóng sách lại.

Đêm nay không hề có mưa bão, vô cùng bình yên.

Trần Niệm nói: “Tối nay, trời không mưa.”

Bắc Dã đến bên cửa sổ: “Mùa mưa sắp hết rồi...” Cậu dừng lại, nhìn bầu trời, chột nói: “Đồ nói lắp.”

“Hửm?” Trần Niệm quay đầu.

“Em sang đây xem này.”

Trần Niệm đến bên cửa sổ, học theo cậu ngựa cổ nhìn lên trời, sao sáng lấp lánh.

Bắc Dã nhảy lên cửa sổ, đưa tay cho cô, kéo cô bò qua cánh cửa, nhảy xuống vũng nước bùn, vòng qua cái thang leo lên mái nhà. Xe lửa âm âm chạy qua.

Hai thiếu niên vai kề vai ngồi trên mái nhà ngắm sao trong gió.

Hai người ngắm đầu, thành kính và tín ngưỡng.

Trời sao đêm mùa hè khiến lòng người rung động, đẹp đến mức khiến người ta muốn rơi lệ.

Trong đầu Trần Niệm bỗng nhớ đến câu nói kia, cô nói: “Tất cả chúng ta đều sống trong cống rãnh, nhưng có người vẫn ngược nhìn trời sao.”

Bắc Dã rũ mắt, quay đầu nhìn cô, cô hơi nghi hoặc: “Em không hiểu.”

“Bắc Dã.” Trần Niệm hỏi “Họ nói ngược nhìn trời sao, là nghĩa gì?”

“Đối với anh mà nói, ý nghĩa chính là vào khoảnh khắc này.” Bắc Dã nói.

Cô hoang mang khó hiểu.

Cậu khẽ cười, nói: “Ý nguyện của em trời sẽ thấu hiểu.”

“Có sao?”

“Có.” Cậu nói “Em tin không?”

“Anh nói... thì em tin.”

Chương 17

Trong buổi tự học hôm đó, giữa chừng thầy chủ nhiệm đi vào gõ bàn bảo học sinh ngừng làm bài tập, sau đó mất nửa tiết học để giảng kiến thức an toàn và ý thức tự phòng vệ bản thân ọi người.

“Nhất là nữ sinh”, Thầy nói, “Phải cố gắng đi có nhóm, không nên đi những nơi vắng người, cũng đừng đi dạo công viên, leo núi. Buổi tối đừng đi lung tung bên ngoài nữa nhé.”

Có người hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi ạ?”

Thầy chủ nhiệm đáp: “Không có chuyện gì đâu, sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, phải chú ý mọi thứ một chút.” Rồi lại dặn chú ý thức ăn và nghỉ hè vân vân...

Nhưng các thiếu niên rất nhạy cảm, nhìn mặt đoán ý. Thầy giáo vừa đi, trong lớp liền bùng nổ.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.”

“Có để ý lời của thầy không? ‘Nhất là nữ sinh’, mình đoán đây chính là vấn đề.”

“Vấn đề gì vậy?”

“Vấn đề gì mà cậu không biết à. Là tên mặc áo mưa cường dân lần trước mình nhắc đến mà các cậu cứ không tin.”

“Ồ...” Vẻ đã hiểu ra.

Trần Niệm không quan tâm, bỏ một quả ô mai vào miệng. Tăng Hảo ngồi trước quay đầu lại, nhòai người trên bàn của Tiểu Mỹ, ngoắc tay với

Trần Niệm. Trần Niệm đi tới gần, Tiểu Mễ cũng ghé qua, ba cái đầu chụm vào nhau.

“Này, người mà thầy giáo nói ấy rất có thể là Ngụy Lai.”

Trần Niệm và Tiểu Mễ vô cùng kinh ngạc.

Tăng Hảo: “Thật đấy. Nếu lừa các cậu thì mình sẽ thi trượt cho xem.”

Trần Niệm nhả ô mai trong miệng, vừa chua vừa mặn, hỏi: “Cậu ta... bị sao vậy?”

Tăng Hảo chần chừ, dường như cảm thấy ngượng vì câu tiếp theo nhưng vẫn nói ra: “Hiếp trước. Giết sau.”

Trần Niệm: “...”

Tiểu Mễ: “Thật hay giả vậy, cậu chém gió à?”

“Thật mà!” Tăng Hảo nói, “Trận mưa cuối cùng của mùa một tuần trước làm cầu Tam Thủy bị sập.”

Chuyện này ai cũng biết, vị trí cầu Tam Thủy hẻo lánh, đây là cây cầu đường sắt, cũng không có người bị thiệt mạng nên không phải là đề tài giật tít. Nào có học sinh lớp mười hai kỳ cuối để ý chứ.

“Công nhân làm việc dưới nước mò được một chiếc giày. Mới đầu tưởng là đồ bỏ đi, định mang lên bờ chuẩn bị vứt vào đồng rác. Nhưng sau đó lại phát hiện ra...”

Tiểu Mễ chen lời: “Ngụy Lai à?”

“Đúng vậy, sau khi Ngụy Lai mất tích, khắp nơi đều đăng tin tìm người, giày dép quần áo nó mặc hôm mất tích đều đăng cả trên mạng đấy thôi.”

“Sau đó thì sao?”

“Tất nhiên là báo cảnh sát rồi. Cảnh sát tìm khu vực xung quanh, sau đó tìm thấy thi thể của con gái trong vũng bùn bên bờ sông, cách cầu Tam Thủy khoảng một nghìn mét.”

Tiểu Mễ hỏi: “Cậu ta bị chôn dưới đó à.”

“Ừ, khi cảnh sát vớt lên, cả người trần truồng không mặc gì cả.”

“Vậy cũng không hẳn như điều cậu nói... đâu.”

“Cậu không biết rồi.” Tăng Hảo nói, “Đã có nhiều cô gái ở Hi Thành bị... như thế. Nhưng vẫn chưa bắt được tội phạm.”

Ai cũng biết ‘như thế’ là thế nào rồi.

Trần Niệm nhớ cô đã từng đi qua cầu Tam Thủy, lại nhớ Trịnh Dịch từng nhắc nhở cô đi học về nhà phải chú ý an toàn. Cô nói: “Nhưng gần đây cũng không thể chứng minh người chết chính là Ngụy Lai.”

“Vậy cậu nói Ngụy Lai mất tích đã đi đâu rồi? Mình cảm thấy đó chính là nó. Nhất định là nó.” Tăng Hảo nhấn mạnh.

Nếu Ngụy Lai đã xảy ra chuyện, vậy thì chỉ có một kiểu thôi, chắc chắn trước khi chết cậu ta rất đau đớn.

Trần Niệm nhắm nháp vị ngọt của ô mai, trong lòng dần trào lên một niềm vui kinh khủng mà mãnh liệt. Kể từ khi bị bắt nạt, chưa bao giờ cô từng giải bày điều gì, nỗi đau đớn như bị nhốt trong hộp đặt ở nơi xó xỉnh nào, gió thổi không lọt, không có lối thoát để trút ra. Rồi ngày qua ngày lên men thành những lời nguyền rủa và căm hận ma quỷ. Chiếc hộp đen tối chọt nổ tung, cơn đau và nỗi hận thù đều được giải thoát; Nhưng khu vực chịu sóng xung kích còn xa rộng hơn cả chiếc hộp, nó đánh sập cả trái tim,

nơi nơi hoang tàn căn cõi. Dần dần, cô phát hiện người mình lạnh như băng, nhìn lại nội tâm mình, cô cảm thấy xấu xa và hổ thẹn.

Buổi trưa, Trần Niệm ngồi khoanh chân trên chiếu, Bắc Dã ở bên cạnh tạt nước làm mát, cô nói cho cậu tin tức lúc sáng. Cậu “À” một tiếng nhưng không nói gì nữa, vẫn tiếp tục dội nước lên nền đất không bị ảnh hưởng. Quạt điện thổi mái tóc cậu bay phất phơ, che đi ánh mắt, trông không rõ vẻ mặt.

“Anh nói xem, có phải là Ngụy Lai không?” Trần Niệm hỏi.

“Sao anh biết được chứ.” Cậu ngược mắt, “Anh đâu phải là cảnh sát.”

Giội nước xong, quạt thổi mát rượi, Bắc Dã ngồi vào chiếu, nói: “Ngủ đi nào.”

Trần Niệm nằm xuống, nhắm mắt lại; Bắc Dã cũng nằm xuống và nhắm mắt lại. Gió thổi qua hai thiếu niên nằm ngửa trên chiếu, mái tóc đen và áo sơ mi trắng, khuôn mặt của họ thuần khiết ngây ngô, thân thể họ gầy gò non nớt. Sau một thời gian, khí nóng dần tan đi, cậu đặt một chiếc vỏ gối lên bụng cô, Trần Niệm mở mắt. Bắc Dã khẽ giọng nói: “Đánh thức em à?”

Trần Niệm lắc đầu nhìn cậu, tròn mắt đen láy như quả nho.

“Sao vậy?” Bắc Dã hỏi.

Trần Niệm nói: “Hôm đó anh ra dãy núi phía sau trường học, Ngụy Lai không còn ở đấy nữa sao?”

“Ừ.”

“Sao hôm đó anh về muộn thế?”

“Anh tìm lâu lắm.”

Trần Niệm mở miệng nhưng cuối cùng không nói gì cả, cứ nhìn thẳng Bắc Dã như vậy. Cô có đôi mắt biết nói, nhưng giờ phút này ánh mắt của cô không nói lên điều gì. Dường như cô hơi nghi ngờ nhưng cũng không biết mình nghi ngờ cái gì.

Cậu cười nhạt: “Em cho rằng anh lừa em à?”

“Không phải vậy.” Trần Niệm đáp.

“Ngủ đi thôi.” Bắc Dã lại nói lần nữa.

Trần Niệm nhắm mắt lại, Bắc Dã cũng nhắm hai mắt lại. Sau giấc ngủ trưa, Bắc Dã đưa Trần Niệm đi học. Ra khỏi khu xưởng hoang, đang đi trong bụi cỏ dại mọc khắp mặt đất, phía sau bỗng truyền đến tiếng thiếu niên gọi: “Bắc Dã!”

Là bạn bè của cậu – Đại Khang và Lại Tử. Họ đều là những thiếu niên ngây ngô, cao gầy và cũng hư hỏng như cậu vậy. Trần Niệm thoát cái trốn sau Bắc Dã, níu chặt áo sơ mi của cậu. Cậu cảm thấy cô đang run lên. Từ sau chuyện kia, cô sợ tất cả thiếu niên hư hỏng, ngoại trừ cậu.

“Anh Bắc...”

“Tiểu Bắc...”

Họ chạy tới, “Cùng đi trượt ván chữ U đi.”

“Tụi mày đi trước đi, lát nữa tao tìm tụi mày sau.”

Gió thổi cỏ lay, phía sau cậu thiếu niên Bắc Dã chợt xuất hiện sợi tóc đen vấy trắng của con gái.

“Gần đây có chuyện gì xảy ra với mày à? Đang bận chuyện gì thế?” Đại Khang rướn cổ nhìn phía sau cậu, Bắc Dã nhanh chóng dịch sang phải một bước, chắn tầm nhìn của cậu ta.

Đại Khang thấy ánh mắt cảnh cáo của Bắc Dã, giống như chông lại kẻ địch. Cậu ta sững sốt, rất bất ngờ. Đây là người anh em cùng lớn lên từ bé của mình. Chuyện này là lần đầu tiên hai anh em nhìn nhau, hay phải nói là giằng co.

Lại Tử thấy thế, kéo cánh tay Đại Khang, khẽ giọng cứu cánh: “Chúng ta đi chơi trước đi, có chuyện gì thì để lát nữa hẵng nói.”

Đại Khang nhìn hai bóng người dưới chân Bắc Dã, một ột thấp dính sát nhau; cậu ta cực kỳ khó chịu, muốn nói vài lời khó nghe để biểu đạt nỗi bức dọc những ngày qua, nhưng cuối cùng chỉ nói câu: “Cũng là đồ ‘mê chim’ bỏ bạn.”

Đại Khang vung tay bỏ đi, Lại Tử kéo cậu ta nhưng bị hất ra: “Mày cũng biến đi!”

Lại Tử nhìn Bắc Dã, muốn nói gì đó nhưng khi thấy ánh mắt ấy của cậu thì nuốt xuống, nói: “Lát nữa sẽ gọi điện thoại cho anh” rồi cũng chạy đi.

Bắc Dã vươn tay ra sau lưng, nắm lấy tay Trần Niệm. Bàn tay cô níu áo sơ mi của cậu toàn là mồ hôi, vì nắm quá chặt, cậu phải dốc sức dứt lăm mới khiến cô buông ra. Sắc mặt Trần Niệm trắng bệch, cô cúi đầu.

“Cậu ta... là bạn bè của anh à?”

“Không phải nữa rồi.”

Bắc Dã khẽ cầm tay cô, từ từ nắm chặt. Cô cũng chầm chầm nắm chặt, hai sức lực non nớt của thiếu niên quấn quýt gắn chặt bên nhau. Cậu nắm chặt cô, đi qua bụi cỏ cao đến thắt lưng, có một số việc không nên nhắc tới.

Sợi dây len màu đỏ kia còn buộc trên cổ tay phải cậu, tuy vật nho nhỏ vô nghĩa nhưng khi yêu lại biến thành thứ tốt đẹp trong lòng.

Bàn tay thiếu niên nắm rất chặt, đến cuối cùng cũng phải buông ra. Ra đến đường lớn, hai người không còn sóng vai cùng đi nữa.

Khi băng qua đường, Trần Niệm đứng ở ven đường, Bắc Dã đứng dưới một bóng cây to cách cô chừng năm sáu thước. Sau lưng có người vỗ vai Trần Niệm, cô quay đầu lại, là Trịnh Dịch.

Cô ngăn người, theo bản năng nhìn về phía Bắc Dã, nhưng không thấy ai.

“Cảnh sát Trịnh...”

“Trần Niệm.” Trịnh Dịch mỉm cười “Sao trưa nay lại chạy ra ngoài?” Anh từng đưa đón cô, biết rằng buổi trưa cô sẽ ở lại trường không về nhà.

Trần Niệm nói: “Em... Đôi khi em cũng về nhà nghỉ trưa.”

“Ừ, nằm gục xuống bàn ngủ đúng là không thoải mái.” Đèn xanh sáng lên, anh hất hất cằm “Đi qua đi.”

Trần Niệm đi theo anh, có sự bất an mơ hồ.

Ánh nắng vào lúc hai giờ chiều chiếu xuống con đường, nóng như thiêu như đốt.

Cô cân nhắc một lúc, hỏi: “Sao... anh... lại ở đây?”

“À, anh đến tìm em. Ai ngờ chưa đến trường học thì đã gặp em ở đây rồi.”

“Tìm em làm gì?”

Có xe chạy qua, anh kéo cánh tay cô. Da cô hơi lạnh, cô nhanh chóng rụt lại.

Anh cảm thấy hai người hơi xa cách, hiểu được vì hai người đã lâu không gặp, áp lực học tập của cô lại lớn, anh nói: “Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, dạo gần đây em ổn chứ?”

“Vẫn... như cũ.”

“Ừ. Tâm trạng bình thường là được rồi.” Tùy tiện trò chuyện một lát, Trịnh Dịch lại nói: “Sau này tan học thì nhanh về nhà, có đi cũng đừng chọn đường vắng vẻ.”

Đã nói vào chuyện chính rồi. Trần Niệm nói: “Thầy giáo... Có nói rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Trịnh Dịch gật đầu, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lại như có ý khác nói: “Nên giữ khoảng cách nhất định với các bạn nam cùng trang lứa, đừng dễ dàng tin họ. Đừng một mình về nhà cùng bạn học nam. Nếu gặp phải chuyện gì, phải bình tĩnh, đừng chọc giận đối phương.”

Lòng Trần Niệm căng thẳng, như một thanh nhiệt kế đột ngột bị ném vào nước sôi. Làm chuyện xấu nên chột dạ, chẳng lẽ anh biết Bắc Dã sao? Nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng, theo như lời anh nói, chắc hẳn anh đã vạch phạm vi tình nghi rồi.

Trần Niệm ngẩng đầu, muốn hỏi đến cùng, lại nhận ra vụ án không thể được tiết lộ, Trịnh Dịch cũng sẽ không trả lời, đành thôi.

Lúc đến cổng trường, Trịnh Dịch nói: “Em đợi một lúc.” Anh đi sang quầy bán quà vặt đối diện mua một cây kem ốc quế cho cô.

Trần Niệm nhận lấy, khí lạnh tỏa lên mu bàn tay.

Trịnh Dịch cười, nói: “Cố lên, học cho giỏi. Gần đây anh khá bận, cho nên không có thời gian thăm em. Thi tốt nghiệp xong, anh mời em ăn cơm.”

Trần Niệm nói: “Được ạ.”

Trịnh Dịch đi rồi, Trần Niệm nhìn sang mới thấy Bắc Dã.

Cậu đứng dưới bóng râm của cây ngô đồng, ánh mặt trời hóa thành những tia sáng trắng, chiếu loang lổ trên người thiếu niên.

Trần Niệm cầm kem đứng trên bậc thang ở cổng trường, cô không thể đi sang đó, cậu cũng không thể qua đây. Không thể cất dù chỉ một bước. Hai người vẫn luôn giữ cách thức như thế, chưa từng oán hận câu nào.

Chỉ nhìn một cái, cậu yên lặng, xoay người bỏ đi, như chưa từng đến.

Một loạt tia nắng lấp lánh chiếu lên người cậu, nhưng một dòng sông đầy sao.

Trần Niệm vào lại trường.

Khi gần đến giờ học, lớp học lại như sôi trào. Không biết tin tức từ đâu mà có, thân phận của nữ sinh được phát hiện trên sông kia đã được xác định.

Là Ngụy Lai.

Ánh mắt Tăng Hảo sáng như đèn pha, nói với Trần Niệm: “Nó đi theo Tiểu Điệp rồi... À không, Tiểu Điệp lên thiên đường, nhưng Ngụy Lai thì phải xuống địa ngục.”

Không ai sợ một người đã chết, sự hận thù và oán giận đều không cần phải giấu diếm nữa.

Nhưng Trần Niệm, khác với sự điên cuồng của kẻ nguyên rửa người chết là Ngụy Lai lúc ban sáng, giờ phút này phản ứng của cô lại rất chậm chạp.

Cả buổi chiều, Tiểu Mễ đều than thở, Trần Niệm hỏi: “Hôm nay cậu sao vậy?”

Tiểu Mễ nói: “Tớ hơi khó chịu.”

“Chuyện của Ngụy Lai à?”

“Ừ.”

Tiểu Mễ nói “Mặc dù cậu ta rất đáng ghét, nhưng cũng rất đáng thương. So với việc chết, tớ vẫn hi vọng cậu ta còn sống.”

Trần Niệm thì không biết, cô không biết Ngụy Lai sống hay chết mới là tốt.

Trước mặt Tiểu Mễ, cô rất xấu hổ, cũng mệt mỏi. Hai người là bạn thân, nhưng cuối cùng lại có một số việc khiến hai người xa cách, mà cô lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Tớ không hiểu thế giới này.” Tiểu Mễ nói. Khi Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu, trong lúc lo sợ và nghi ngờ, cô ấy cũng đã nói câu này.

Tinh thần Tiểu Mễ uể oải nên đi rửa mặt; Trần Niệm về lại phòng học, Từ Miếu đang ngồi ở chỗ của mình trước chỗ của Hồ Tiểu Điệp, nhìn chăm chăm Trần Niệm.

Trần Niệm cũng nhìn cô ta.

Nhìn được một lúc, Từ Miếu nói: “Hôm Ngụy Lai mất tích đã gọi điện cho tớ.”

Vẻ mặt Trần Niệm tỉnh bơ.

Từ Miếu thấy cô như thế, thở dài: “Cậu ấy nói cho tớ biết chuyện của cậu, còn bảo đã hẹn cậu gặp mặt ở sau núi, muốn tớ ‘thưởng thức’ dáng vẻ

chặt vật của cậu, bảo rằng ở sau núi, lại còn là tiết thể dục, tớ có đi thì ba mẹ cũng sẽ không phát hiện.”

Trần Niệm nhìn cô ta, vẻ mặt như đóng băng.

Từ Miếu: “Tớ cũng không muốn giống như cậu ta nữa, nên từ chối. Trước kia tớ cảm thấy bắt nạt người khác rất kiêu ngạo rất oai phong, nhưng bây giờ nghĩ lại, lại thấy rất nhàm chán.”

Trần Niệm nói: “Cũng may là cậu không đi.”

Từ Miếu nghĩ cô ngượng ngùng, bản thân cũng hơi lúng túng, nói: “Bây giờ tớ bị ba mẹ quản thúc, chuyện trước kia đừng nói nữa. Nhưng mà Trần Niệm à, hôm đó Ngụy Lai không làm gì cậu chứ?”

Trong mắt cô ta, loại người yếu ớt như Trần Niệm chính là một đối tượng dễ bị bắt nạt sỉ nhục, không thể là người bị tình nghi.

Trần Niệm nhớ đến dáng vẻ ngang ngược của Ngụy Lai hôm đó khi cầm lấy đoạn phim, sỉ nhục cô, uy hiếp cô, đe dọa cô, muốn cô liên tục chịu xui xẻo, Trần Niệm lắc đầu: “Không có.”

“À.” Từ Miếu lại gần, nói nhỏ: “Đừng nói với bất cứ ai rằng cậu đã lén gặp cậu ta, nếu không họ lại tìm cậu thăm vấn, cậu đừng mong có thể học hành.”

Trần Niệm gật đầu.

Chỉ một lúc sau, các kiểu tin tức đã như chim bồ câu mọc cánh, bay khắp sân trường. Lúc Trần Niệm xuống lầu học thể dục, nghe mấy học sinh lớp dưới bàn tán thần kỳ.

“Này, cậu có xem “Tâm lý tội phạm” không?”

“Không có, hay không?”

“Hơn cả hay, cậu lên mạng tìm đi. Tố đã nói với cậu rồi, giống y như Ngụy Lai vậy, tên cường hiếp liên hoàn kia đã không thể khống chế được nữa hoặc đã bạo phát rồi. Tên tội phạm áo mưa đã thăng cấp, sau này hẳn ta sẽ tiếp tục ra tay với các cô gái, cũng sẽ giết chết họ.”

“Hả? Thật không đó?”

“Thật. Trên TV đã nói vậy. Khoái cảm từ việc cường hiếp không thể thỏa mãn hẳn ta, sau khi giết người, hẳn như đã mở được chiếc hộp Pandora, hẳn ta sẽ tiếp tục tìm kiếm khoái cảm từ việc giết người.”

“Thật khủng khiếp... Mà cậu cũng lợi hại thật, sau này nên làm chuyên gia về lĩnh vực này đi.”

“Đương nhiên, đó là chí hướng của tớ.”

Trần Niệm làm như không nghe thấy, đã sắp đến ngày thi tốt nghiệp trung học, cô không quan tâm.

Nhưng rất nhiều học sinh đều đang bàn luận.

Đi học quá nhàm chán, thời tuổi trẻ đúng là không thú vị chút nào, một sự việc nghiêm trọng cũng đủ gợi lên sự tò mò và tâm lý tìm tòi điều mới lạ từ mọi người.

Họ thương tiếc người bị hại, có nhiều người có cảm xúc mãnh liệt hơn còn lộ cả ra mặt và lúc nói chuyện.

Có người còn đốt nến cầu phúc cho Ngụy Lai, lại còn thành lập một “Ủy ban hội” có biểu tượng hình cây nến, còn vì chuyện sắp xếp tạo hình, phân công ai chụp hình, ai mua kính, ai đăng lên mạng mà tranh cãi không thôi, cũng may cuối cùng cũng nhất trí.

Nhưng còn chưa đến tối, đã có người đốt nến chơi trong lớp học, càng lúc càng nhiều người tham gia, vừa đánh vừa náo loạn, vừa cười vừa nháy, cả đám như điên rồ, khiến suýt nữa gây ra tai họa, bị thầy chủ nhiệm khiển trách, sau đó, việc cầu phúc cũng bị hủy bỏ.

Có đôi khi, Trần Niệm cảm thấy, trường học là một vườn cây kì dị, mỗi thiếu niên như một đóa hoa, một cọng cỏ, hoặc một bụi cây.

Có kẻ xinh đẹp, kẻ xấu xí, có kẻ hơi xinh đẹp, cũng có kẻ hơi xấu xí.

Họ cứ như cây cát đằng và cây thông tranh nhau cướp đoạt ánh mặt trời hay nước mưa, cậu chết tôi sống. Có khi lại như cành cây địa y hoặc cây tùng la nường tựa cùng có lợi, đôi khi lại như cây to và những bụi cây nhỏ, đều tự tìm vị trí thích hợp của mình, chia sẻ tự nhiên, không quấy nhiễu lẫn nhau.

Mà ngay tại trường học cũng có người không thể sống sót, vậy sau này, làm thế nào họ sống được ngoài xã hội?

Chương 18

“Địa y thật kì diệu.” Tiểu Mễ nói với Trần Niệm.

Trần Niệm cúi đầu thu dọn bàn học, thời gian đếm ngược tới kỳ thi tốt nghiệp chỉ còn là con số hàng đơn vị, rất nhiều sách phải chuyển dần về nhà.

“Năm kết hợp với rêu, một bên hấp thu chất dinh dưỡng, một bên quang hợp, sinh ra địa y. Nếu tách một trong hai ra, hai bên sẽ không thể sinh tồn độc lập, đều sẽ chết.”

Trước mặt, Tăng Hảo đang thu cặp xách quay đầu lại: “Tiểu Mễ, cậu dạt dào tình cảm như vậy, không yêu sớm thật lãng phí. Mấy ngày cuối cùng có định tranh thủ đáp chuyến xe cuối cùng không?”

Tiểu Mễ đá ghế của cô, nói: “Đại học còn nhiều cơ hội mà.”

“Chưa chắc đâu.” Tăng Hảo nói, ánh mắt vô thức liếc sang bên kia.

Tiểu Mễ hiểu ý, cười nói: “Cậu đã có người trong lòng rồi chứ gì.”

Tăng Hảo không giấu giếm: “Đợi khi nào thi xong, mình sẽ thưa Lý Tường.”

“Ừ! Vậy chắc cậu cũng đăng ký nguyện vọng vào đại học ở Bắc Kinh chứ gì?!” Gần cuối kỳ, không khí chia xa càng rõ ràng, ai cũng muốn lôi kéo nhiều bạn đến cùng thành phố với mình.

“Đúng, mình không muốn ở lại thành phố này, mình ghét con người nơi đây.” Tăng Hảo nói. Dù là Hồ Tiểu Điệp quá cố, cô, hay Trần Niệm bị bắt nạt, ánh mắt thờ ơ, không quan tâm của mọi người vẫn rõ mồn một.

Tăng Hảo: “Khi nào lên đại học, mình sẽ ăn mặc thật đẹp, học cách trang điểm, học cách phối đồ, tham gia nhiều đoàn thể xã hội, quen nhiều bạn tốt.”

Tiểu Mễ cũng hưởng ứng, cô quay đầu nhìn Trần Niệm lúc này đang cật sách vở: “Niệm, lên đại học cậu nhất định sẽ là hoa khôi của cả khoa.”

Trần Niệm lười nhác ngược mắt lên: “Vì khoa toán hoặc khoa vật lý chỉ có mình mình là nữ sao?”

Tăng Hảo phì cười, néo mặt Trần Niệm: “Ngốc bẩm sinh mà!”

Trần Niệm nhẹ nhàng quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Mễ cười ha ha: “Không phải hoa khôi của khoa, mà là hoa khôi giảng đường, hoa khôi giảng đường!!! Niệm, cậu học trường kỹ thuật, nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi. Cậu đã nghĩ ra mình thích kiểu con trai nào chưa?”

Trần Niệm bỏ cuốn từ điển Oxford vào cặp rồi kéo khoá, khẽ nói: “Mình giết người, anh ấy phóng hoả giúp mình.”

Tiểu Mễ: “...”

Tăng Hảo: “...”

Trần Niệm: “Nhưng mình sẽ không giết người, anh ấy cũng không phải phóng hoả.”

Tăng Hảo huých tay cô: “Truyện cười nhạt quá đấy! Ý cậu là tên đó phải yêu cậu đến mức sẵn sàng chết há, nhưng bây giờ làm gì có người như vậy?”

Tiểu Mễ nói: “Cậu còn học được thói lưu manh cơ đấy... Trời ơi, nói cứ như thật vậy.”

“Coi mình như... trẻ con. Mình đi tới đâu, anh ấy sẽ... theo tới đó. Không thấy mình, anh ấy sẽ không yên tâm. Không thấy anh ấy, mình cũng sẽ... không an lòng.” Trần Niệm nói.

“Niệm, hai người là cá hề và hải quỳ à?” Tiểu Mễ cười. “Hay là địa y?”

“No, no, no!” Tăng Hảo lắc đầu, “Cứ giữ quan điểm này, cậu sẽ không thể hạnh phúc lâu dài đâu. Hai người yêu nhau, quan trọng là phải ngang hàng, không phải cha và con gái, cũng chẳng phải anh em; phải có không gian và tự do. Suốt ngày dính lấy nhau không ổn đâu, cậu nên sửa lại cách suy nghĩ đi.”

“Ừ.” Trần Niệm nói.

Ba người thu dọn xong xuôi rồi ra khỏi lớp học, Tăng Hảo đề nghị, “Mai nghỉ một ngày, bọn mình rủ Lý Tường đến miếu Văn Khúc Tinh thắp hương đi.”

Tiểu Mễ nói: “Ngay cả cậu mà cũng vái Bồ Tát ư?”

“Chủ yếu lên núi thư giãn, rồi vòng qua phố ăn vặt một vòng thôi.”

“Đừng, trời nóng thế này, cẩn thận ăn vào đau bụng, kỳ thi quan trọng hơn. Thi xong muốn ăn bao nhiêu thì ăn.”

“Vậy đến khu vui chơi sau núi chắc được chứ?”

“Được. Mình muốn đập chuột. Niệm, cậu đi cùng đi.”

Từ xa, Trần Niệm đã thấy bóng người đứng đối diện cổng trường, cô lắc đầu: “Mình không đi đâu.”

“Sao lại không đi, mọi người cùng tham gia mà.” Tăng Hảo nói.

Trần Niệm khịt mũi: “Hình như mình hơi... cảm, phải uống thuốc, mai ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ừm, vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt, phải uống thuốc với nước nhé, nếu không để đỡ bệnh thì phải mất một tuần mới khỏi đấy, mấy ngày cuối đừng hòng ôn tập.”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Trần Niệm tạm biệt họ ở cổng trường.

Cô cứ thế đi thẳng, đến bãi đất hoang bên con phố mới dừng lại, xoay người nhìn.

Cậu thiếu niên Bắc Dã bước tới.

Cô nghiêng người, lưng hơi cong xuống, đeo chiếc cặp nặng nề hết như vỏ ốc sên. Màng áo nơi cầu vai thấm đẫm mồ hôi, nhãn nhúm dính sát vào da thịt.

Bắc Dã tiến lên cởi chiếc cặp trên vai cô xuống.

Cô đứng thẳng người, đi theo cậu.

Cô nói: “Ngày mai được nghỉ.”

Bắc Dã: “Một ngày à?”

“Ừ.”

“Muốn ôn tập hay ra ngoài chơi?” Cậu hỏi.

“Ra ngoài chơi.”

“Được.”

Mỗi người một nơi, bình an vô sự.

Đi một đoạn, Bắc Dã hỏi: “Người em gặp hồi trưa chính là tên cảnh sát em quen à?”

“Đúng vậy.”

“Anh ta tìm em có việc gì?”

“Anh ấy nói phải cảnh giác những bạn nam bằng tuổi. Anh ấy còn nói...”

Bắc Dã hỏi: “Nói gì nữa?”

Trần Niệm đáp: “Không nên cùng về nhà với con trai. Không nên đi những nơi vắng người.”

Bắc Dã không nói gì. Một lúc sau có lẽ nhận ra cô đang chờ mình nói tiếp, vì vậy cậu hỏi: “Thế mà em còn đi theo anh.”

Trần Niệm cúi đầu, hơi dẩu môi nói: “Đi theo cũng đi theo rồi, thì sao nào?”

Bắc Dã cười rất nhẹ.

Trần Niệm nói: “Mọi người bảo Ngụy Lai bị... rồi bị giết. Trước đó cũng xảy ra vài vụ tương tự. Là do một người gây ra, tuổi khá trẻ, cùng trang lứa với chúng ta.”

Bắc Dã im lặng hồi lâu, một lát sau đột nhiên hỏi: “Em không sợ anh là tên tội phạm kia sao?”

Trần Niệm lắc đầu: “Không sợ.”

Bắc Dã quay đầu nhìn cô, tròng mắt tối đen: “Nếu anh thật sự là người đó, em cũng không sợ ư?”

Trần Niệm bình tĩnh nhìn anh, lại lắc đầu: “Không sợ.”

Bắc Dã không nói gì, sau một hồi mới nói: “Đồ ngốc.”

Trần Niệm ngắt một nhánh cỏ đuôi chó, vôn vê trong lòng bàn tay, chậm rãi đi sau lưng cậu.

Ngẫm nghĩ một lát, cô khua nhánh cỏ đuôi chó mỏng manh cù lòng bàn tay cậu, cậu giật mình, rụt tay lại quay đầu nhìn cô, hừ một tiếng như người lớn không chấp mấy trò vặt của trẻ con, đi tiếp.

Trần Niệm lại đuổi theo cù cậu.

Cậu hỏi: “Làm gì vậy?”

“Ngày mai anh dẫn em đi đâu chơi?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

“Ồ.” Trần Niệm đi bên cạnh Bắc Dã, cầm nhánh cỏ đuôi chó xù lông cù vào lòng bàn tay cậu. Cậu quen dần, thờ ơ, mặc cô nghịch ngợm.

“Nơi chúng ta đi có vui không?”

“Em nói thử xem.” Cậu hỏi lại.

“Vui chứ.” Cô đáp.

“Sao em biết là vui?” Cậu hỏi lại.

“Em biết.” Cô trả lời.

“Ha, em là thần tiên hả?”

“Không phải thần tiên, nhưng em biết.”

Cho dù rất nhiều năm trôi qua, Trần Niệm vẫn có thể nhớ rõ từng đoạn đối thoại giữa cô và Bắc Dã. Cô ít nói, cậu cũng nói không nhiều. Phần lớn thời gian họ chỉ lẳng lặng và im lìm đi về phía trước, tựa như hai kẻ xa lạ không buồn để tâm đến nhau.

Rất nhiều năm sau nhớ lại, đoạn đối thoại ngẫu nhiên này vừa nhàm chán vừa ngu ngốc, nhưng lạ kỳ thay, dù rất nhiều năm trôi qua, Trần Niệm vẫn nhớ rõ tâm trạng của mình mỗi khi trò chuyện với Bắc Dã, tựa như mặt hồ trong suốt gợn sóng vậy.

...

Trịnh Dịch hoàn thành nhiệm vụ liền trở về, vừa vào đại sảnh, đồng nghiệp lập tức gọi anh: “Đi mau lên, đội trưởng Phan bảo họp.”

Trịnh Dịch không kịp uống nước đã chạy vào phòng họp.

Lão Dương – người phụ trách hai vụ án cường hiếp tháng trước – đang báo cáo: “... Giữa mùa mưa, hai nạn nhân đều bị tấn công lúc đi lại một mình giữa đêm tối. Vì tiếng mưa rơi khá to, không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lại cầm ô nên tầm nhìn bị hạn chế.”

Bác sĩ pháp y Tiểu Chu bổ sung: “Kẻ tình nghi mặc áo mưa che mặt, lúc người bị hại giãy giụa, móng tay cào được một ít nhựa cao su.”

Lão Dương nói: “Là loại áo mưa phổ thông, chúng tôi không tìm thấy manh mối có lợi nào... Hai nạn nhân phản ánh, đối phương rút dao uy hiếp họ, nhưng trong quá trình thực hiện hành vi xâm hại, họ có cảm giác hẫng khá trẻ, cao, gầy. Sau khi phân tích, chúng tôi cho rằng kẻ bị tình nghi có độ tuổi từ mười bảy đến mười chín, rất có thể là bạn cùng trang lứa với hai cô gái. Nhưng vì người bị hại báo cảnh sát quá muộn, chúng tôi không thể tìm ra nhiều manh mối hữu hiệu cho lắm.”

Có người nói: “Sau hai vụ án này không có ai khác báo cảnh sát nữa.”

Lão Dương nói: “Người bị hại tuổi còn nhỏ, một bộ phận trong số họ chắc hẳn lựa chọn im lặng.”

Đội trưởng Phan hỏi: “Vậy còn thi thể phát hiện lần này thì sao, mọi người thấy thế nào?”

Trịnh Dịch rón rén đi dọc theo rìa phòng, nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống.

Lão Dương nói: “Chúng tôi cho rằng kẻ gây án rất có thể là cùng một người.”

Anh quay sang nhìn bác sĩ pháp y Tiểu Chu, nói: “Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy cổ tay, vai và chân của người chết có vết thương cùng vết bầm tím để lại do giãy giụa, bộ phận sinh dục bị thương, âm đạo có vết rách mới, trong cơ thể không lưu lại tinh dịch, chắc hẳn hẳn dùng bao cao su, tình huống này tương tự với hai vụ án cưỡng hiếp đã biết trước đó. Có điều bởi vì nguyên nhân thời tiết nóng bức ẩm ướt, thêm vào đó thi thể bị chôn dưới lớp bùn đất ven bờ sông, rất khó phán đoán chính xác thời gian tử vong, có thể vào khoảng trung tuần tháng này, mừng Mười tháng Năm đến Mười sáu tháng Năm. Nạn nhân mất tích vào ngày Mười hai tháng Năm, suy ra nạn nhân chết vào ngày Mười hai đến Mười sáu.”

“Trịnh Dịch, cậu thì sao?”

Trịnh Dịch nói: “Ba mẹ nạn nhân mãi làm ăn, không quản lý con gái, hoàn toàn không biết vào ngày Mười hai con mình ra khỏi nhà vào lúc nào, đi đâu. Hôm đó, họ nói con gái mình từng gọi điện thoại cho Từ Miếu.”

Lão Dương: “Từ Miếu? Có phải cô gái lần trước cùng nạn nhân bắt nạt người khác, sau đó bị báo lên Cục Cảnh sát không?”

“Phải, em đã hỏi Từ Miếu, hôm ấy nạn nhân gọi điện rủ cô bé ra ngoài chơi, nhưng Từ Miếu đang học ở trường nên đã từ chối, cũng bảo nạn nhân về sau đừng gọi đến nữa.” Trịnh Dịch nói, “Hai đứa từng là bạn thân, cùng hòa vào chửi bới đánh lộn. Nhưng sau sự việc lần trước, ba mẹ con bé quản lý con nghiêm hơn, giám sát chặt chẽ thời gian đi học tan lớp, thi thoảng còn đến trường vào giữa giờ học để xem con gái có trốn học không. Từ Miếu gần như tuyệt giao với nạn nhân.”

Nói tới đây, Trịnh Dịch nhớ tới, Từ Miếu từng vô tình nói một câu: “May mà tôi nghe lời ba mẹ không tiếp tục gây chuyện, bằng không chính tôi cũng gặp chuyện không may.”

Trịnh Dịch khó hiểu: “Câu này của em có ý gì?”

“À, không có ý gì, chỉ là ảo giác mà thôi.”

“Ảo giác gì vậy?”

“Cảm giác Tăng Hào bị giết vì có người hận nó.”

Lúc ấy, Trịnh Dịch không nói gì, Từ Miếu lại nói tiếp: “Chẳng qua, nghe nói nó bị cưỡng hiếp nên tôi có ảo giác như vậy.”

Trịnh Dịch nhìn các đồng nghiệp đang ngồi ở đây, dè dặt: “Theo tôi thấy, trước mắt không nên gộp chung những vụ án này làm một. Có một điểm khiến tôi luôn chú ý.”

“Điểm nào?” Lão Dương hỏi.

“Quần áo và giày của nạn nhân ở đâu?” Trịnh Dịch hỏi, “Vì sao phải cởi giày và quần áo khỏi thi thể nạn nhân? Người chết là dân địa phương, có người thân có bạn bè, không lý nào khi cởi giày và quần áo của người chết lại cản trở cảnh sát đoán định thân phận con bé.”

Mọi người im lặng trong chốc lát, lão Dương nói, “Xét theo góc độ tâm lý học, cởi quần áo có hàm nghĩa khiến nạn nhân nhục nhã thêm một mức độ.”

Trịnh Dịch bắt lấy sơ hở: “Nói vậy nghĩa là hung thủ có thù oán cá nhân với nạn nhân?”

Lão Dương khựng lại một lát rồi lắc đầu: “Chưa chắc. Cũng có thể bản thân kẻ tình nghi có tâm lý thù ghét phụ nữ, đây là điều thường gặp trong các vụ án cưỡng bức liên hoàn trước đó.”

“Vậy...” Trịnh Dịch còn chưa nói xong, bác sĩ pháp y Tiểu Chu đã ra hiệu cho anh.

“Có một điều chúng tôi đã bàn bạc trước khi cậu đến, có thể cậu chưa nghe được.” Tiểu Chu nói, “Chúng tôi cũng phát hiện trong móng tay củ nạn nhân lần này – tức cô Ngụy Lai, có một mảnh vụn áo mưa. Sau khi tiến hành đối chiếu phân tích với hồ sơ của chúng tôi và hai nạn nhân trước đó, mảnh vụn ấy cùng thuộc một chiếc áo mưa.”

Chương 19

Trịnh Dịch sửng sốt, sự thật rất có sức thuyết phục.

Anh gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Ngoài ra, kẽ móng tay còn có sợi vải, có lẽ đến từ mấy thứ như khẩu trang.” Bác sĩ pháp y Tiểu Chu nói xong, tiếp tục: “Trên người nạn nhân chỉ có một vết đâm, là vết thương trí mạng, đâm trúng gan. Xét trên góc độ đâm, hung thủ cao hơn nạn nhân rất nhiều, chiều cao có lẽ nằm trong khoảng một mét bảy tám đến một mét tám lăm.”

Đội trưởng gõ nhẹ lên bàn, nhắc nhở: “Giữ lại điểm này. Suy xét tới thời điểm xảy ra vụ cưỡng hiếp, hung thủ giết người, rất có thể hung thủ đang ở trạng thái nằm, dùng điều này để suy đoán chiều cao là thiếu căn cứ.”

“Vâng.”

Trịnh Dịch mở báo cáo khám nghiệm tử thi, trước mắt xuất hiện hình ảnh cấu tạo da tại một số bộ phận trên cơ thể nạn nhân Ngụy Lai. Cổ tay, vai, chân của cô ta đều có vết bầm tím được tạo thành từ trước, là vết thương phòng vệ hay gặp, cũng là chứng cứ chứng minh cô ta có phản kháng giãy giụa.

Không hề có dấu mối, anh day mạnh sống mũi.

Cuộc họp kết thúc, Trịnh Dịch kéo lão Dương tới phòng làm việc của mình, rót cho anh một cốc nước rồi nhấn anh ngồi xuống: “Sếp à, nếu vụ án này còn chưa phá, chúng ta sẽ chết chìm trong những lời thóa mạ mất.”

“Có vài vụ án không thể dùng phương pháp truyền thống.” Lão Dương uống ngụm nước, “Phải dùng phương pháp chúng ta nói tới tại cuộc họp

lần trước...”

“Phân tích tâm lý tội phạm.” Trịnh Dịch tiếp lời.

“Đúng.” Lão Dương nói: “Mượn vụ án này để nói nhé, tôi hỏi cậu, tại sao tội phạm cường bức phải hiếp dâm?”

Trịnh Dịch nhất thời không thể đưa ra câu trả lời có quy luật.

Lão Dương: “Có bốn nguyên nhân: Thứ nhất, kiểu quyền lực, để thể hiện sức mạnh kiểm soát và dục vọng chinh phục của bản thân; thứ hai, kiểu tình cảm, khát vọng xây nên mối quan hệ cá nhân thân mật; thứ ba, kiểu phát tiết, trút sự căm phẫn và cảm giác thất bại của bản thân; thứ tư, kiểu tò mò, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ về phương diện tình dục, thường xuất hiện ở người vị thành niên phạm tội một lần.”

Trịnh Dịch gật đầu: “Em đã xem báo cáo anh viết trước đó rồi, anh nói rằng sau khi thăm vấn hai nạn nhân kia, căn cứ theo miêu tả của họ, phán đoán rằng nghi phạm thuộc kiểu phát tiết.”

“Đúng, kiểu quyền lực thường có độ tuổi khá lớn, kiểu tình cảm đòi hỏi rất tinh tế, thậm chí chiều theo cảm xúc của nạn nhân, tiến hành trao đổi với cô ấy.”

“Là một thanh thiếu niên thuộc kiểu phát tiết.” Trịnh Dịch có vẻ dăm chiêu.

“Tôi hoàn toàn không bất ngờ khi loại này phát triển thành kẻ giết người. Cậu nghĩ xem, hấn phẫn nộ, thất bại, cần phải phát tiết ngay lập tức. Nhưng nạn nhân ra sức chống cự, làm nhục hấn, chửi rửa hấn, hấn bị cản trở thêm một nấc nữa, đương nhiên sẽ giết người. Rút dao đâm chết, động tác đâm này vốn dĩ là một kiểu phát tiết bằng bạo lực.”

Trịnh Dịch gật đầu thêm lần nữa: “Vâng.” Rồi nói: “Liên hệ với những vụ cưỡng hiếp của nhóm thanh thiếu niên cố định, người gây án thường là thanh thiếu niên cùng trang lứa.”

“Đúng.” Lão Dương mở sổ ra cho anh xem, “Tôi đã phác họa chân dung nghi phạm.”

Trịnh Dịch cầm lấy xem, thấy mấy điểm trên cuốn sổ:

“1. Độ tuổi từ mười bảy đến mười chín, trầm lặng hướng nội, thận trọng thông minh, muốn chơi cùng các bạn cùng trang lứa nhưng khó hòa nhập;

Trông rất hiền lành (Khu vực lân cận nơi xảy ra vụ án không có ai thấy người tình nghi);

Bỏ học, hoặc học mấy trường nghề hay trường kỹ thuật không có nội quy nghiêm ngặt (Nạn nhân đều là học sinh trung học phổ thông chính quy);

Thường trốn học, chơi bời ở khu vực xung quanh trường khác;

Rất quen thuộc với địa điểm diễn ra vụ án, sống ở khu vực xung quanh, hoặc thường đi thăm thú địa hình, làm việc chu toàn, có kế hoạch và trình tự;

Gia đình không hòa thuận, quan hệ với mẹ không tốt, thậm chí ác liệt (Trong quá trình xâm phạm có hành vi nhục mạ phái nữ), có những khả năng như sau: Một, bị mẹ ngược đãi; Hai, bị mẹ thờ ơ hay vứt bỏ; Ba, mẹ có nhiều bạn tình hoặc là gái điếm.”

Trịnh Dịch than: “Bội phục bội phục, những vấn đề rất khó bắt được người.”

Lão Dương nói: “Không sao, chúng ta sẽ phân tích vụ Ngụy Lai kỹ lưỡng hơn nữa, nhất định tìm ra đầu mối quan trọng để thu nhỏ phạm vi.

“Cũng phải.” Trịnh Dịch nói, đẩy quyển sổ về, nói: “Nghỉ phạm có phương tiện đi lại, xét trên độ tuổi của hắn, khả năng có xe hơi rất thấp, mà xe đạp không tiện vận chuyển người chết, thế nên rất có thể là xe gắn máy.”

**

Ngày hôm sau, hai thiếu niên thức dậy từ sớm.

Họ loay hoay trong phòng, mặc quần áo, chải tóc, bóp kem, đánh răng rửa mặt.

Hiếm khi có cơ hội ra ngoài chơi thế này. Trần Niệm soi gương, gỡ cái đuôi ngựa vừa buộc xong, chải đầu lại lần nữa, ngó trái nhìn phải không thấy có sợi tóc nào rơi ra ngoài mới đi ra.

Sáng sớm, thời tiết dễ chịu, nhiệt độ vừa phải. Bắc Dã và Trần Niệm ngồi bên bàn ăn bánh rán, một bữa sáng yên bình.

Căn phòng chật hẹp dần dần trở nên ấm nóng, như một chiếc nồi áp suất chậm chậm tăng nhiệt độ. Họ bắt đầu xuất phát.

Lúc Bắc Dã kéo rèm cửa, Trần Niệm đứng bên cạnh, nôn nao hơi kiễng chân lên.

Họ rời khỏi khu nhà xưởng, đi tới vùng đồng nội mênh mông, bước chân trước sau vẫn nhanh nhẹn, đi một mạch tới bên đường ray.

Bắc Dã không đi nữa, ngẩng nhìn mặt trời mọc, ngã mình xuống mặt đất, gác chân lên đường ray. Một lúc sau, cậu nhìn Trần Niệm, vỗ bãi cỏ bên cạnh ra hiệu cho cô nằm xuống theo.

Trần Niệm không hỏi han gì, theo lời nằm xuống bên cạnh cậu, gối đầu lên cánh tay cậu.

Bầu trời vừa cao vừa xanh, đàn chim bay qua.

Cô cũng đặt chân lên đường ray, hỏi: “Chúng ta phơi nắng ư?”

Bắc Dã biếng nhác đáp: “Đợi tàu hỏa.”

“Đợi tàu hỏa?”

“Hai mươi phút nữa tàu hỏa sẽ qua đây.”

“Đợi tàu hỏa tới... nhìn à?”

Bắc Dã quay đầu nhìn cô, hơi buồn cười: “Đáp tàu hỏa.”

“Nhưng chúng ta chưa mua vé.”

“Không sao đâu.” Bắc Dã nói.

Cậu nói không sao thì không sao, cô nhìn trời một lúc, nhắm mắt lại.

Cơn gió hiu hiu, thế giới tĩnh lặng. Khi họ sắp chìm vào giấc ngủ thì đường ray dưới chân rung lên, họ mở mắt ra. Bắc Dã kéo cô dậy, chiếc tàu hỏa quét sơn xanh lao tới từ nơi không xa. Tàu xanh hướng về vùng quê, tốc độ chậm hơn tàu hỏa bình thường.

Trần Niệm nhìn không chớp mắt, đợi một lát phát hiện ra điều bất thường. “Nó không định dừng à?”

“Nó không dừng.” Bắc Dã nói.

“Vậy chúng ta lên tàu thế nào?” Trần Niệm hỏi.

“Nó không dừng, chúng ta cũng phải lên.” Bắc Dã tiếp lời.

Dứt lời, cậu vươn tay về phía cô, trái tim Trần Niệm đập thình thịch, đưa tay qua nắm lấy tay cậu.

“Đồ nói lắp.”

“Hử?”

“Em muốn chết không?”

Trần Niệm sững sờ, nhìn sườn mặt cậu, lại nhìn đường ray rung bần bật trước mắt, chậm rãi nói: “Đã từng.”

“Anh cũng vậy.” Bắc Dã nói.

Hai thiếu niên không hẹn mà cùng khẽ run rẩy, bàn tay nắm chặt thêm.

“Em muốn chết ở thời khắc này không?”

“Có chút muốn, lại có chút không muốn.”

“Anh cũng vậy.” Thiếu niên đáp.

“Cùng với anh nhé?” Cậu hỏi.

“Vì thế em nói, có chút muốn.” Cô trả lời, siết chặt bàn tay cậu.

Tay hai người nắm lại thật chặt, như muốn kết thành một sợi dây, họ run rẩy, nhìn đường ray chăm chú.

Bắc Dã nói: “Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?”

Trần Niệm gật đầu: “Sẵn sàng rồi.”

Tàu hỏa càng lúc càng gần, phóng vụt qua trước mặt họ, dấy lên một trận gió.

Bắc Dã hét: “Đuổi theo!”

Trần Niệm la lên: “Đuổi theo!”

Họ nắm tay nhau, chạy ngược gió, đuổi theo tàu hỏa chạy xuống sườn núi, một cái thang sắt vắt vẻo bên cạnh họ, Bắc Dã giữa kéo Trần Niệm: “Nhảy!”

Trần Niệm không dám lao tới bức tường đồng vách sắt kia, Bắc Dã đưa một tay bắt lấy chiếc thang nhảy lên vách tàu, tay kia kéo Trần Niệm. Trần Niệm đuối sức, Bắc Dã hét: “Nhảy lên!”

Trần Niệm lắc đầu, cô sợ.

“Anh sẽ đón được em.”

Trần Niệm nhào tới, Bắc Dã ôm eo cô. Hai thiếu niên cùng đụng phải vách tàu, Trần Niệm cuống quýt nắm lấy cầu thang, liếc nhìn Bắc Dã. Họ chăm chú nhìn đối phương đang thở hổn hển, khuôn mặt kinh ngạc không chừa lại bất cứ cảm xúc nào khác, bỗng cười ha hả.

Họ leo lên nóc tàu. Bãi cỏ ao hồ, đầm sen ruộng lúa. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên gò má thiếu niên nhanh chóng bị gió trên nóc tàu thổi khô rom.

Tàu hỏa băng qua một thôn xóm nhỏ, tạm thời dừng lại. Bắc Dã và Trần Niệm len lén xuống tàu, nắm tay nhau bỏ chạy.

Đó là một thôn rất nhỏ, chỉ có lác đác vài căn nhà ngói, ruộng lúa bạt ngàn. Họ lang thang dạo bước ven bờ ruộng, lướt qua một ao sen to. Trần Niệm lay một tán lá, giọt nước lấp lánh lăn qua lộn lại trên mặt lá, đung võ chia ra làm mấy khối rồi lại tụ về làm một.

Chủ hồ sen là một người đàn ông vạm vỡ, chèo chiếc thuyền gỗ nhỏ đi ra từ chỗ sâu trong hồ, gạt từng lớp lá sen. Trên thuyền, đài sen xanh và hoa sen hồng xếp thành một cái đồi nho nhỏ.

Trần Niệm nhìn đài sen chăm chú. Vì thế Bắc Dã hỏi: “Bác định đưa chỗ này vào Hi Thành bán ạ?”

Gã nói: “Đúng vậy, nếu không phải bán rẻ. Một đồng một đài.”

Rẻ thật đấy.

Bắc Dã mua bảy đài sen, một tay ôm hết bảy cành, đài sen như bảy cái đầu chim ngoạo cổ, nghiêng ngả lắc lư.

Gã nói sang sảng: “Tặng thêm cho cô cậu hai bông sen.”

Trần Niệm ngồi bên bờ, cầm một đóa trắng một đóa hồng trên thuyền, hít một hơi, mùi hương thanh đậm thoang thoảng.

Cô và cậu vừa đi dạo bên bờ ruộng vừa ăn hột sen, sen mới hái vừa tươi vừa non, đưa vào miệng như uống một hồ nước xuân ngọt lịm.

“Lát nữa trời nắng to rồi.” Bắc Dã nói. Cậu đi loanh quanh bên bờ, chọn lựa cẩn thận, tìm tán lá sen lớn nhất, bẻ gãy cành, kéo ra sợi tơ trắng thật dài. Cậu đưa lá sen cho cô làm ô.

Trần Niệm cầm lấy che ánh mặt trời.

“Này, có củ ấu.” Bắc Dã ngòm xồm trên ruộng, đôi tay dài kéo lên một đồng lá, vạch ra mấy lượt rồi lột bỏ.

Trần Niệm ôm váy ngồi cạnh anh: “Nhỏ vậy.”

Cậu lột cái vỏ nho nhỏ, lấy ra phần thịt trắng mịn, đưa tới bên miệng cô: “Nếm thử đi.”

Trần Niệm cúi đầu ngậm lấy, cánh môi mềm mại lướt qua ngón tay cậu. Bắc Dã ném lá lại vào nước, trái tim như hồ nước gợn sóng lăn tăn.

“Ngọt quá.” Trần Niệm nói. Ngọt thanh, hình như không giống loại bán trên đường.

Đây đúng là hương vị đích thực của mùa hè.

Họ che lá sen dạo chơi trong ruộng, lội ruộng hái dưa chuột và cà chua ăn, cởi giày bước vào ruộng nước, để bùn chà sát lòng bàn chân, để bùn len lỏi giữa những kẽ ngón chân. Họ ngủ trưa trong lều rạ, đến khi tỉnh lại, bùn dính trên chân đã đóng thành khối, nhẹ nhàng vừa gầy ra liền rơi hết sạch.

Thế là tiếp tục tiến về phía trước.

Con đường chật hẹp nối liền hai bên bờ ruộng, hai thiếu niên không thể nào đi sóng vai nhau. Bắc Dã hơi lùi về sau một bước, để cô đi trước, cậu đi sau. Cậu cũng không tiến lên phía trước dắt tay cô.

Con đường phía sau đều là bờ ruộng, quá hẹp, bên cạnh cô không có vị trí cho cậu, cậu đếm dấu chân cô, nhìn bóng lưng cô. Con đường xa tít tắp như đi đến một thế giới khác, nhưng họ không hề mệt mỏi.

Khi bầu trời mọc lên vàng trắng ngời sáng, cả đàn đom đóm xuất hiện từ bãi cỏ, họ đuổi theo tàu hỏa trở về nhà.

Chiếc xe với lớp vỏ bằng tôn băng qua vùng quê, họ trèo lên nóc tàu cao cao. Gió đêm rất lớn khiến họ hơi lạnh. Hai thiếu niên ngồi trên nóc tàu, ánh sao buông đầy trời, lấp lánh như vụn kim cương.

“Cứ như trời sắp mưa vậy.” Trần Niệm nói.

“Đúng vậy.”

“Có mưa không?”.

“Không biết nữa.”

“Nếu mưa thì phải làm sao?” Trần Niệm hỏi.

“Chúng ta sẽ ướt như chuột lột.” Bắc Dã nói.

“Nếu không mưa thì sao?” Trần Niệm lại hỏi.

“Chúng ta sẽ ngấm sao.” Bắc Dã nói.

Trần Niệm liền nhìn vào mắt cậu. Bắc Dã vươn tay vuốt ve má cô, hôn lên môi cô. Trần Niệm nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nóc tàu cao đến thế như vươn tay có thể bắt được một hai vì sao. Trông lên bầu trời sao, là ý nghĩa của ngày hôm nay.

Tác giả có lời muốn nói: Bắt đầu vào vụ án tình tiết sẽ thay đổi liên tục, rất nhiều điều thật thật giả giả, đến chương cuối cùng mới kết thúc tất cả.

Chương 20

Chỉ còn bảy ngày nữa là đến kỳ thi tốt nghiệp. Tiết thể dục, không còn ai ở trong phòng học ôn bài nữa, đều ra sân tập hoạt động thư giãn. Thầy chủ nhiệm dặn dò mọi người đừng đánh bóng chuyền, bóng rổ để tránh bị thương tay, chơi nhảy dây hoặc chạy bộ là được rồi.

Tăng Hảo rủ Lý Tường, Tiểu Mỹ và Trần Niệm đánh cầu lông. Trần Niệm đánh đến mệt thì đi tản bộ vòng quanh sân tập, tình cờ đi đến dưới tán cây hẻo lánh mà Bắc Dã từng leo tường ngày ấy. Cô còn chưa đến gần đã nhìn thấy góc áo màu trắng ở ngoài hàng rào. Cô kinh ngạc và vui mừng, chạy lại nắm lấy hàng rào: “Sao anh lại ở đây?”

Bắc Dã vươn ngón trỏ vẽ một đường trên mu bàn tay của cô, nói: “Anh biết em đang học tiết thể dục mà.”

“Còn bảy ngày nữa.” Trần Niệm nói.

“Anh biết.”

“Cộng thêm hai ngày thi. Đến ngày thứ mười thì chúng mình có thể bên cạnh nhau mỗi ngày rồi.”

Bắc Dã nói: “Bây giờ chúng mình cũng đang ở bên nhau mỗi ngày đấy thôi.”

“... Ờ.” Cô gật đầu.

Bóng cây loang lổ, ánh mắt dịu dàng rời khỏi mặt cô nhìn về phía sau cô, cậu trở nên bình tĩnh, khẽ giọng nói: “Có người tìm em kìa.”

Lời còn chưa dứt thì người đã vọt ra sau tường mất tăm. Trần Niệm quay đầu lại nhìn, Trịnh Dịch đi tới từ đằng xa. Tìm cô vào giờ này nhất

định có chuyện cần nhắc nhở nghiêm trọng hơn lần trước, Trần Niệm hiểu rõ trong lòng. Cô vỗ tay phủ bụi, đi về phía anh.

Tại nơi đặt dụng cụ tập thể dục ngoài trời, Trần Niệm bước tới bên cạnh dụng cụ tập đi bộ trên không, vịn xà ngang, tách hai chân đứng trên bàn đạp di động. Trịnh Dịch ngồi trên ghế tập gập bụng, lẳng lặng nhìn cô trong chốc lát, hỏi: “Trần Niệm?”

“Dạ?” Dáng vẻ cô không chú tâm.

“Em có nhớ anh đã từng nói với em, nếu gặp phải chuyện phiền phức gì phải tìm anh ngay không?”

“Dạ nhớ.” Cô gật đầu, giẫm lên bàn đạp đong đưa chân, giống như quả lắc đồng hồ qua lại.

“Nhưng từ trước tới giờ em chưa từng tìm anh.” Anh cười gượng.

“Em...” Trần Niệm lắc đầu, “không có chuyện gì khó... khăn.”

“Không có ư? Đám Ngụy Lai bắt nạt em, sao em không nói cho anh hả?” Anh đã biết rồi.

Người bỗng khựng lại nhưng sau đó tiếp tục lắc lư.

“Nói cho anh biết ... thì có thể làm gì?” Cô hỏi.

“Anh sẽ...”

Trịnh Dịch ghen lời. Bởi chính cô từng nói cho anh biết sự thật nên cô mới bị trả thù điên cuồng. Rồi sau đó bởi nhiều nguyên nhân khác mà anh không tài nào bảo vệ cô. Giờ phút này, anh hoài niệm những ngày đưa cô đến trường và tan học ấy. Ánh mắt của cô khi chạy từ ngõ hẻm về phía anh đầy kỳ vọng và biết ơn, lúc cô đeo cặp sách vào sân trường rồi quay

đầu lại là tin tưởng và ý lại, nhưng hôm nay đã không còn nữa. Ánh mặt trời chói chang khiến trán Trịnh Dịch phờ nắng mồ hôi nhễ nhại.

“Chúng đã làm gì với em thế?”

“Chửi em, đánh em, tát em.”

“Còn gì nữa không?”

“Không... còn.”

“Hết rồi à?” Trịnh Dịch nhìn xoáy vào cô.

Đồng hồ quả lắc đang dao động từ từ dừng lại. Trần Niệm nhìn anh, khẽ hỏi: “Nếu không thì còn gì nữa?”

Thật ra Trịnh Dịch chất chứa rất nhiều lời nhưng dường như nói gì cũng vô ích.

Chuông hết tiết vang lên, Trần Niệm bước xuống khỏi bàn đạp, quay về khu dạy học.

Trịnh Dịch đầy tâm sự về đơn vị; nghe đồng nghiệp nói, phác họa tội phạm của Lão Dương đã có tiến triển, họ đã bắt đầu điều tra những thanh niên phù hợp với bức phác họa như bỏ học hoặc thường xuyên trốn học, gia đình bất hòa, không ở cùng cha mẹ, có xe gắn máy vân vân. Chỉ có điều, người phù hợp với bản phác họa chỉ có hai ba mươi người thôi.

Tiểu Diêu lấy hình hai ba mươi người ấy ra cho Trịnh Dịch xem, phần lớn trên danh sách đều có giấy tờ kèm theo. Trịnh Dịch ghét cách quơ đũa cả nắm này, không nhìn được đây qua một bên.

Tiểu Diêu thấy tâm trạng của anh không tốt lắm bèn hỏi: “Bên anh có tiến triển gì không?”

Trịnh Dịch để mình bình tĩnh trong chốc lát, cất lời: “Ngụy Lai có một người bạn tên là La Đình, mới đầu anh cảm thấy cô ta có điều gì đó bất thường. Gặng hỏi vài lần cô ta mới mở miệng, nói rằng trước khi Ngụy Lai chết một ngày, chúng từng xâm phạm một nữ sinh.”

“Xâm phạm thế nào?”

“Vừa đánh vừa mắng...” Trịnh Dịch day day đầu mày, “Cô ta nói mình có chuyện đi trước, không biết về sau ra sao.”

“Anh đi hỏi nữ sinh kia rồi à?”

“Ừ. Em ấy cũng không nói.”

“Đã hỏi thăm khu gần nơi xảy ra vụ việc chưa?”

“Đã cho người đi điều tra rồi.” Trịnh Dịch nói, “Còn đang tìm nhân chứng.”

“Anh cảm thấy cái chết của Ngụy Lai có liên quan đến chuyện này không?”

“Không biết.” Trịnh Dịch xoa mạnh mặt và cổ. Anh muốn biết rõ ràng chuyện này, muốn biết rốt cuộc Trần Niệm bị làm sao. Cảm giác bí bách ấy khiến anh sắp không thể chịu nổi nữa rồi.

“Có phải gần đây anh mệt mỏi quá rồi không? Em thấy tâm trạng của anh bất ổn.”

“Ừ!” Tâm trạng anh không tốt. Đám Ngụy Lai, La Đình đáng phải bị bắt lại từ lâu mới phải!” Trịnh Dịch ngẩng phắt đầu lên, dậm một cú trên bàn. Tiểu Diêu im lặng nhìn anh.

Dường như sau cơn chết lặng, Trịnh Dịch cũng biết mình mất khống chế, anh kiềm giọng, nói: “Không ai điều tra thì anh cũng sẽ điều tra rõ

chuyện này.”

“Sau đó thì sao?” Vấn đề này quá tàn khốc.

Trong công việc của các anh, “Điều tra rõ ràng” thường tương đương với làm cho tội phạm phải nhận lấy hình phạt. Nhưng chuyện này không làm được.

Trong lòng Trịnh Dịch trào dâng nổi tức giận: “Tại sao pháp luật...”

“Trịnh Dịch, anh đừng nóng giận!” Tiểu Diêu gọi anh, “Nếu không thì anh muốn thế nào đây? Giam tất cả vào tù? Chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ mà thôi.”

“Là trẻ con thì có thể coi trời bằng vung à?”

“Không thể, nhưng chẳng nhẽ ngồi tù thì có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề? Thậm chí nhân cách của chúng còn chưa định hình, bọn chúng lớn lên như thế nào. Những người trưởng thành như chúng ta cũng không thể chối bỏ trách nhiệm được, bởi vì chính chúng ta là người đã đắp nặn ra xã hội, trường học, gia đình cho chúng, chính chúng ta xây dựng môi trường trưởng thành cho đám trẻ này. Bất kể ở quốc gia nào, dù phương Tây hay phương Đông, luật pháp đều khoan dung với trẻ em, bởi vì chúng còn có thể dạy dỗ.”

Trịnh Dịch cười khở: “Anh biết. Khi còn đại học, thầy giáo của anh đã từng nói rồi.”

Thầy giáo dạy môn luật hình sự nói: Đặc điểm nhân cách của tội phạm vị thành niên có tính giả tượng, cho dù gây ra tội giống nhau thì nhận thức chủ quan cũng có chênh lệch so với người thành niên, rất nhiều người thậm chí vẫn chưa hình thành nhân cách phạm tội thực sự. Bởi thế nên giáo dục và tha thứ có thể kéo bọn họ lại; nghiêm hình và phạt nặng có thể đẩy họ ra xa, còn nguy hại lớn hơn nữa cho xã hội.

Nhưng người bị hại thì sao?

Trịnh Dịch đỡ trán, mới vừa rồi ngay cả anh cũng mất kiểm chế hướng chi người bị hại. Không phạt thì tha thứ lỗi lầm như thế nào đây? Làm sao xoa dịu nỗi căm phẫn và sự hận thù của người bị hại?

“Huống chi, ngoài những đứa trẻ có thể thay đổi thì còn những đứa không thể thay đổi được. Những đứa không thay đổi được kia nên...”

“Ai đoán được phải chăng chúng thay đổi thật sự hay giả bộ chứ? Cậu, anh hay là cấp trên? Nếu phán đoán theo mẫu người tiêu chuẩn, anh và cậu sẽ không làm nghề này, bởi vì sẽ có càng nhiều nỗi tuyệt vọng hơn.”

Trịnh Dịch lại cười chua chát. Có lẽ người ta phải học được việc dốc hết toàn lực và cũng phải chấp nhận được việc bó tay bất lực. Chỉ là hiện giờ anh còn chưa chịu bó tay mà thôi.

Anh cúi đầu, khẽ lắc: “Tiểu Diêu, cậu hiểu cảm giác được người ta tin tưởng nhưng cuối cùng lại khiến người ta thất vọng không?” Cảm giác như vậy có thể giết anh.”

Giọng anh rất thấp tựa như vỡ vụn.

...

Tan học, đi trong cánh đồng cỏ hoang vu, Bắc Dã hỏi: “Tên cảnh sát kia lại tìm em làm gì thế?”

“Hỏi chuyện Ngụy Lai.” Trần Niệm thấy một khoảnh hoa Veronica Persica (1) lớn màu lam nhạt, ngòi xuống ngắt mấy quả hình trái tim.

(1) Hoa Veronica Persica:
s://upload.wikimedia.org/wikiped...a_060403Fw.jpg

“Hắn ta hỏi gì?”

“Hình như anh ấy...” Trần Niệm bóp nát một quả non, nói, “biết gì rồi đấy.”

Bắc Dã: “Ừ.”

Trần Niệm đưa cho cậu một nắm: “Anh chơi không?”

Bắc Dã nhận lấy, ngón cái và ngón trỏ bóp lại, chọt nổ bụp, tiếng vang giòn tan.

Đêm đó Bắc Dã không nói câu nào, Trần Niệm cũng không để ý. Họ vốn ít nói lại càng thêm ít. Ăn cơm tối xong, Trần Niệm ngồi vào bàn ôn bài sau đó đi ngủ.

Kể từ khi tới đây, Trần Niệm ngủ rất say, nửa đêm mơ màng cảm thấy Bắc Dã mở cửa sổ ra, gió đêm lùa vào thoải mái hơn gió quạt máy. Không biết qua bao lâu, cô đang say ngủ thì chợt nghe thấy tiếng nước chảy tí tách truyền đến từ phòng tắm. Trần Niệm vẫn còn ngái ngủ ngồi dậy, mò xuống giường. Ánh đèn lờ mờ hắt ra từ trong phòng tắm, giống như xẻ lối trong bóng đêm. Trần Niệm dụi mắt đi về phía ánh sáng kia, nhìn qua khe cửa, cô thấy Bắc Dã cởi trần đang giặt tẩy gì đó trong bồn nước. Tóc của cậu ướt đẫm, lắc lư khẽ rung theo thân thể của cậu, tóc mái che đi đôi mắt, không rõ tâm tình.

“Bắc Dã...” Trần Niệm khẽ gọi cậu.

Cậu thiếu niên chợt xoay người che lại món đồ phía sau, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô rối rắm.

“...”

Sau vài giây im ắng, cô cất bước.

“Này!” Cậu cất giọng ngăn lại.

Trần Niệm nhìn cậu.

“Giặt đồ lót.” Cậu nói, “Em muốn xem à?”

Trần Niệm ngơ ngác nhìn cậu, nửa phút sau dường như hiểu gì đó, lập tức cúi đầu bỏ đi. Bắc Dã bình tĩnh lại, thở hắt ra một hơi; nhắc chân dài đá cửa đóng lại. Quay đầu nhìn bồn nước, vòi nước đã xối sạch sẽ vật màu đỏ sậm trong bồn.

Bắc Dã tắt đèn quay lại giường, Trần Niệm nằm bên trái giường, trắng sáng vằng vặc. Cậu biết cô chưa ngủ, nằm sát lại, đưa tay qua ôm eo cô. Cậu và cô nằm sát vào nhau tựa hai cây cung dính chặt.

Cô thoang thoang ngửi được mùi rượu rất nhạt, cô hỏi: “Anh uống rượu đấy à?”

“Một chút thôi.” Cậu khẽ đáp.

Cô quay người lại ôm cậu. Hai thân thể trẻ trung nằm ôm nhau, tròng mắt đen láy nhìn nhau chăm chú, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở, hoặc nơm nớp đấu tranh hoặc chờ đợi, lẫn nhau hoặc đã sớm hòa quyện thành quen. Mũi cậu từ từ chạm lên lông mày, lông mi và chóp mũi của cô, cậu hôn môi cô.

Gió đêm hơi lạnh, thổi qua làn da thoáng run rẩy. Cô nghênh đón cậu. Nói chiếc áo mềm mại ra, thân thể thiếu nữ giống như miếng bơ màu trắng sữa, cậu vuốt ve dọc sống lưng cô tựa như vuốt ve chuỗi hạt châu lộng cộm. Họ ôm chặt lấy nhau, nhẹ nhàng trở mình, dường như đây là vị ngọt duy nhất còn lại trên thế giới của họ. Đến cuối cùng khi đã mệt mỏi, họ ôm nhau ngủ.

Trước khi ngủ, Bắc Dã chợt mở mắt, hỏi: “Chìa khóa nhà em đâu?”

“Ở trong cặp sách.”

“Ngày mai anh dọn đồng sách của em về nhà em, chỗ này chật quá.”

“Được.”

...

Một ngày nữa lại trôi qua, đếm ngược thời gian lại bớt đi một ngày. Thời gian trở nên dài đằng đẵng, tất cả mọi người đều nôn nao. Lòng Trần Niệm bình lặng như nước, bình tĩnh ôn bài. Trong giờ học, học sinh đang cầm quạt điện bàn tán về phim truyền hình và người mặc áo mưa bí ẩn, dùng điều này để giảm bớt áp lực. Trần Niệm nhai kẹo dẻo hình gấu, dọn dẹp bàn học. Bàn học của cô gần như trống không, chỉ còn lại mấy quyển sách tài liệu.

Buổi trưa tan học, cô bước nhanh về phía cổng trường, từ xa đã thấy được Bắc Dã. Cô chạy xuống bậc thang, cậu cũng cất bước đi về phía cô. Nhưng đột nhiên một chiếc xe cảnh sát chạy lại dừng cạnh cổng trường. Trịnh Dịch bước xuống xe, là tới tìm cô. Cô không nhìn lại cậu, Trịnh Dịch mở cửa xe, cô cúi đầu ngồi vào trong xe cảnh sát.

Đến đơn vị, anh dẫn cô vào phòng họp.

Trịnh Dịch vẫn chưa sắp xếp xong lời nói bèn đi rót nước, trong đầu tái hiện lại cuộc điện thoại anh nhận được: “... Có người từng thấy chúng đánh cô ấy, lột sạch đồ của cô ấy, lôi cô ấy sên sệt trên mặt đất, xung quanh có rất nhiều người vây xem...”

Tay Trịnh Dịch chạm phải nước lạnh thoáng giật mình, ổn định lại tinh thần. Mấy đồng nghiệp ở lại ngoài cửa, một mình anh đi vào. Trần Niệm mặc đồng phục học sinh, cô đơn độc ngồi trong phòng họp, cúi đầu, ủ rũ.

Trịnh Dịch đẩy ly nước tới trước mặt cô: “Trần Niệm?”

“Dạ?” Cô ngẩng đầu, lảng lạng nhìn anh.

Cô chẳng hề lo lắng, chẳng hề tò mò, điều này khiến Trịnh Dịch không biết phải làm sao, “Em đang suy nghĩ gì thế?”

“Bây giờ, là lúc, sắp về đến nhà rồi.” Cô nói chậm chạp.

“Về đến nhà?”

“Vâng.” Cô gật đầu, “Nếu, không tới đây; em đã sắp, về đến nhà rồi.”

Cô cúi đầu nắm chặt ngón tay, dáng vẻ không còn lời nào muốn nói nữa.

Trịnh Dịch: “...”

“Trần Niệm”, Anh nặng nề thở ra một hơi, hỏi: “Đám Ngụy Lai, đã làm gì với em?”

“Ngụy Lai?”

“Ừ.”

“Nó đánh em, tát em.”

“Còn nữa.” Anh nói, “Sau đó thì sao?”

“Em quên mất rồi.” Cô khẽ lắc đầu, “Không nhớ... rõ nữa.”

Cô nhìn anh, ánh mắt trong veo mà mờ mịt. Trịnh Dịch á khẩu chốc lát, quay đầu lại liếc nhìn đồng nghiệp ngoài cánh cửa thủy tinh rồi quay đầu lại. Trần Niệm ngăm mặt trời ngoài cửa sổ, khẽ cau mày, lầm bầm lầu bầu: “Ăn cơm xong, sắp đi ngủ trưa rồi. Phải tạt nước, xung quanh chiếu.”

Trịnh Dịch kéo cánh cửa ra khỏi phòng.

Lão Dương: “Hình như là chứng tự bảo vệ sau chấn thương, có muốn tìm bác sĩ tâm lý khám cho em ấy không?”

Tiểu Diêu: “Ý anh là đánh thức trí nhớ?”

Lão Dương nói: “Đám La Đình đi trước, sau khi Ngụ Lai đi, họ không quen biết nữ sinh và nam sinh đi qua đang đứng đó, có thể nghi ngờ mấy nam sinh đấy. Đám La Đình không có ấn tượng gì với mấy nam sinh ấy, nhưng có lẽ Trần Niệm có ấn tượng.”

“Vậy cũng được.”

“Em ấy sắp phải thi tốt nghiệp trung học.” Trịnh Dịch đột ngột nói.

“Hả?”

“Em ấy sắp phải thi tốt nghiệp trung học.” Trịnh Dịch nhắc lại lần nữa.

Chương 21

Trần Niệm?”

“Dạ?” Hình như cô bé không tập trung, mãi nhìn theo ánh dương ngoài cửa sổ, được nhóm Trịnh Dịch nhắc nhở cô mới hoàn hồn, nhìn họ bằng đôi mắt đen nhánh trong suốt.

Ánh mắt tinh khiết khiến họ tin tưởng lời cô nói là sự thật.

“Cô có hận Ngụy Lai không?”

“Bình thường.” Cô nói.

“Cái gì gọi là bình thường?”

“Anh chị không đề cập tới, thì tôi, không nghĩ tới, người này.”

Câu trả lời này khiến mọi người há hốc á khẩu, Trịnh Dịch nhất thời không biết phải đáp lời ra sao.

Nói xong, Trần Niệm lại nhìn ra cửa sổ. Bây giờ là mười hai rưỡi, là thời điểm ánh mặt trời mùa hạ gay gắt nhất, xé toạc không khí thành những mảnh tinh thể vụn vỡ.

Lão Dương hỏi: “Thế bây giờ thì sao, bây giờ nhắc tới cô ta, cô có hận cô ta không?”

Trần Niệm như thể lại bị quấy rầy lần nữa, quay đầu nói: “Bình thường.”

“Tại sao lại bình thường?”

“Tôi không còn, không còn nhớ rõ cô ta, trông như thế nào nữa.” Tất nói lấp của cô hình như nặng thêm.

Lão Dương cũng bị chặn họng.

Trong lúc tĩnh lặng, cô chột nói: “Nghe nói, khi người ta chết, khuôn mặt của họ, sẽ nhạt dần, trong ký, ký ức của người sống. Nhưng người chưa chết, khuôn mặt của họ sẽ mãi rõ, ràng. Dù rất nhiều năm không, gặp mặt.”

Trịnh Dịch đăm chiêu, nhưng những người khác không mấy hứng thú với lời này.

Lão Dương đặt câu hỏi bất ngờ: “Hôm Ngụy Lai mất tích cô ở đâu?”

Trần Niệm chậm rãi ngược mắt lên: “Hôm nào cơ?”

Trò vật vĩnh thường dùng không có tác dụng, lão Dương đành nói: “Là ngày thứ hai sau ngày cô bị họ đánh hội đồng.”

“Đi học.”

“Sao không xin nghỉ?”

“Phải ôn tập, thời gian rất, quan trọng.”

Khó bề tưởng tượng, lại không thể phản bác.

“Cô ở trường cả ngày à?”

“Vâng.”

Chắc hẳn không thể nói dối, tới trường điều tra là biết ngay.

“Buổi tối thì sao?”

“Xem phim.”

“Xem phim?” Mắt lão Dương lóe lên luồng sáng, “Cô lựa chọn xem phim vào thời điểm đó ư? Ôn tập và thời gian không quan trọng à?”

Anh ta hùng hùh hũ hũ, cô chậm rãi thong dong: “Bởi vì rất kinh... kinh điển.”

“Cô xem một mình à?”

“Không phải.”

“Xem cùng ai?”

“Bạn.”

“Tên là gì?”

“Lý, Tưởng.”

“Ai đề nghị thế?” Trịnh Dịch chen vào hỏi.

“Cậu ấy.” Trần Niệm nói.

Điều này cũng dễ kiểm chứng. Mọi người lại lặng thinh, đưa mắt nhìn nhau, không còn câu hỏi nào khác nữa.

Lão Dương rời khỏi phòng họp, nói: “Cô bé này quá bình tĩnh.”

Trịnh Dịch: “Anh muốn ám chỉ điều gì?”

“Không có gì.” Lão Dương nói băng quơ, “Việc này có liên quan tới hoàn cảnh trưởng thành, tính cách cá nhân, những việc trải qua, hoặc những chuyện gặp phải dạo gần đây.”

Tiểu Diêu hỏi: “Có ý là, rất có thể con bé bị vây chặt bởi một hình thức bảo vệ bản thân mà không thể thoát ra nổi.”

“Ừ.” Lão Dương gật đầu. Căn nguyên của chuỗi câu hỏi khi nãy chẳng qua vì con bé đã tới nên nhân tiện hỏi rõ ràng mà thôi. Bây giờ nhìn lại không có vấn đề gì lớn, “Hỏi thầy cô giáo và học sinh trong trường và nam

sinh tên Lý Tường kia, xác nhận xem con bé có nói dối không... À, về chuyện liên quan tới hai mươi ba đối tượng tình nghi, phải nghĩ cách thu nhỏ phạm vi lại nữa.”

Dứt lời, lão Dương rời đi cùng mọi người.

Trịnh Dịch vẫn ở lại, quay về đẩy cánh cửa ra. Trần Niệm vẫn ngồi đó, nhìn ra ngoài cửa sổ, cốc nước trước mặt cũng không màng động đến.

Trời nóng như vậy, không thể nào không khát nước.

Trịnh Dịch gõ cửa, nói: “Trần Niệm, có thể đi rồi.”

Anh đưa cô tới căng-tin ăn cơm, còn mua cho cô một chai nước, cô vặn mở, uống hết nửa chai.

Ăn xong, anh đưa cô về nhà.

“Trần Niệm.” Anh nói với cô, bất giác cẩn trọng cực kỳ.

“Dạ?”

“Em có tâm sự gì có thể nói với anh.”

“Không có đâu.” Cô lắc đầu.

Trịnh Dịch nhìn đỉnh đầu cúi thấp của cô, lòng dạ hơi lo âu, nhưng cuối cùng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn cô đừng nghĩ vẩn vơ, yên tâm ôn tập chuẩn bị thi.

Trần Niệm đồng ý.

Lên tầng, Trần Niệm nhớ ra Bắc Dã đã lấy chìa khóa nhà mình rồi. Nhưng đến cạnh cửa, bất ngờ thay chiếc chìa khóa lại cắm trong ổ khóa.

Dám làm như vậy, chứng tỏ Bắc Dã đang canh chừng ở nơi nào đó gần đây. Cô lập tức nhìn quanh, lại không thấy cậu đâu.

Mặt trời mùa hạ chiếu rọi khắp muôn nơi, cứ như vậy cá chi chút lấp lánh.

Vành mắt cô hơi đau, cúi đầu day day, bỗng chốc cảm thấy lòng mình chua xót, bặm môi nhưng cuối cùng lại trở về với bình lặng, mở cửa vào nhà.

Toàn bộ sách vở của cô đã được chuyển về cùng với quần áo của cô. Cô không thể đến chỗ cậu nữa. Họ buộc phải trở thành người xa lạ.

Trên bàn đặt hai túi đồ, đầy ắp rau dưa, mì sợi và đồ ăn vặt. Mở tủ lạnh ra, bên trong chật ních sữa bò, sữa tươi, bánh trôi, sủi cảo. Chiếc chiếu trên giường đã được giặt, quạt máy cũng được lau sạch.

Trần Niệm bật quạt, kéo rèm cửa ra, ngoài kia là tán cây sum suê và những tòa nhà cao thấp đan xen. Cô quay lại nằm xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, như vậy mới có thể yên ổn ngủ trưa.

Có người đang nhìn cô.

Trần Niệm tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, lấy nước đá và chum nho trong tủ lạnh, vừa đi học vừa ăn, đến cổng trường phải quay lại nhìn một lượt rồi mới đi.

Bắc Dã đứng ở đầu cuối con đường, thấy cô quay đầu nhìn, cậu mới xoay người tránh đi. Quảng đường đến trường của cô đã sớm an toàn, nhưng đây là thói quen và mong đợi của cậu.

Bắc Dã nhận được điện thoại của Đại Khang, muốn tìm cậu đi chơi. Bắc Dã vốn định từ chối, nhưng ngẫm một hồi bèn bảo cậu ta tới nhà.

Đại Khang miệng ngậm cọng cỏ đuôi chó, đứng trước cửa cuốn đợi cậu. Bắc Dã ôm mũ bảo hiểm, kéo cửa đi vào. Đại Khang theo sau, trong nhà vẫn nóng hầm hập, nhưng Đại Khang nhường mày, phát hiện ra điều bất thường: “Sao nhà mày sạch bong vậy?”

Bắc Dã thờ ơ nói: “Hôm qua vừa dọn.”

“Con bé trốn sau lưng mày dọn đấy à?” Mồm miệng Đại Khang chua loét.

Bắc Dã hờ hững châm biếm: “Đá lâu rồi.”

“Ờ?” Lòng mày Đại Khang nhường cao, “Sao thế?”

“Nói nhiều, phiền phức.”

“Ồ.” Đại Khang ngộ ra. Nhưng lần này cũng kỳ lạ, lớn đùng thế này rồi mà cậu chưa từng thấy Bắc Dã để ý con bé nào, cậu ta cũng luôn chán ghét từ chối mấy cô nàng đeo đuôi, phí hoài khuôn mặt của cậu ta.

Nếu đã đá từ lâu, chứng tỏ cậu ta không buồn để ý.

Đại Khang ngả người xuống giường, Bắc Dã cau mày liếc nhìn cậu ta, nhưng nhớ lại cậu ta tới đâu cũng lăn lộn trên giường người ta như vậy bèn nhin lại. Cậu đã thay hết gối và chiếu trên giường rồi.

“Bắc Dã, mày nói xem, Lại Tử bảo nó đến Quảng Châu lang bạt rồi, nó thì lang bạt gì chứ?”

Bắc Dã cầm hai chai bia, đập mở nắp ở cạnh bàn, đưa cho cậu ta.

Đại Khang nhận lấy, nốc một ngụm lớn rồi nói: “Không phải hôm đấy gây gỗ tức nó chửi mấy câu thôi sao? Vậy mà lại bỏ đi thật. Đừng nhìn nó bình thường lắm lì không nổi cáu, cáu lên rồi giống hệt đàn bà, nửa đêm

nửa hôm gọi điện đùng đùng nói tạm biệt, muốn tuyệt giao luôn đấy hả? Này, mà gọi điện cho nó thử xem?”

Bắc Dã “ừ” một tiếng.

Đại Khang uống bia, hỏi: “Mày định đi đâu? Ở lại Hi Thành hay rời đi?”

“Đi.” Bắc Dã nói.

“Đi đâu?”

Bắc Dã không lên tiếng, giây lát sau mới nói: “Bắc Kinh.”

“Nghe sang chảnh quá.” Đại Khang nói kháy.

Bắc Dã nốc bia, phớt lờ cậu ta.

“Đều bỏ đi hết, chỉ còn mỗi tao ở lại quê.” Đại Khang hơi rầu rĩ, “Tao tưởng mấy đứa bọn mình sẽ là anh em tốt cả đời cơ, không ngờ trưởng thành vẫn phải chia cách, vẫn phải tứ tán khắp nơi. Trước kia bà cô ở nhà tình thương luôn nói trưởng thành là tốt rồi, trưởng thành là tốt rồi, trưởng thành thế này có tốt cái mẹ gì đâu?”

“Đúng vậy.” Bắc Dã nói, “Có tốt cái mẹ gì đâu?”

Cậu vừa nói vậy, Đại Khang lại thay đổi lập trường, quay sang động viên cậu: “Đi thì đi đi, cứ xông xáo cho ra trò. Đến lúc đó khá khẩm rồi đừng quên tao.”

“Ừ.” Bắc Dã nói, “Nếu đi được.”

Cậu như một thân cây, muốn bay nhưng lại mọc rễ.

“Đúng rồi.” Đại Khang nhớ ra việc chính: “Cô giáo gọi điện ày chưa? Lĩnh bằng tốt nghiệp đó.”

“Gọi rồi.” Bắc Dã đập mông cậu ta để cậu ta bật dậy, cậu cũng lăn ra giường, gối đầu lên cánh tay nói: “Cái bằng rách nát kia có gì đáng lĩnh chứ?”

“Đừng coi thường bằng nghề. Nhất định có thể chứng minh mà đã học kỹ thuật hạng nhất. Bây giờ sinh viên đại học cũng không bằng công nhân kỹ thuật đâu.”

“Hơ.” Bắc Dã nói, “Nói vậy để lừa mà thôi.”

“Thật mà, tao tìm việc rồi, mấy năm nữa đủ tiền thì ra làm riêng. Tao không giống mà, bác cả và bác gái của mà đều giàu có, ngoài miệng nói không nhận mà nhưng sau lưng lại không nỡ.”

Bắc Dã không hề phản ứng, Đại Khang cũng phì cười vì mình nhanh mồm nhanh miệng, vội vàng đổi đề tài, nói: “Này, nghe nói tên áo mưa kia biến mất rồi, hình như tầm tuổi tụi mình.”

Bắc Dã quay đầu nhìn cậu ta, “Sao bỗng dưng nói đến việc này?”

“Hôm qua tao đi nhận bằng tốt nghiệp cùng mấy thằng bạn, có mấy ông kì quặc ngồi trong phòng giáo viên nhìn bọn tao mãi. Ánh mắt và khí thế như vậy có lẽ là cảnh sát.” Cậu ta hừ lạnh, “Thầy chủ nhiệm cũng nham hiểm, gọi mấy đứa cá biệt tụi mình cùng đến một lượt, thật sự coi tụi mình là kẻ tình nghi rồi. Mẹ nó chứ.”

Bắc Dã lặng thinh, quạt gió thổi tóc mái của cậu phất phơ quệt qua mắt, cậu hất ra.

Đại Khang tiếp lời: “Này, nhớ đi lấy bằng tốt nghiệp đấy nhé.”

“Biết rồi.”

...

Khi Trần Niệm trực nhật sau buổi học, lại trông thấy Trịnh Dịch đang đứng ở cửa lớp tìm Từ Miếu.

Từ Miếu đi lướt qua Trần Niệm, đưa chiếc chổi trong tay cho cô, nói: “Đáng nhẽ cậu phải quét, mình đi đây.”

Trần Niệm đứng im không nhúc nhích.

Tòa nhà giảng dạy không còn ai, tiếng chân Trịnh Dịch rời đi không lớn, nhưng cô nghe rõ mồn một.

“... Quan hệ giữa em và Ngụy Lai tạm xử lý như vậy, bạn ấy cũng hiểu. Tôi đã điều tra nhật ký cuộc gọi của bạn ấy, đợt đó suốt một tuần Ngụy Lai không liên lạc với em, sao lại gọi điện cho em vào đúng hôm mất tích?”

“Không phải tôi đã nói với anh rồi sao?” Giọng Từ Miếu rất khê.

Trịnh Dịch nói: “Không phải tôi nghi ngờ em, tôi chỉ cho rằng em che giấu vài chuyện.”

Những gì Từ Miếu giấu là địa điểm Ngụy Lai nhắc tới trong cuộc gọi – sau núi, và người hẹn gặp – Trần Niệm.

Trần Niệm không hề nghi ngờ bản lĩnh của Trịnh Dịch, lần đầu tiên nhìn vào mắt anh thì cô đã biết anh cảnh sát trẻ này không tầm thường.

Cô tới hành lang xem, sân trường vắng tanh, Trịnh Dịch và Từ Miếu một ột thấp, vừa đi vừa nói chuyện, dừng cạnh bồn hoa trong chốc lát, sau đó Từ Miếu ra khỏi cổng trường lên xe nhà mình. Trịnh Dịch cũng rời đi.

Trần Niệm đứng trên tòa nhà giảng dạy vắng vẻ cao vút, cảm thấy một luồng nguy hiểm tăm tối, có một lực đẩy ngay phía sau cô.

Cô chợt quay đầu lại, cửa lớp mở toang, bàn đặt khắp phòng, không một bóng người.

Trần Niệm lại nhìn ra ngoài trường, ở quán nước giải khát đối diện trường có một bóng dáng màu trắng.

Trần Niệm chạy về lớp học, nghĩ tới những gì Từ Miếu vừa nói, tay chân cô hơi run. Cô vút chiếc chổi sang một bên, đeo cặp lên lưng chạy xuống lầu, lao ra khỏi trường, lờ tịt Bắc Dã.

Cô đi xăm xăm theo con đường ngoằn ngoèo không hay đi, sau bảy tám lần rẽ cua, cô như thoát được thứ gì đó. Đi thẳng tới vùng đất bỏ hoang quen thuộc kia, thấy ánh tà dương hệt như lòng đỏ trứng gà khổng lồ mà cô đã từng nhìn vô số lần.

Phía sau vang dậy đến tiếng bước chân đuổi theo, cô lập tức chạy, chạy thực mạng. Nhưng vẫn không thắng nổi cậu.

Bắc Dã xông tới kéo cổ tay cô, cau mày: “Em chạy đi đâu thế?”

Cô đẩy cậu nhưng đẩy không được, cậu kéo cô đi về phía nhà cô, nhưng cô chỉ muốn đi về hướng khác, hướng nhà cậu.

“Hôm nay em sao thế?” Mày cậu nhíu chặt lại.

“Em muốn về nhà.” Cô hét lên với cậu, muốn vùng thoát khỏi tay cậu nhưng không thoát nổi.

Bắc Dã nhìn ra sau, trong tầm mắt không một bóng người, lúc này cậu mới nhìn cô và nói: “Nhà em ở đằng kia.”

“Em muốn về nhà.” Cô lập lại, lớn tiếng hơn.

Bắc Dã im thin thít, nhìn cô đang mất khống chế, dịu giọng lại, cánh môi khẽ nhoẻn cười, nói: “Em nên hiểu ý anh chứ?”.

Em hiểu, Bắc Dã, em hiểu. Nhưng mà...

“Không giấu nổi nữa.” Trần Niệm cũng mỉm cười, nói khẽ: “Em đã giết Ngụy Lai, không giấu được nữa đâu.”

Lời còn chưa dứt, Bắc Dã đã nắm lấy gáy cô, ghì chặt cô vào lồng ngực.

“Đừng nói lung tung.” Anh kề sát thái dương cô, “Em nghe đây, lúc anh tìm được cô ta, cô ta vẫn chưa chết.”

Chương 22

Trời chiều vương vấn, gió đêm khẽ lay ngọn dâu tằm, tiếng lá cây xào xạc. Bắc Dã ngồi trên xích đu, lẳng lặng nhìn Trần Niệm. Cô đang cầm cái chổi to quét lá rụng quèn quẹt, để lại cả đường chổi trên mặt đất.

“Em thấy, trong ngăn kéo bồn rửa tay thiếu một món.” Trần Niệm dò hỏi, “Họ nói Ngụy Lai bị... thật ra không phải vậy. Có phải chuyện kia...”

Hai người lẳng lặng nhìn nhau. Bắc Dã khẽ cắn môi dưới, cất lời: “Nhưng... về sau lại biết, đúng là Ngụy Lai bị cưỡng hiếp. Ngày ấy, sau khi em làm Ngụy Lai bị thương, tên mặc áo mưa đã theo dõi và khống chế nó.”

Trần Niệm nắm chặt chiếc chổi: “Điều anh nói, là sự thật ư?”

“Là Lại Tử.” Ngày đó khi Trần Niệm nhìn thấy cậu ta rất căng thẳng. Bắc Dã liền biết trong đám người tối đó đi ngang qua cùng Ngụy Lai tổn thương cô có thể có Lại Tử. “Bọn anh không còn là bạn bè nữa rồi. Nó đã bỏ trốn đi nơi khác, hai vụ án lúc trước cũng là do nó làm.”

Trần Niệm không lên tiếng.

“Em còn nhớ không? Anh từng thu dọn vụ việc lộn xộn kia giúp nó một lần, hôm ấy em vẫn đang ở nhà anh.”

“Là cậu ta giết Ngụy Lai?” Trần Niệm nửa tin nửa ngờ.

“Ừ.”

Trần Niệm cau mày. Cậu đứng dậy khỏi xích đu, bước tới giơ tay khẽ xoa mặt cô. Cô im lặng, ngược mắt nhìn cậu, đầu mày dần dần giãn ra. Cậu cúi đầu, nâng mặt cô lên, khẽ nói bên tai cô như thôi miên: “Em phải tin, em không có làm hại người khác. Em cũng sẽ không có chuyện gì hết.”

Cô khẽ run lên: “Em không hề giết người.”

“Đúng, em không có.”

“Anh cũng không làm thế, đúng không?”

Cô gần như cố chấp, cậu chậm rãi cười, khe khẽ gật đầu. Nhưng cô vẫn thầm lo lắng, biết cậu vẫn chưa nói rõ hết mọi chuyện, là chuyện không tốt, là tai vạ. Cô tin lời cậu nhưng vẫn cảm thấy nửa thật nửa giả, mà cô không biết phần nào là thật phần nào là giả nữa. Cô không khỏi bất an, và cậu cũng thế.

Họ vẫn là những thiếu niên non nớt, khi sợ hãi sẽ hoảng hốt nhưng sẽ nghiêng rằng liều chống cự, tựa như cỏ dại nơi đất hoang không người chăm sóc, liều mình sinh trưởng.

Chập tối, hai thiếu niên nhảy qua bệ cửa sổ, đi dọc theo cầu thang lên tầng. Sóng vai ngồi trên mái nhà trông về Hi Thành hồng trần mù mịt, ánh chiều tà phía tây bầu trời nhạt đi. Tiếng còi vang lên, tàu hỏa chạy xình xịch trong bóng chiều. Có một dự cảm mơ hồ, đại nạn sắp giáng xuống.

Cậu gọi: “Đồ nói lắp?”

Cô đáp: “Dạ?”

Cậu hỏi: “Em muốn điều gì nhất?”

Cô nói: “Không phải, anh đã biết rồi sao?”

Bắc Dã nói: “Biết rồi. Nhưng muốn nghe em nói lần nữa, nói đi.”

Trần Niệm nói xong rồi quay đầu nhìn cậu.

Bắc Dã nói: “Có nghe thấy lời nói của chính mình không?”

Trần Niệm đáp: “Nghe thấy mà.”

“Tốt. Sau này em sẽ vẫn gặp được.” Bắc Dã nói, “Nhưng em hãy nhớ kỹ, anh là người đầu tiên.”

Ngực Trần Niệm như bị một tảng đá lớn đè lên, khẽ hỏi: “Còn anh, Bắc Dã?”

“Hả?”

“Anh muốn điều gì nhất?”

Bắc Dã cũng nói, cậu nói rất chậm. Trần Niệm nghe xong, mắt đỏ hoe trong gió. Cô muốn nhìn cậu, muốn nhìn vào mắt cậu nhưng cậu cúi đầu mất rồi. Cậu khẽ gảy đàn ghi-ta, nói: “Đồ nói lắp, đọc cho anh nghe một bài thơ đi nào.”

Trần Niệm đọc bài thơ cậu bảo:

“Em muốn sống cùng anh

Tại trấn nhỏ nào đó

Ngắm hoàng hôn bất tận

Và tiếng chuông ngân dài

Trong quán trọ trấn nhỏ

Đồng hồ cổ gõ vang

Những âm thanh yếu ớt

Như thời gian khẽ trôi

Có đôi lúc hoàng hôn

Sáo vang từ lầu cao

Người thổi tựa khung cửa

Nở đầy hoa tulip

Nếu anh không yêu em

Em cũng chẳng để ý.” *

* Bài thơ Em muốn sống cùng anh của nữ thi sĩ người Nga Marina Ivan a Tsvetaeva

Một giọt nước mắt xuyên qua ánh hoàng hôn mờ mờ rơi trên quyển vở. Bắc Dã quay đầu nhìn cô rũ đầu xuống, cậu nhìn thật lâu rồi nở nụ cười mỉm nhưng không nói gì cả. Cậu tiếp tục đánh đàn ghi-ta, nhìn thấy sợi dây đỏ trên cổ tay.

Anh muốn sống cùng em tại trấn nhỏ nào đấy, ngắm hoàng hôn bất tận và tiếng chuông ngân dài.

Nhưng điều đó quá xa, nên anh muốn trở thành chiếc chìa khóa, luồn vào sợi dây đỏ, để đeo trên cổ em, nằm ở vị trí tim em.

Cậu lấy chiếc chìa khóa kia từ trong túi ra, đặt vào lòng bàn tay cô, nói: “Không được để người khác nhìn thấy.” Sẽ gây phiền phức cho em.

Tay cô nắm chặt lại, nói: “Vâng.”

Ai cũng có dự cảm mơ hồ, những ngày bình lặng đọc thơ sẽ không còn nữa rồi.

Ngày hôm sau khi ra khỏi nhà, Bắc Dã nói với Trần Niệm: “Sáu giờ tối, đến góc ngõ hẻm lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhé. Đừng đi sớm quá, sáu giờ hẵng đến.”

“Sao thế?”

“Làm theo lời anh bảo là được rồi.”

Trần Niệm không hỏi nữa. Sau khi đến trường học thì chợt phát hiện đã xảy ra chuyện. Cảnh sát bắt đầu tiến hành tra xét vùng đất ở dãy núi phía sau trường học.

Trong giờ học, Trần Niệm đi nộp bài tập, Từ Miếu đi sát cô, thấp giọng nói: “Xin lỗi Trần Niệm. Mình không nói gì cả. Nhưng cảnh sát Trịnh kia quá lợi hại, anh ta có thể đoán ra ý nghĩ của Ngụy Lai chỉ từ một cuộc điện thoại.”

Thì ra là Trịnh Dịch vẫn cứ canh cánh trong lòng chuyện cuộc điện thoại Ngụy Lai gọi cho Từ Miếu. Từ Miếu bị ba mẹ trông coi nghiêm ngặt, tan học là về nhà, không có cơ hội gặp gỡ Ngụy Lai. Quan hệ hai người đã trong thời kỳ đóng băng, đã rất lâu không liên lạc rồi.

Nhưng ngày Ngụy Lai mất tích, cô ta gọi điện thoại cho Từ Miếu, cuộc nói chuyện dài chưa đến nửa phút. Trịnh Dịch đoán, Ngụy Lai vốn muốn đến khu vực quanh trường học, bởi vì đến gần trường học mà vô tình nhớ tới việc liên lạc với Từ Miếu rồi mới gọi điện thoại cho cô ấy. Có lẽ hẹn Từ Miếu ra ngoài gặp mặt.

Thậm chí anh còn đoán được, nơi gặp mặt chính là dãy núi phía sau. Cô ta cũng biết ba mẹ Từ Miếu trông coi nghiêm ngặt, không thể nào gặp mặt ngoài trường được, mà trong trường cũng chỉ có dãy núi phía sau trường, đó là góc khuất.

Trần Niệm lắc đầu: “Đừng lo.”

Từ Miếu nói: “Cảnh sát đã biết chuyện cậu bị bắt nạt lúc trước, vừa hay gặp phải chuyện cậu ta mất tích và chết, cậu sẽ bị làm phiền không có tâm tư học hành cho xem.”

“Cũng thường thôi.”

“Không biết là điều tra phía sau núi đến đâu rồi. Hi vọng không ai thấy cậu đi qua đó, cũng đừng giống như những gì chiếu trên TV tìm được sợi tóc gì ấy,... Nếu không sẽ làm phiền cậu suốt ngày. Cậu yên tâm đi, mình chỉ nói Ngụy Lai hẹn mình ra sau núi, không nói cậu ta hẹn cậu đâu.”

Trần Niệm không trả lời.

Cả ngày, thỉnh thoảng cô nhìn ra ngọn núi phía sau, dù Từ Miếu không nói, cảnh sát có sẽ phát hiện ra vết máu, dấu chân, sợi tóc ở đó không? Cơn mưa to mấy ngày trước đã xối sạch cả rồi chứ? Giờ phút này, Bắc Dã đang làm gì vậy?

Thầy quản lý sắp đến giờ tan việc, tiếng phanh xe máy chấn động truyền đến từ ngoài phòng làm việc. Cậu thiếu niên ngổ ngáo tháo mũ bảo hiểm xuống, lén nới lỏng cúc cổ tay áo sơ mi, cậu nhảy vài bước lên bậc thang, nghênh ngang gõ cửa vài cái, không đợi trả lời liền đi vào văn phòng.

Thầy đâm chiêu nhìn chiếc xe máy dựng ngoài cửa, bỗng nhớ đến khi nãy cảnh sát đã miêu tả “người áo mưa”. Cậu có vài điểm phù hợp với nó. Nhưng hôm cảnh sát mặc thường phục đến điều tra cũng không cho thông tin chính xác, không ngờ hôm nay có một người lại đến nữa.

Thân thế Bắc Dã có cha mẹ như vậy thường hay bị bạn cùng lứa bắt nạt, không hòa đồng với mọi người. Dáng vẻ cậu điển trai, lúc đi học luôn được con gái theo đuổi, nhưng thái độ cậu rất tệ, giống như từ trong thâm tâm đã ghét phái nữ.

“Thầy.” Tiếng Bắc Dã lạnh lùng, không bình tĩnh cho lắm.

“Ồ.” Thầy giáo hoàn hồn lại, “Lấy bằng tốt nghiệp à?”

Ông tìm trong ngăn tủ, vừa tìm vừa nói: “Trong khoảng thời gian này em thiếu khá nhiều bài.”

Bắc Dã không buồn để ý.

Cuối cùng thầy giáo cũng đưa bằng tốt nghiệp ra, còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng Bắc Dã đã cau mày giật lấy, do đưa tay lên mạnh, nút tay áo bị bung ra, lộ ra phần cánh tay. Trên cánh tay là mấy dấu cào sâu hoắm, vết thương vẫn còn rất mới.

Thầy giáo thấy thế mới chợt nhận ra, trời đang rất nóng mà cậu lại mặc áo sơ mi tay dài.

Tuy vậy, thầy giáo vẫn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cứ như không hề nhìn thấy gì cả, nói: “Tốt nghiệp rồi, sau này tìm việc đảng hoàng mà làm.”

“Ừm.” Bắc Dã rất lạnh lùng, xoay người bỏ đi.

Thầy giáo vã mồ hôi lạnh, chân như nhũn ra, ngồi lại lên ghế. Mãi đến khi tiếng xe gắn máy biến mất hẳn, ông ta mới cuống quýt gọi điện thoại báo cảnh sát.

Chiếc điện thoại di động lúc nào cũng ở bên cạnh Trần Niệm, cả ngày hôm nay lại không hề vang lên. Cô không sợ hãi, nhưng cũng chẳng bình tĩnh. Nếu có nhân chứng vật chứng gì có liên quan đến cô bị phát hiện ở sau núi, liệu Trịnh Dịch sẽ gọi điện thoại hay đến thẳng đây?

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, cô liền lập tức lao ra khỏi trường học, nhưng ngoài cổng lại không thấy Trịnh Dịch. Xem ra hôm nay không phát hiện được gì, nhưng ngày mai, ngày mốt thì sao?

Ngoài cổng cũng không hề nhìn thấy Bắc Dã đâu, song hai người họ đã hẹn gặp mặt ở chỗ khác. Cô thở hốt hển, chạy nhanh đến con hẻm lần đầu hai người gặp nhau, còn mười phút nữa mới đến sáu giờ.

Cô đi lòng vòng quanh đó, sợ có người theo dõi, nhưng cô cũng chẳng biết mình đang trốn cái gì.

Lúc sắp đến sáu giờ, cô chạy vào trong con hẻm kia. Con ngõ sâu hút không một bóng người, Trần Niệm nhìn chăm chăm đồng hồ, còn một phút mười giây nữa.

Cô cứ như nạn dân đang chạy trốn, chờ đợi con thuyền đến vào lúc bình minh.

Một giây, hai giây...

Đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng xe máy ngông nghênh và quen thuộc, Trần Niệm lập tức quay đầu, mắt hiện lên vẻ vui mừng như được nhìn thấy người thân nhất thất lạc đã lâu.

Thế nhưng thiếu niên ngồi trên xe không hề đi chậm lại, cậu năm nhòai trên yên xe, nhấn ga xông thẳng về phía cô.

Một cách bất ngờ, cậu tóm cô lên xe, phóng đi thật nhanh.

Cô cứ như một cái bao bố nằm vắt vẻo trên xe, sách giáo khoa trong cặp rơi ra ngoài, rải đầy trên đất. Trần Niệm bị xóc nảy đến choáng váng đầu óc, không biết qua bao lâu, xe mới dừng lại, cô bị cậu vác trên vai.

Xe, cây dâu, mặt trời lặn, bàn đu dây, cầu thang, cửa cuốn, cứ như nước ào ào chảy qua trước mặt cô.

Lại trở về căn phòng mờ tối, nóng bức và đầy ẩm mốc, cậu đã ném cô lên giường. Cậu đè lên, nâng mặt cô, hôn môi cô, động tác thô bạo, cô vừa ngu ngơ vừa sợ hãi.

Rèm cửa che khuất ánh sáng, mây giăng kín cả ánh tà dương, trong nhà tối đen, cô không nhìn rõ vẻ mặt cậu, nhưng cảm nhận được thân thể

cậu rất căng thẳng, đang run rẩy, cứ như một cánh cung đang căng chặt.

“Cảnh sát sẽ đến ngay thôi.” Cậu nắm chặt cổ áo cô, chột xé mạnh, vải vóc rách toạt, khiến người ta run sợ.

Cô kinh ngạc, lại đột nhiên hiểu ra.

Anh gạt em?

Cô hé môi, nhưng nghẹn ngào không thể nói nên lời, chỉ có thể lắc đầu liên tục.

“Nghe này, anh xin lỗi.” Giọng cậu hơi nghẹn, dùng hết sức lực giữ yên đầu cô, cậu tháo sợi dây đỏ trên tay, buộc vào tay cô, “Xin lỗi, anh cho rằng mọi chuyện đã vô cùng hoàn hảo.”

Cậu cho rằng, thi thể của Ngụy Lai sẽ không thể tìm thấy, họ cũng sẽ không bị phát hiện. Cậu dọn sạch hiện trường, xúc đất chôn sạch mọi vết máu, cậu ném Ngụy Lai xuống từ trên cầu Tam Thủy vốn ít người qua lại, vùi sâu vào nước bùn.

Thế nhưng lúc đó dây đỏ đeo tay lại bị rơi lỏng, ngón tay bên bàn tay trái cong lên, không ngờ một chiếc giày của Ngụy Lai đang nằm trong tay cậu lại rơi xuống nước. Cơn giông tố đêm đó đã giúp cậu xóa đi vết bánh xe khi phi tang thi thể, nhưng cũng khiến cậu không thể nào xuống nước mò tìm chiếc giày đó.

Cho dù bạn đã vạch kế hoạch và sắp xếp tất cả, nhưng trên đời vẫn có một thứ gọi là ngoài ý muốn. Không ai có thể ngờ đến, cầu Tam Thủy lại bị cơn giông đêm đó làm sụp.

“Đây là điều bất trắc trời định, anh không khó chịu.” Cậu nói, mang theo vẻ quyết tuyệt như liều mạng.

Cũng chính vì bất trắc trời định này đã khiến anh gặp em.

Đó là công bằng.

“Không được.” Cô lắc đầu “Không được. Nhất định...có cách khác...”

“Không có.” Cậu nhú chặt mày, mắt long lên, mang vẻ điên cuồng khát máu, như muốn nhìn thấu vào tận bên trong xương cốt cô “Không việc gì phải chối cãi nữa, anh chính là người mặc áo mưa đó.”

Cô hoàn toàn không bị lừa, lắc đầu: “Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.”

“Phải mà!”

“Không phải!”

“...”

“...”

Cậu gần như không nói nên lời.

“Đêm đó, khi em tỉnh dậy, nghe thấy tiếng nước chảy, em có biết anh đang rửa gì không?” Cậu cúi đầu nói từng câu bên tai cô, hé lộ một bí mật.

Cô mở to mắt, vô cùng đau khổ kêu một tiếng, đánh mạnh vào ngực cậu, liều mạng lắc đầu.

“Ai cho phép anh làm mấy chuyện này, ai cho phép anh hả?”

Họ níu lấy đối phương, như muốn bóp chết lẫn nhau.

Cậu dùng tấm vải quấn quanh đầu cô, che miệng cô, cảnh cáo: “Em muốn cả hai chúng ta cùng bị hủy diệt sao? Đừng nghĩ ngợi gì cứ nghe lời anh, hiểu chưa?”

Cô cắn tấm vải, lắc đầu kêu ưm ưm. Cậu hôn lên mặt cô một cách nồng nhiệt. Trời chiều bỗng sáng lên, xuyên qua rèm cửa sổ, như những nhát dao cắt lên thân thể hai người họ. Lệ cô tràn ngập trong hốc mắt. Tiếng còi cảnh sát phá tan bầu không khí, đã đến giờ biệt ly.

Cậu thả lỏng miếng vải trên miệng cô: “Kêu cứu đi.”

Cô không kêu.

Cậu cắn mạnh cổ cô, như muốn rút một lớp thịt, cô đau đến ứa nước mắt. Ánh lệ trong mắt cậu cũng tụ rồi lại tan, tan rồi lại tụ.

Tiếng còi cảnh sát lại càng gần, không còn kịp nữa rồi, cậu bắt cô đứng lên.

“Đồ nói lắp, từ khi sinh ra anh đã là thứ vứt đi, cả đời anh hăng sẽ chỉ là một kẻ tích sự; nhưng em vẫn còn có thể đến Bắc Kinh, và anh chắc chắn không phải là người trong sinh mệnh của em, cũng không phải là người xứng đôi với em, cho nên em hãy nhớ kỹ, em không có gì phải tiếc nuối cả.

Còn anh ư, không còn cách nào khác, anh thích một người, anh muốn bảo vệ cô ấy, giấu cô ấy thật kỹ, không kẻ nào được chạm vào, không được nói động, không được bắt nạt, cũng không ai có thể nói câu nào không tốt với cô ấy... chỉ có vậy thôi.”

Tiếng xe tăng gấp vang lên ở dưới lầu.

“Anh không có ở đây, em nhất định phải kiên trì, nhất định phải kiên trì.”

Mắt cậu chột lóe lên hung hãn, gần như là dữ tợn, đè cô xuống giường, lạnh giọng: “Kêu cứu đi!”

Trần Niệm cắn răng, nhìn chăm chăm cậu. Cậu xé quần áo cô, vải vóc bị xé nát bươm.

“Kêu cứu đi!”

Cô chết cũng không chịu lên tiếng, mắt đỏ như máu.

Tiếng bước chân liên tiếp vang lên trên cầu thang.

Mắt cậu đỏ ngầu, bật bật lửa dí vào sau ót cô, cô đau đến co người lại, lăn lộn bên dưới cậu, ván giường kêu mấy tiếng thình thịch.

Cậu làm thật, cứ như điên cuồng ép buộc cô, cô đau đến mức nước mắt chảy ròng ròng, cắn giận nhìn chăm chăm cậu, nhưng vẫn không chịu lên tiếng.

Ánh mắt hai người quật cường chiến đấu như muốn bằm vằm nhau ra.

Trong lúc giằng co, rèm cửa bị giật xuống, ánh hoàng hôn đỏ như máu tràn vào khắp phòng.

Cánh cửa cuốn bằng sắt bị gõ vang, tiếng còi lệnh truyền vào, có người ở bên ngoài kêu to: “Mở cửa!”, “Buông tay chịu trời đi!”, “Cậu đã bị bao vây”...

Trong sự hỗn loạn, Bắc Dã đột nhiên lau đi mồ hôi trên mặt cô, bốn mắt nhìn nhau, cô giàn giụa nước mắt.

Khóe miệng thiếu niên dần trĩu xuống, cứ như trong lòng chua xót sắp khóc, nhưng cuối cùng vẫn cười. Cổ họng cậu khẽ nhúc nhích, như có lời muốn nói bị nghẹn bên trong, một lúc lâu sau, cậu chỉ nói: “Đồ nói lắp, khi em trưởng thành rồi, đừng quên anh.”

Như bị một nhát dao đâm ngay tim, môi Trần Niệm run lên, vai cũng rụt lại, gương mặt nhăn nhó như đứa trẻ mới sinh, phát ra một tiếng kêu vô cùng đau đớn: “A!!!”

Cửa cuốn bị phá, cứ như một tấm vải bị xé toạc, cảnh sát xông vào.

Thiếu niên liều mạng ôm chặt cô gái, cắn môi cô, cô cũng cắn lại cậu thật mạnh, mùi máu tanh tràn đầy miệng. Cảnh sát bao vây hai người họ nhưng lại không thể tách lìa hai người đang dính chặt như keo.

Cậu cố sức giữ chặt cổ cô, người ngoài nhìn vào cứ như cậu đang cố bóp chết cô vậy.

“Buông cô ấy ra!”

“Cậu đã bị bắt!”

“Bắc Dã! Đừng chống cự nữa!” Bọn họ đều biết tên của cậu.

“Cứu mạng!”

Hai người họ ôm lấy nhau, cắn lẫn nhau, môi bị rách, chảy máu tươi, họ đánh nhau, giãy giụa, cuối cùng cũng bị người khác tách ra.

Cô như một con búp bê vải, bị cướp đoạt buộc phải rời khỏi vòng tay cậu. Giống như kéo ra một lớp da, bóc một miếng thịt trên ngực cậu vậy.

Một nữ cảnh sát nhanh chóng ôm Trần Niệm vào lòng, khoác áo lên.

Trần Niệm hoảng sợ nhìn chăm chăm Bắc Dã, mắt như sắp nứt ra.

Họ đánh đá cậu, tóm chặt tay cậu, nắm tóc cậu ghì xuống đất, hệt như lần đầu tiên hai người gặp nhau, mặt của cậu bị đè sát trên mặt đất.

Vô số tay chân đè chặt trên tấm lưng gầy yếu của cậu, thiếu niên bị khống chế, bị khóa tay lại. Mặt cậu kề sát mặt đất, đôi mắt đen vẫn nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt, như sắp chảy ra máu.

“Nhìn cái gì?!”

Đầu cậu bị đánh, ánh mắt cậu vẫn quật cường.

Nữ cảnh sát ôm cô vào lòng, an ủi: “Em đã được cứu rồi, đừng sợ, không sao đâu.”

Chỉ một câu nói kia, Trần Niệm lại như sụp đổ, gào khóc.

...

...

...

... Đồ nói lắp, điều em muốn nhất là gì?

Em muốn có người sẽ bảo vệ em chu toàn, cứu em thoát khỏi mọi kinh hoàng và đau đớn; Để em không cảm thấy sợ hãi thế giới này trước khi em lớn lên; Chỉ có thể thôi.

Chương 23

“Tôi không biết gì hết.”

Trần Niệm cúi đầu suy nghĩ, dáng vẻ thiếu tinh thần.

Cô được trùm trong chiếc áo sơ mi cảnh sát màu lam, thân thể gầy gò, giống hệt que kem còn sót lại trong túi kem.

Đối diện là hai cảnh sát nam – Trịnh Dịch, Lão Dương và một nữ cảnh sát họ Diêu.

“Tức là không có ấn tượng đúng không?” Cảnh sát Tiểu Diêu khẽ hỏi, dù sao trước mặt là một cô bé còn chưa thoát khỏi nỗi kinh sợ.

Dường như Trần Niệm ngỡ ngác hồi lâu, cô cúi đầu, thò đôi tay trắng ra ngoài ống tay áo rộng thùng thình, dụi mắt như đứa bé tủi thân, nhìn mọi người bằng đôi mắt đỏ au, hỏi: “Tôi... đã nhầm rồi sao?”

“Ý chúng tôi không phải như vậy”, Tiểu Diêu lập tức nói, cô nhìn sang Lão Dương ngồi bên cạnh, nói tiếp, “Chúng tôi cho rằng, kẻ bị tình nghi này có thói quen theo dõi người bị hại.”

Cô bé hơi thông vai, ngẩn ngơ trong chốc lát, dường như sau khi trải qua một kiếp nạn, phản ứng của cô chậm chạp đi rất nhiều, hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Tại... sao?”

Tiểu Diêu nhất thời không nói tiếp. Dựa theo phân tích của Lão Dương, tên mặc áo mưa là người khá kín đáo cẩn thận, liên tiếp thuận lợi thành công, tên đó có chút hiểu biết về mục tiêu. Mà phương pháp tìm hiểu đơn giản nhất chính là theo dõi. Nhưng đây không phải điều mà cô bé nên biết.

“Đây là manh mối của chúng tôi.” Tiểu Diêu nói, “Chắc hẳn cậu ta từng theo dõi em, nên chúng tôi mới hỏi xem có ấn tượng với cậu ta không.”

Trần Niệm khẽ lắc đầu.

“Em có thể thuật lại những sự việc đã xảy ra lần nữa được không?” Giọng nói của Tiểu Diêu hết sức hòa nhã, “Đừng sợ, chúng tôi đã bắt được tên đó. Tên đó sẽ phải chịu sự trừng phạt xứng đáng từ pháp luật.”

Trần Niệm lại ngần ngừ một giây rồi mới từ từ gật đầu.

Trịnh Dịch quan sát từ đầu đến cuối, lúc này, anh mới mở miệng: “Cứ nói từ từ, đừng lo lắng.”

Trần Niệm nhìn anh, ánh mắt anh vẫn sâu thẳm như mọi khi, không thể nhìn thấu suy nghĩ bên trong. Cô kể lại sự việc lần nữa, lúc cô đang trên đường về nhà, đột nhiên bị túm lên xe máy, miệng bị bịt kín, đưa đến khu xưởng hoang, Bắc Dã ném cô lên giường, xé quần áo của cô, sau đó thì cảnh sát tới.

Lão Dương và Tiểu Diêu không còn gì muốn hỏi thêm nữa, Trịnh Dịch nói: “Em không có ấn tượng gì về cậu ta ư?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Chưa từng chạm mặt?”

Trần Niệm vẫn lắc đầu.

“Vậy em có ấn tượng gì về số điện thoại này không?” Trịnh Dịch đẩy một tờ giấy đến trước mắt cô, là số điện thoại của Bắc Dã.

Trần Niệm nhìn hai giây, dường như đang hồi tưởng nhưng cuối cùng lại lắc đầu.

“Số điện thoại này từng nhắn tin cho em, em cũng từng gọi cho số này.” Trịnh Dịch nói, đồng thời quan sát cô.

“Thế à? Em không... thấy ấn tượng, ” Cô hỏi, “Chuyện này xảy ra... lúc nào vậy?”

“Trước khi Nguy Lai mất tích một ngày.”

Trần Niệm nhú mày, dường như suy nghĩ hồi lâu, chân mày mới giãn ra, cô nói: “Là cậu ta nhắn tin... cho em trước, nói, đã muộn rồi. Thấy số lạ, em liền gọi lại hỏi nhưng không ai nhắc máy. Thế là em, không quan tâm nữa .”

“Tại sao cậu ta lại biết số điện thoại của em, rồi nhắn tin đến?”

“Em không biết”, Trần Niệm khó hiểu, “Chẳng phải... nên hỏi cậu ta chuyện này sao?”

Không đúng, nhiều ngày trước, điện thoại của Trần Niệm từng gọi cho dãy số kia một lần. Người gọi đi đầu tiên là Trần Niệm.

Trịnh Dịch nhìn cô chăm chăm, tựa như sắp vạch trần lời nói dối của cô, cô lại nghĩ đến điều gì đó, nói: “Hình như... em có chút ấn tượng về cậu ta.”

“Như thế nào?”

“Có lần, ở ven đường, cậu ta mượn điện thoại di động của em... để gọi. Hình như là vậy thôi. Em không chắc lắm, có phải cậu ta hay không.”

Điều này tương đối phù hợp với những gì Trịnh Dịch tra được.

Điện thoại giữa Bắc Dã và Trần Niệm, chỉ một tin nhắn và hai cuộc gọi nhờ, ngoài ra không còn gì nữa. Lời giải thích của Trần Niệm rất hợp lý.

Ngắm lại đều thấy không có khả năng, một nữ sinh trung học thành tích xuất sắc, tương lai xán lạn; một kẻ lác cắc học trường nghề, cầm tấm bằng tốt nghiệp xong liền chuẩn bị đi làm công. Sao có thể có quen nhau?

Trần Niệm lại hơi thần thờ, văng vẳng lời cậu nói bên tai “Em nhất định phải kiên trì.”

Tiểu Diêu đưa bản ghi chép và bút cho Trần Niệm, để cô ký tên. Cô nhìn chiếc sợi dây màu đỏ buộc trên cổ tay mình. Trần Niệm cầm bút, viết xuống cuối trang tên mình – Trần, tấm lòng này. Cô nhìn ba chữ “tấm lòng này” do chính mình viết ra, nét lên nét xuống dùm dùm, càng nhìn càng không giống chữ Niệm, cũng không giống chữ Hán nào.

Bước ra từ phòng cách ly, bước chân Trịnh Dịch thoáng dừng lại, Lão Dương quay đầu hỏi: “Đứng ngây ra đó làm gì vậy?”

“Không có việc gì.” Trịnh Dịch nhếch miệng, nói, “Tôi vốn nghi ngờ sau núi là nơi vụ án xảy ra, còn tưởng rằng vài ngày tới sẽ tìm được chứng cứ quan trọng, lúc bị giết, lúc kẻ giết người vật lộn chắc hẳn sẽ khiến hung thủ sót lại vụn quần áo hoặc tóc, vân vân.”

“Nhưng Ngụy Lai đã chết gần một tháng rồi.” Lão Dương nói.

“Vết chân phía sau núi rất ít, thế nên có lẽ tạm thời vẫn còn nguyên cũng nên.” Trịnh Dịch nói, “Có điều, không ngờ tôi lại đi nhầm đường. Cuối cùng bản phác họa tội phạm của anh thắng.”

“Cậu nhiều cảm xúc quá đấy, nhanh chân vào đi thôi.”

Phía Bắc Dã bên kia, sự việc cũng tiến triển thuận lợi y như vậy. Cảnh sát tìm được vật chứng quan trọng tại đồng rác gần nhà Bắc Dã: Chiếc áo mưa bị thiêu hủy nhưng chưa đốt sạch, áo sơ mi nam sinh có dính vết máu của Ngụy Lai; nhưng lại không tìm được con dao làm hung khí. Mà Bắc Dã không hề giấu giếm những tội lỗi mình đã gây ra.

“Cậu có ấn tượng gì với cô gái đầu tiên mình xâm hại?”

“Không có ấn tượng, hình như ngực khá to.” Bắc Dã trầm lặng, hể hỏi thì đáp, “Lần đầu tiên làm chuyện này, tôi vô cùng căng thẳng, cô gái kia rất sợ hãi, không hề phản kháng. Còn cầu xin tôi đừng đánh cô ta.”

Điều này thống nhất với tình huống mà Lão Dương và Trịnh Dịch đã biết từ phía hai người bị hại, những miêu tả mà Bắc Dã đưa ra cũng phù hợp. Ngoại trừ những vụ trên, cậu ta thậm chí còn khai ra một người bị hại mà đến nay cảnh sát chưa biết.

Chắc chắn, cơ bản có thể xác định Bắc Dã chính là người mặc áo mưa kia.

“Vì sao khi hành hung lại mặc áo mưa?”

“Không phải vì trời mưa.”

“Vậy tại sao?”

“Khó lưu lại chứng cứ.” Bắc Dã nói, “Tôi lo lúc họ giãy giụa có thể lấy thứ gì đó từ quần áo mình.”

Rất cẩn thận.

Lại nói đến Ngụy Lai,

“Tại sao cậu lại chú ý tới Ngụy Lai?” Vì sao những nạn nhân trước thuộc kiểu trong sáng còn Ngụy Lai hoàn toàn ngược lại.

“Tóm lại là gặp trên đường, cô ta ăn mặc như người lớn, từ đó tôi dần dần thấy hứng thú, cảm thấy có thể đổi loại khác.”

“Ngày cô ấy mất tích, cậu đi theo cô ấy sao?”

“Đúng.”

“Tình huống cụ thể như thế nào?” Vì sao thời gian vụ án xảy ra đổi từ ban đêm thành ban ngày.

Bắc Dã rũ mắt, lại ngược lên, không rõ tinh thần tốt hay xấu: “Ngay từ đầu chỉ muốn theo dõi cô ta, sau khi biết rõ hành tung của cô ta thì tiếp tục dự định tối nào đó hành động. Nhưng buổi tối cô ta thường đi cùng bạn bè, hiếm khi đi một mình. Sáng ngày hôm đó, tôi đi theo cô ta đến ngọn núi sau trường Trung Học Số 1. Trên núi rất ít người, bèn cho rằng đây là thời cơ thích hợp.”

Trịnh Dịch đứng xem, câu trả lời của Bắc Dã rất chặt chẽ.

“Nơi vụ án xảy ra là phía sau núi?”

“Đúng vậy.”

“... Tiếp tục.”

“Tôi nghe thấy cô ta gọi điện thoại ột người bạn, rủ người đó ra ngoài. Lúc ấy tôi đã chuẩn bị đi rồi, vì thấy thời cơ không tốt . Nhưng sau đó, nghe cách cô ta nói chuyện, có vẻ cô bạn kia không chịu đến. Thời cơ lại tới lần nữa.”

Giờ phút này, những điều cậu nói đều là những thông tin quan trọng nhất. Tất cả đều là những tin tức người bên ngoài không thể nắm rõ.

Lão Dương: “Cậu thử nói qua nội dung cuộc điện thoại kia xem nào.”

Bắc Dã kể lại một cách sơ lược, không khác gì so với những thông tin họ nắm giữ.

“Vì sao lại giết cô ấy?” Những lần trước đều không giết người, hành vi lần này của cậu ta rất bất thường.

“Tôi vốn không định giết cô ta. Ngày đó, tôi đeo khẩu trang, nhưng cô ta giật khẩu trang xuống, thấy rõ mặt tôi, còn nói sẽ báo cảnh sát. Nhất thời tôi cũng không nghĩ ngợi gì bèn ra tay.”

Kẽ móng tay người chết có sợi vải của khẩu trang.

“Máy nhát?”

“Một nhát.”

“Ở chỗ nào?”

“Hình như là ở đây...” Bắc Dã chỉ vào một chỗ trên lồng ngực, là vị trí của lá gan.

Tất cả đều phù hợp.

Cậu nói, sau khi giết người, bản thân cảm thấy rất hoang mang, sợ có người phát hiện liền toi, cho nên nhân lúc trời tối mưa to, liền chạy chếch về thượng du cầu Tam Thủy, chôn thi thể cô ta.

Trịnh Dịch đột nhiên hỏi: “Vì sao cậu lại lột hết quần áo của cô ấy?”

Bắc Dã quay đầu nhìn anh, nói: “Tôi cho rằng còn lâu lắm cô ta mới bị phát hiện, ví như một năm, hai năm. Mặc quần áo dễ dàng để lộ cô ta chết vào mùa nào. Dù sao, mất tích cũng có thể là do người ta bắt cóc, hoặc là giam lỏng.”

Những lời này gần như khiến cả Lão Dương và Tiểu Diêu phải “nhìn cậu với cặp mắt khác xưa”, ngay cả chi tiết nhỏ nhặt thế này mà cậu ta cũng có thể nghĩ đến.

Trịnh Dịch muốn phán đoán điều gì đó từ ánh mắt cậu, nhưng cậu thiếu niên ngồi trước mặt này không hề có biểu cảm nào, không bình tĩnh cũng không nôn nóng, không lạnh lùng cũng tuyệt không ôn hòa. Cậu ta

không toát ra hơi thở hoặc thông tin nào để người khác nghiên cứu và phán đoán, ngoại trừ lời khai từ miệng cậu.

“Cậu ném quần áo của cô ấy đi đâu rồi?”

“Đốt rồi.”

“Đốt ở đâu?”

“Bờ sông, đỗ xăng xe máy lên, ném tro xuống dưới sông.”

Không thể nào kiểm tra được rồi.

“Hung khí đâu?”

“Cũng ném xuống dưới sông.”

“Vị trí cụ thể ở đâu?”

“Khu tàu Hạ Đoạn cũ phía Nam thành phố.”

Tiểu Diêu ghi vào hồ sơ, đến lúc đó sẽ có người đi vớt thử. Trịnh Dịch lại bảo cậu miêu tả qua về chất liệu và hình dạng của hung khí, kết quả ăn khớp với vết thương trong báo cáo xét nghiệm tử thi.

Trịnh Dịch ngẫm nghĩ điều gì đó, bất chợt hỏi: “Vì sao cậu lại chôn cô ấy dưới lớp bùn ở thượng du sông Tam Thủy?”

“Chọn bừa thôi, chỗ đó một năm rưỡi cũng chẳng có ai đi qua.” Bắc Dã thở một hơi, “Tôi còn tưởng cả đời sẽ không bị phát hiện chứ.”

Trịnh Dịch không nói nữa, nặng trĩu tâm sự. Thời tiết nắng nóng, Nguy Lai đã chết hơn hai mươi ngày nhưng ngược lại là thi thể được giữ gìn toàn vẹn, chứng cứ trên thân thể hoàn toàn không bị phá hỏng, bởi nước

bùn lầy trong môi trường giàu tính axit. Trong mắt nhân viên pháp y, nơi đó quả thực là khu bảo địa. Chỉ là trùng hợp thôi sao?

Thăm vấn xong vụ án cái chết của Nguy Lai, lại đến một vụ khác.

Trịnh Dịch hỏi: “Vì sao cậu lại chú ý tới Trần Niệm?”

“Cô ta là đồ nói lắp.” Bắc Dã nói.

“Hả?”

“Có lần ở ven đường, nghe thấy cô ta nói chuyện lắp bắp, cảm thấy hay ho nên mới quay lại nhìn, đáng vẻ được phết.” Nói dứt lời, Bắc Dã nở nụ cười nửa miệng, lại mang theo chút du côn, như tên tội phạm Bắc Dã khốn kiếp mà họ thấy đây.

“Vì sao lại đưa cô ấy về nhà?” Trước kia cậu đều hành hung bên ngoài, vì sao lần này lại thay đổi.

“Không đủ kích thích, thì không thú vị. Tôi muốn bắt cô ta giữa ban ngày ban mặt, dẫn tới địa bàn của mình rồi giấu kín. Trông cô ta có vẻ ngoan ngoãn, dễ bảo, rất thích hợp bắt mang về nhà.”

Đúng vậy, cậu vốn nghĩ rằng cô rất ngốc, là một học sinh yếu kém lại nhu nhược, thật xứng đôi với cậu. Sau này mới phát hiện, cô cực kỳ thông minh, còn rất cứng đầu, vì thế càng xứng đôi với cậu hơn.

Trịnh Dịch liếc nhìn Lão Dương, Lão Dương cho rằng sự thay đổi tâm lý của Bắc Dã hoàn toàn hợp lý, là một quá trình dần dần thăng cấp và hấu chiến.

Trịnh Dịch tiếp tục hỏi: “Cậu có định giết cô ấy không?”

“Còn phải xem tình hình thế nào đã.”

“Xem tình hình như thế nào?”

“Vui thì giữ lại.”

Trịnh Dịch đột nhiên hỏi: “Nhưng cô ấy cũng nhìn thấy mặt cậu.” Vì sao giết Ngụy Lai mà không giết cô ấy?

Bắc Dã chững một giây, rồi nhìn thẳng Trịnh Dịch, nói: “Cô ta sẽ không báo cảnh sát.”

“Vì sao?”

“Tôi nghe thấy nội dung cuộc điện thoại giữa Ngụy Lai và bạn cô ta, vừa hay đang nhắc tới cô ta. Cô ta bị bắt nạt quen rồi, sẽ không báo cảnh sát đâu; dù sao cũng không ai bảo vệ được cô ta.”

Nửa câu sau của Bắc Dã dần chậm lại; Trịnh Dịch cảm thấy từng tựa đạn đại liên bắn thẳng vào lòng anh, như thể cậu cố ý nói những lời này cho anh nghe. Sao có thể như vậy? Họ không quen biết, là anh chợt dạ nghĩ nhiều chẳng.

Nhưng suy nghĩ của anh vẫn rõ ràng: “Lúc Ngụy Lai gọi điện thoại, ngoại trừ nhắc tới chuyện bắt nạt Trần Niệm, có nói đến chuyện khác không?”

“Không.”

“Có nhắc tới chuyện có người khác đến gặp cô ấy không?”

Bắc Dã nhìn anh: “Không.”

Trịnh Dịch chuyển đề tài, hỏi: “Cậu có biết số điện thoại của Trần Niệm không?”

“Có.”

“Cậu có được nó bằng cách nào?”

Bắc Dã nhớ tới ngày đó, trước khi đưa Trần Niệm đến trường, cậu cố tình cướp lấy di động của cô, lưu số điện thoại của mình vào, rồi bảo cô, có chuyện gì thì gọi điện thoại ngay cho cậu. Nhưng sau lần ấy, cậu lại trộm xoá số di động của mình trong máy Trần Niệm đi, khi đó, cậu thấy cô lưu số của mình là “Anh Tiểu Bắc” .

Giờ phút này, ngồi trong phòng thẩm vấn, hẳn nhớ rõ cảm giác lâng lâng khi ấy.

Cậu nói: “Tôi chặn cô ấy ở ven đường, nói dối là không mang di động, mượn gọi một cú điện thoại.”

“Gọi cho ai?”

“Đương nhiên là cho chính tôi rồi.” Cậu nhướn mày, “Nếu không làm sao tôi có số điện thoại của cô ấy.”

“Tin nhắn gửi cho cô ấy có nội dung gì?”

“Chẳng có ý nghĩa gì, đùa chút thôi.”

“Cô ấy gọi lại cho cậu sao?”

“Phải.”

“Vì sao không nghe máy?”

“Để im lặng rồi.”

“Tại sao sau đó cậu không gọi lại?” Nếu cảm thấy hứng thú, vì sao không tiếp tục?

“Đúng lúc mẹ tôi đến tìm, tâm trạng khó chịu, cảm thấy mọi chuyện chẳng có gì hay ho nên không gọi lại.”

Cậu đáp xong, Trịnh Dịch lại im lặng vài giây không tiếp tục đặt câu hỏi. Tính chân thực của những lời khai này rất dễ chứng minh, đến lúc đó họ sẽ hỏi qua mẹ cậu.

Nhắc tới mẹ, Lão Dương liền đặt câu hỏi: “Cậu hiểu biết chuyện của mẹ mình không?”

Bắc Dã hơi cúi đầu rồi lại ngược mắt nhìn ông, trên mí mắt là một nếp nhăn sâu, cậu như cười như không: “Cả thành phố này đều biết, tại sao tôi lại không biết? Tôi là người chứng kiến, những chuyện bà ấy làm, các anh chỉ nghe nói, còn tôi đã từng xem.”

Phòng thẩm vấn im phăng phắc, hoặc ít hoặc nhiều có phần không đành lòng, hoặc lúng túng.

Lão Dương từng tiếp xúc với nhiều vụ án lớn hơn vụ của Bắc Dã, lòng thầm cảm thán, trẻ con đều là kết tinh của cha mẹ.

“Cậu có oán hận phụ nữ không?”

“Cứ cho là vậy đi.”

“Khi cưỡng bức người bị hại, cậu suy nghĩ điều gì?”

“Không nghĩ gì hết, chỉ muốn làm vậy.”

“Cậu có bị ảnh hưởng bởi mẹ mình không?”

“Làm sao tôi biết được?”

“Cậu có ý kiến gì với mẹ mình không?”

“Hy vọng bà ta chết quách đi.”

Lão Dương im lặng trong chốc lát, lại hỏi: “Vậy còn ba thì sao?”

“Ông ta cũng nên chết đi.”

“Cậu chưa từng gặp mặt ông ấy.”

“Nhưng ông ta sinh ra tôi.”

Căn phòng lại chìm trong im lặng, Lão Dương dịu giọng hỏi: “Cậu có căm ghét cuộc sống của mình không?”

“Quả thực không có ý nghĩa gì hết.”

Có một người cha là tội phạm hiếp dâm và một người mẹ làm gái gọi, càng lớn càng hư hỏng là điều dễ hiểu.

“Còn những người xung quanh cậu thì sao?”

“Không liên quan đến tôi.”

“Vậy những người từng bắt nạt cậu, cười nhạo cậu thì sao?”

“Đều chết quách đi cho xong.”

Lại một lát sau, thân thế, nhà tình thương, cha mẹ, thái độ của bạn cùng trang lứa, cái nhìn đối với xã hội, đều hỏi xong một loạt vấn đề. Tựa như lột một lớp da. Chứng cứ vô cùng xác thực.

Lão Dương tuy thường thấy loại bi kịch này, nhưng vẫn không khỏi tiếc nuối cho số phận của cậu thiếu niên này.

Sau cùng: “Cậu thừa nhận cậu là người áo mưa, thừa nhận cậu đã cưỡng hiếp X và XX, thừa nhận cưỡng hiếp giết chết Ngụy Lai cũng như chưa cưỡng hiếp được Trần Niệm sao?”

“Đúng.” Bắc Dã trả lời.

Tiểu Diêu sửa lại lời khai, để cậu đọc lại rồi ký tên nhận tội.

Bắc Dã cầm bút, không hề nghĩ ngợi nhanh chóng ký tên mình cuối tờ giấy. Kết thúc vụ án.

Trịnh Dịch nhìn, lòng ngổn ngang trăm mối, chợt hỏi: “Cậu hối hận không?”

Ban đầu Bắc Dã không đáp, lát sau hỏi ngược lại: “Hối hận có thể giảm nhẹ tội không?”

Chương 24

“Em có ấn tượng với người này.” Lý Tường chỉ vào ảnh Bắc Dã, vội nói, “Đúng là tên đó.”

“Em từng gặp rồi à?”

“Tên đó luôn theo dõi Trần Niệm ạ.”

Trịnh Dịch và Lão Dương liếc nhìn nhau rồi lại nhìn thầy chủ nhiệm, sau đó hỏi tiếp: “Em nhìn rõ chứ?”

“Tất nhiên rõ ạ, em từng nhìn thấy tên đó hai lần, lén la lén lút bám theo Trần Niệm, cậu ấy không hề phát hiện.” Lý Tường miêu tả chi tiết tình cảnh hai lần đi cùng đường với Trần Niệm cho cảnh sát. Sau đó, Trịnh Dịch gật đầu, ý bảo rằng cậu có thể đi được rồi. Lão Dương mở quyển sổ ra ghi chép, lại thêm được một chứng cứ khách quan. Rồi sau đó Từ Miểu cũng đến làm chứng, nói rằng từng gặp Bắc Dã ở cổng trường học, cậu ta cứ nhìn chăm chăm cô, như cười như không. Bởi vì cậu ta là nam sinh có dáng vẻ điển trai, cô còn tưởng rằng cậu ta có ý gì đó với mình.

Từ Miểu nói: “Thì ra cậu ta đang lựa chọn mục tiêu.”

Rất nhiều chứng cứ chứng minh cậu lảng vảng gần trường học, ánh mắt cứ dính sát vào nữ sinh, thậm chí là theo dõi. Tin tên mặc áo mưa bị bắt được truyền xôn xao trong đám học sinh. Lý Tường và Từ Miểu nói chuyện với cảnh sát trong văn phòng của thầy giáo xong, vừa về đến phòng học đã bị một đám người vây xung quanh, hỏi thăm tình hình. Trần Niệm ngồi im tại chỗ học thuộc thơ, không buồn quan tâm. Chỉ còn hai ngày nữa là thi tốt nghiệp trung học. Bao chuyện ập xuống đầu, cô lại không hề mong chờ cuộc thi này nữa.

Trên đường, nghe thấy đám bạn học bàn tán: “Đang bị giam đấy. Không thể gặp mặt, không thể thăm hỏi.”

“Có điều tên đó không cha không mẹ, cũng không có ai đi thăm.”

“Ai nói hẵn không có cha mẹ?”

“Ha ha, nhắc đến cha mẹ hẵn, chuột con sinh ra thì đào hang, con trai của tội phạm cưỡng dâm cũng là tội phạm cưỡng dâm thôi.”

“Còn tăng thêm một cấp, giờ biến thành tội phạm giết người rồi.”

Giọng kể rất thần bí, nghe rõ là văn minh nhưng câu từ như lẹm vào xương tủy.

Trần Niệm đứng dậy khỏi chỗ ngồi đi ra ngoài lại chạm mặt Lý Tường, cậu ta cảm thán sống sót sau tai nạn thay cô: “Trần Niệm, lúc ấy mình nói nam sinh kia đang theo dõi cậu mà cậu còn không tin.”

Sắc mặt Trần Niệm tái nhợt, mặt không biểu cảm. Cả trường đều biết cô suýt chút nữa gặp “bất trắc”, các học sinh nối đuôi nhau đến an ủi, hết tốp nọ đến tốp kia, an ủi xong thì bắt đầu hỏi thăm cô bị bắt đưa đi đâu, được giải cứu như thế nào. Quan tâm và an ủi chân thành, tò mò và dò hỏi cũng chân thành. Trần Niệm vẫn không đáp, Tiểu Mễ chắn trước cô, đuổi “đám ký giả” tiến đến hỏi thăm đi. Hiện tại Lý Tường nói những câu này, Tiểu Mễ trừng mắt liếc cậu ta nhắc nhở, Lý Tường tự trách mình lỡ lời, vội vàng nói xin lỗi nhưng Trần Niệm đã ra khỏi phòng học.

Nhưng dù đến đâu cũng không được sống yên ổn, vừa hay gặp phải nhóm người Trịnh Dịch ra khỏi văn phòng của thầy chủ nhiệm trên hành lang, muốn tránh cũng không còn kịp nữa rồi. Trịnh Dịch bảo Lão Dương đi trước, bước qua xem tình hình Trần Niệm thế nào. Cô vẫn lạnh nhạt thờ ơ, dáng vẻ tinh thần không tốt cũng không xấu, rất giống cô của ngày

thường. Anh hỏi mấy câu về tình hình học tập như mọi lần, cô không ôn hòa cũng không tức giận trả lời.

Sau cùng, Trịnh Dịch nói: “Đừng để chuyện gần đây làm ảnh hưởng, phải chú tâm chuẩn bị cho kỳ thi, cũng đừng để mình chịu áp lực quá lớn.”

Trần Niệm cúi đầu rồi khẽ gật. Trịnh Dịch nhớ những ngày đưa cô đến trường rồi về nhà, anh hỏi gì cô đều trả lời rất ít, luôn gật hoặc lắc đầu, nhưng lúc ấy cô không như thế này. Khi đó anh có thể cảm nhận được tâm trạng của cô, đó là nỗi an tâm và vui mừng thấp thoáng; không như bây giờ, tĩnh lặng như nước. Anh cúi đầu nhìn cô, chợt phát hiện phần tóc đuôi ngựa của cô chưa chải kỹ, có rất nhiều sợi tóc rơi ra ngoài, bù xù tựa như cây hoa hướng dương rũ xuống.

Cô không hứng thú trò chuyện, anh cũng lo mình ở đây tạo áp lực cho cô, đành nói: “Anh đi trước đây, đợi em thi xong rồi thì mời em ăn cơm nhé.”

Bấy giờ Trần Niệm lại ngẩng đầu, hỏi: “Người kia...”

Cô muốn nói lại thôi, anh chờ. “Có phải vào tù, không?”

“Chắc chắn là vậy rồi. Nếu không phải do tuổi tác, chắc hẳn là chung thân hoặc tử hình.” Trịnh Dịch nói xong, nhìn chăm chú ánh mắt cô, vì thế anh nói tiếp, “Điều này, thật đáng tiếc.”

Trịnh Dịch còn nói: “Ngụy Lai đã chết rồi nhưng còn đám La Đình, anh sẽ quản thúc chúng.”

Trần Niệm không nói gì, gương mặt vẫn tái nhợt như trước, không hề dao động.

Trịnh Dịch bước xuống cầu thang, lại cảm thấy châm chọc. Anh từng xử lý vụ án “mâu thuẫn” giữa Tăng Hảo với Ngụy Lai và còn chưa thành lập

được hồ sơ vụ án của Hồ Tiểu Diệp. Lúc ấy đám La Đình không chịu sự quản giáo giống như Ngụy Lai. Nhưng lần này, Ngụy Lai chết đi đã khiến chúng kinh sợ, khiến chúng ngoan ngoãn hơn.

“Cảnh sát Trịnh!” Tiếng chào hỏi khiến anh tỉnh lại, là Tăng Hảo.

Tăng Hảo có ấn tượng tốt về anh, cô chào hỏi nhiệt tình, Trịnh Dịch trò chuyện vài câu, chủ yếu là lời khích lệ thi cử.

Dứt lời, anh hỏi: “Đạo này tình trạng của Trần Niệm có tốt không?”

“Dính phải chuyện ấy nên có hơi suy sụp, chẳng qua cậu ấy vốn ít nói, lại rất bình tĩnh nên không thấy thay đổi gì cả.” Tăng Hảo suy nghĩ một lát rồi nói, “Trần Niệm là người rất giỏi che giấu cảm xúc.”

Trịnh Dịch gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại nói: “Các em là bạn học, sắp đến kỳ thi rồi, cố động viên và khích lệ em ấy. Em ấy cũng như em, cũng từng bị bắt nạt và làm nhục.”

“Em biết, em và cậu ấy giống nhau.” Tăng Hảo nói, sau đó nhớ đến điều gì lại nói tiếp, “Có điều, hẳn là Ngụy Lai vẫn không để lại bóng ma trong lòng cậu ấy đâu.”

“Sao em nói vậy?”

“Cảm nhận thôi.” Tăng Hảo nói, “Trước kia khi Ngụy Lai chưa mất tích, bởi vì em và Ngụy Lai đang ‘hòa bình’ nên khi đó mọi mũi nhọn đều nhắm hướng Trần Niệm, em xin lỗi cậu ấy nhưng Trần Niệm bảo, có người bảo vệ mình rồi?”

Trịnh Dịch sửng sốt: “Nói khi nào?”

...

Trịnh Dịch đau lòng và tự trách; anh không biết người mà Trần Niệm nói có phải là anh không, nhưng anh không thể bảo vệ tốt cho cô. Anh có thể cảm thấy rõ, Trần Niệm đã đề phòng anh. Rõ ràng vụ án này đã kết thúc nhưng cuối cùng lại khiến anh mơ hồ khó hiểu. Anh ra khỏi khu dạy học, đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ hít một hơi thật sâu. Trên đầu có tiếng cười trẻ trung. Trịnh Dịch ngẩng đầu, trên khu dạy học có rất nhiều học sinh đang xé sách, gấp thành máy bay giấy đầy chữ viết rực rỡ sắc màu bay lượn đầy trời, cắt ánh mặt trời thành từng khoảng từng khoảng. Các thiếu niên cười nói và đùa nghịch. Tuổi thanh xuân tuyệt vời quá.

...

Trịnh Dịch dẫn người đến lục soát nhà Bắc Dã lần nữa, nhưng không phát hiện ra manh mối mới nào, ngoại trừ mấy sợi tóc được nghi ngờ là của Trần Niệm. Nghĩ đến Trần Niệm là mục tiêu mà Bắc Dã tấn công từng được Bắc Dã đưa về nhà, điều này không được coi là chứng cứ.

Trịnh Dịch lại cố ý lật sách của Bắc Dã ra xem, đa phần đều là truyện tranh. Anh đã nghĩ sơ qua về loại sách Bắc Dã thường hay đọc, ngấm lại việc giấu xác xuống bùn, anh dần dần loại bỏ nghi ngờ vì bảo vệ bằng chứng thi thể mà Bắc Dã lựa chọn nơi đó. Anh cảm thấy tên nhóc hẳn không nghĩ đến điều này, có lẽ đúng như lời Bắc Dã nói, chỉ là đoạn đường xa vắng người khó bị phát hiện mà thôi.

Trịnh Dịch nhớ Lão Dương và anh đã từng thảo luận một vụ án, sau khi giết người, phạm nhân muốn không bị phát hiện nên đã chôn xác dưới đường nhựa, không ngờ rằng rất nhiều năm sau thi thể vẫn chưa rửa nát mà ngược lại bảo lưu đầy đủ chứng cứ khiến hẳn bị bắt. Hiện thực luôn có vài chuyện không thể ngờ tới chính là lưới trời và ý trời, làm cho bọn tội phạm ứng phó không kịp. Giống như Bắc Dã, chỉ nghĩ bần lầy thì sẽ không có người tới, nhưng không ngờ rằng thi thể và chứng cứ được giữ gìn rất tốt.

Về đến đồn, gặp Lão Dương dẫn theo hai nữ sinh bị hại lần trước đến chứng thực người, Trịnh Dịch hỏi: “Kết quả xác nhận thế nào?”

Lão Dương nói: “Hai nữ sinh này đều nói, cảm thấy vóc dáng Bắc Dã khá giống người đã cưỡng bức bọn họ.”

Trịnh Dịch im lặng nửa phút và nói: “Đưa bản ghi chép cho tôi xem thử.”

Hai người bị hại trong vụ cưỡng hiếp lần trước viết: “... Hình như là tên đó... Lúc ấy rất lộn xộn, cảm thấy không chắc chắn, ... Đã lâu rồi, ... Hơi giống...”

Trịnh Dịch nói: “Chỉ là ‘hình như’ thôi mà.”

Lão Dương nhìn anh một lát, đặt tay lên vai anh: “Trịnh Dịch, đối với vụ án lần này, có phải cậu có điều gì đó khúc mắc hay không?”

Trịnh Dịch thẳng thắn: “Cảm thấy rất quái lạ, sao ngày trước không tra ra chút manh mối nào nhưng về sau lại thuận lợi như mở đập xả nước thế này.”

“Cậu ít kinh nghiệm.” Lão Dương nói, “Rất nhiều vụ án đều không thể nào dùng cách thường để giải thích. Có người bị tình nghi cố gắng chống lại thậm chí tra bao nhiêu lần, điều tra bấy nhiêu lần đều không lộ ra chút sơ hở nào; có người bị tình nghi phản bác vật chứng với thái độ bàng quan, một khi bị bắt thì đều khai hết ra, không làm khó cảnh sát cũng không làm khó mình.”

“Tôi biết điều này. Mỗi người đều có thái độ sống khác nhau.” Trịnh Dịch nói, “Nhưng Lão Dương à, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên tra xét vùng đất phía sau núi đi. Kế hoạch tra xét phía sau núi lần trước đã bị việc đột ngột bắt được người tình nghi cắt ngang rồi.”

“Cậu muốn lật cả ngọn núi lên à?” Lão Dương nói, “Ba ngày trước chúng ta đã đưa Bắc Dã đến sau núi để chỉ và xác nhận địa điểm xảy ra vụ án rồi. Thành viên của tổ giám định đã đào đất lên, kiểm tra phản ứng của máu trong đất và trong đất còn có tóc của Bắc Dã. Khi chôn, tên đó sơ ý để rụng sợi tóc vào trong vết máu, chứng cứ lại càng vô cùng xác thực rồi.”

Trịnh Dịch nghe anh ta nói như thế, ghen lời không trả lời được. Mãi lâu sau mới lẩm bẩm hỏi: “Nhưng nếu còn có địa điểm khác thì sao?”

Lão Dương không nghe rõ: “Gì cơ?”

“Không có gì.”

Lão Dương thấy anh còn có tâm sự bèn nói: “Còn nữa, đã vớt được con dao vớt xuống sông rồi, hung khí hoàn toàn khớp với vết thương của người chết. Có điều ngâm trong nước quá lâu, vớt lên không thấy cái gì nhưng trên lưỡi dao vẫn có phản ứng mờ nhạt với vết máu. Bộ phận giám định đang cố gắng xem xét có thể xác định là máu người hay không, may thì có lẽ có thể xác định được nhóm máu... Đã tìm được Trần Niệm ngay tại hiện trường, lại thêm bản thân tên đó thừa nhận, các loại miêu tả đều phù hợp, cậu còn nghi ngờ điều gì nữa?”

“Còn có một chuyện tôi không rõ.”

“Chuyện gì?”

“Tên đó cẩn thận tỉ mỉ đến mức có thể tiêu hủy quần áo của nạn nhân, tại sao còn giữ lại áo sơ mi dính máu người chết và chiếc áo mưa?”

“Nào có giữ lại. Áo sơ mi và áo mưa đều là bọn tôi tìm được trong đồng rác cạnh khu xưởng. Đã từng bị đốt, phải tốn một hồi chứng nhận đấy.”

“Phạm vi vớt những thứ này cũng quá gần rồi.”

“Tôi đã hỏi tên đó, tên đó nói rằng lúc dọn dẹp quần áo vô tình để sót áo sơ mi. Sau đó chờ mãi cũng không có động tĩnh gì bèn cho là không sao cả nên thả lỏng cảnh giác, đem đốt trong nhà.”

Lời giải thích này cũng hợp lý. Nhưng Trịnh Dịch vẫn cảm thấy kỳ quái, vốn cho rằng đồ cậu ta đốt cũng có thể cháy sạch không còn mảnh vụn chứ không phải để lại mảnh rất nhỏ nhưng lại thành chứng cứ trí mạng. Nhưng có lẽ do anh suy nghĩ nhiều. Đúng là vụ án này sắp kết thúc rồi.

Đã qua mùa mưa lâu lắm rồi nhưng thời tiết càng ngày càng nóng. Hôm ấy là ngày bảy tháng sáu, nhiệt độ lên tới ba mươi tám độ. Điều hòa hoặc quạt trong trường thi đều bật đến mức lớn nhất, các thí sinh cũng không bị thời tiết nóng bức ảnh hưởng.

Đương lúc vụ án của Bắc Dã sắp sửa được đặt dấu chấm tròn kết thúc, Trịnh Dịch bắt đầu điều tra chuyện Trần Niệm bị bắt nạt. Nam sinh qua đường ngày đó xúc phạm cô và Ngụy Lai đồng thời biến mất, anh mơ hồ cho là Ngụy Lai mất tích không thể không liên quan đến chuyện kia, nhưng hết lần này đến lần khác quá trình của vụ việc ấy vẫn chỉ là một sự mơ hồ. Trừ lần đó ra, anh cũng bắt đầu điều tra bạn bè của Bắc Dã.

Lớp mà Bắc Dã từng học đã tan rã từ lâu, học sinh đường ai nấy đi, thầy giáo đánh giá cậu rất kém, gần giống với bản phác họa tội phạm mà Lão Dương miêu tả, quái gở, lạnh lùng, lìm lìm. Nhưng Trịnh Dịch vẫn nhất nhạnh tìm được một cô ở nhà tình thương và mấy bạn học, hỏi thăm được bạn thân có quan hệ tương đối với cậu có hai người: Đại Khang và Lại Tử.

Lại Tử đi Quảng Đông rồi, Đại Khang ở lại Hi Thành, đã đi làm tại cửa hàng sửa chữa cơ khí.

Ngày mùng tám tháng sáu, sắp đến trưa, Trịnh Dịch đội trời nắng to tìm được cửa hàng sửa chữa kia, Đại Khang đang sửa xe, sau khi nghe nói

ý định của anh xong, lập tức trở mặt muốn đuổi anh ra ngoài, thậm chí chửi um lên: “Chúng mày đều là đồ khốn!”

“Tội phạm cưỡng bức gì chứ? Nó vốn không phải loại người như thế. Tiêu chuẩn tội phạm của chúng mày là như thế nào, người thỏa mãn tiêu chuẩn này tao biết một đống, sao không bắt hết lại? Bởi vì thân phận ba mẹ nó không tốt nên chúng mày kỳ thị nó. Ba nó là tội phạm cho nên nó phải như vậy ư?”

Trịnh Dịch ngắt ngang cậu ta, nói: “Chính cậu ta thừa nhận.”

Đại Khang nói: “Chắc chắn là chúng mày ép nó.”

“Đây không phải là thời xưa, không ai ép cậu ta. Tôi tới tìm cậu cũng chỉ là muốn điều tra chuyện này rõ ràng hơn.”

Nhưng, ngoại trừ Đại Khang cứ khẳng khẳng cho là Bắc Dã không phải tội phạm thì cũng không còn chứng cứ khách quan nào khác. Trịnh Dịch chỉ hỏi thời gian mấy vụ việc trước xảy ra. Hết lần này đến lần khác, lúc xảy ra vụ án Đại Khang cũng không ở cùng Bắc Dã, cậu ta cũng không nghĩ ra điều gì chứng minh.

Trịnh Dịch hỏi: “Chẳng phải còn một người bạn khác gọi là Lại Thanh sao? Cậu gọi điện hỏi đi.”

“Lại Tử à”, Đại Khang cầm cờ lê vặn ốc vít, tức giận đáp: “Đã không liên lạc được từ lâu rồi. Cãi nhau với nó một trận, nó rất hay giận dỗi.”

Trịnh Dịch có ấn tượng với Lại Tử, ban đầu danh sách hai ba mươi người bị tình nghi của Lão Dương thì người thiếu niên này tên là Lại Thanh, thông tin về chiều cao cân nặng đều có cả. Kể ra ba người bọn họ, đúng là chiều cao không chênh lệch là bao. Anh cảm thấy mình lại phải ra về không công, khi ra khỏi cửa hàng sửa chữa cơ khí, trong đầu lại lóe lên

một ý nghĩ quái lạ. Anh mở một bức ảnh trong điện thoại ra, quay lại đưa cho Đại Khang, hỏi: “Cậu từng gặp nữ sinh này chưa?”

Đại Khang giơ tay lau mồ hôi lấm tấm trên đầu, để lại một dấu dầu màu đen, cậu ta nheo mắt nhìn chốc lát. Trong bức ảnh này là một nữ sinh mặc đồng phục, buộc tóc đuôi ngựa, cánh tay bấp chân mảnh khảnh.

“Tôi không chắc có phải cô ấy hay không.”

“Cô ấy?”

“Ừ. Hình như đã từng gặp nữ sinh này rồi.” Đại Khang nói, “Tiểu Bắc bảo, nó nợ cô ấy tiền, rất nhiều tiền.”

Chương 25

Trưa ngày 8 tháng 6, ngoài cổng trường tập trung rất đông phụ huynh chờ con em thi xong. Trịnh Dịch đứng trong đám người, nhìn vẻ mặt căng thẳng và lo lắng của các bậc phụ huynh xung quanh, lại nhìn chính mình, có phần buồn cười.

Đại Khang không thể cung cấp manh mối nào hữu ích, cậu ta chỉ nói, hình như Bắc Dã quen một cô gái, nhưng ngay cả dáng vẻ cô gái kia ra sao cậu ta cũng chưa từng gặp.

Cuộc thi chấm dứt, học sinh ùa ra như thủy triều. Trịnh Dịch rất hiếm khi thấy cảnh tượng như vậy, mỗi lần anh tới đón Trần Niệm đều đã trễ, học sinh tan cả rồi, trường học vắng tanh.

Vừa thi xong môn Anh văn, các thí sinh không nhẹ nhõm cho lắm. Những thí sinh không có cha mẹ chờ thì đi thẳng về nhà, ai có cha mẹ chờ thì dáo dác tìm bóng cha mẹ mình trong đám người.

Trịnh Dịch nhìn các học sinh, hơi hoa mắt, trong lúc vô tình chợt bắt gặp Lý Tường đang đứng ngoài trường, cậu ta không tham gia cuộc thi, chỉ đi dạo xung quanh đây.

Trịnh Dịch vốn chuẩn bị buổi chiều tìm cậu ta hỏi lại một số vấn đề, hiện tại gặp phải, anh bèn vẫy tay gọi cậu tới.

Lý Tường rảnh rồi không có việc gì, đến trải nghiệm không khí xung quanh trường thi. Cậu ta hỏi: “Cảnh sát Trịnh, anh đang đợi Trần Niệm sao?”

Trịnh Dịch gật đầu.

“Không phải vì vụ án chứ?” Vẻ mặt Lý Tường há hốc.

“Không phải.” Trịnh Dịch cười, hỏi, “Nhìn vẻ mặt này của cậu, có vẻ khá phản cảm khi thấy tôi đến trường học.”

Lý Tường ngượng ngùng gãi đầu: “Vì mỗi lần anh đến là y như rằng có chuyện.”

“Lần này tôi đến không phải vì có chuyện không hay, chỉ muốn mời em ấy ăn một bữa cơm mà thôi.”

Lý Tường dặn dò: “Đừng hỏi về cuộc thi, học sinh ghét nhất bị hỏi vấn đề này.”

Trịnh Dịch nói: “Được.”

“Phải rồi, bọn La Đình định thế nào?”

Trịnh Dịch im lặng một hai giây. Trước mắt, lời khai của đám La Đình còn chưa đủ toàn diện, đợi tới khi thu thập đủ chứng cứ xác thực, tất nhiên sẽ bị xử phạt. Đương nhiên, điều này không liên hệ trực tiếp tới những thương tổn người bị hại phải chịu đựng. Nhưng ý nghĩa của xử phạt không phải để trả thù. Trịnh Dịch định xin sự can thiệp của bên tâm lý, tới lúc đó, anh sẽ đích thân giám sát, cam đoan những đứa trẻ này và cha mẹ chúng được cố vấn tâm lý hoặc điều trị, cho dù phải mất bao nhiêu thời gian đi chăng nữa.

Trịnh Dịch cũng không giải thích, chỉ nói: “Yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.”

Sực nhớ tới những vấn đề chuẩn bị để buổi chiều hỏi cậu ta, Trịnh Dịch chợt cảm thấy, hỏi ngay lúc này là tự nhiên nhất, vì vậy liền nói: “Lý Tường, ”

“Dạ?”

“Cậu và Trần Niệm từng đi cùng đường hai lần đúng không?”

“Đúng.”

“Bình thường cậu có phải người mẫn cảm không?”

“Mẫn cảm? Không, tôi khá cầu thả.”

Trịnh Dịch hỏi: “Chỉ đi cùng đường hai lần, vì sao cậu có thể phát hiện có người theo dõi Trần Niệm?”

Lý Tường sững sốt, một lát sau mới nói: “Bởi có lần tôi vô tình va phải cậu ta.”

Va phải? Trịnh Dịch khẽ nhúu mày. Lại nhớ đến lời Từ Miếu từng nói, Bắc Dã cười rất lưu manh với co ta. Vì sao cậu ta dám to gan như vậy?

Lý Tường định bỏ đi, Trịnh Dịch lập tức ngăn lại, hỏi: “Phải rồi, cậu từng mời Trần Niệm đi xem phim đúng không?”

“Cái đêm Ngụy Lai mất tích sao? Những cảnh sát khác đã hỏi tôi rồi.” Lý Tường tả lời hào phóng, “Tôi có vé, chủ động tìm cô ấy, không phải cô ấy tìm tôi.”

“Tôi đã nghe đồng nghiệp nói qua.” Trịnh Dịch nói, “Tuy nhiên, đó là lần thứ mấy hai người cùng đi xem phim

“Là lần đầu tiên.”

“Vì sao lại nhớ đến mời Trần Niệm đi xem phim?”

“Thì cảm thấy rất hiếm, phim Titanic cơ đấy.”

Dường như không còn gì đáng hỏi nữa, nhưng trước mắt Trịnh Dịch chợt hiện lên dáng vẻ của Trần Niệm, anh không kiềm được hỏi thêm một

câu: “Cậu không sợ cô ấy từ chối sao?”

“Hả?”

Trịnh Dịch nói: “Với tính cách của Trần Niệm, tôi nghĩ cô ấy sẽ từ chối. Cậu thật dũng cảm.”

“À,” Lý Tường bật cười, “Thật ra, tôi đã muốn mời cô ấy xem phim từ lâu, có điều vẫn không dám. Ngày đó vô tình nghe thấy Tiểu Mễ và cô ấy thảo luận về Titanic, cô ấy nói vé chắc rất khó mua. Tôi đoán rằng chắc hẳn cô ấy cũng muốn xem.”

“Thì ra là thế.” Trịnh Dịch nói.

Lý Tường đi rồi.

Trịnh Dịch đợi một lát, liền thấy Trần Niệm. Bên cạnh cô, rất nhiều bạn học cùng trang lứa chạy về phía cha mẹ mình, cô im lặng, trầm tĩnh bước xuống cầu thang, đi con đường của riêng mình.

Cô nhanh chóng nhìn thấy anh, hơi khựng lại rồi mới đi tới.

Trịnh Dịch cười, để lộ hàm răng trắng tinh, anh nói: “Tiện đường đi ngang qua, mời em ăn cơm.”

Trần Niệm gật đầu, đi bên cạnh anh.

Đầu Trịnh Dịch rối tinh rối mù. Vụ án của Bắc Dã không rõ ràng, những gì Trần Niệm từng trải qua cũng không rõ ràng. Anh không hiểu, sự thật là tình cảnh trước mắt, hay còn góc nào đó mà anh chưa phát hiện.

Mà Trần Niệm đang đi bên cạnh anh cũng im lặng không lên tiếng, không hề có sức sống, hệt như một hồn ma. Trước kia, cô không phải người như vậy, cho dù không nói lời nào, song vẫn có hơi ấm. Anh càng muốn biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

Họ không đi xa, mà tìm chỗ ngồi ngay tại quán ăn đối diện trường học. Trời nóng, Trịnh Dịch mở quạt điện trên tường, gió thổi khiến mái tóc Trần Niệm dính lên cổ, cô chậm rãi vén gọn gàng từng sợi một.

Không còn chủ đề gì để nói, Trịnh Dịch hỏi: “Thi cử sao rồi?” Anh còn tưởng rằng, cô sẽ mất kiên nhẫn.

Trần Niệm ngược mắt nhìn anh, nói: “Cũng được ạ.”

“Có thấy khó lắm không?”

“Cũng không khó lắm.”

“Vậy tốt rồi.” Trịnh Dịch cười nói, “Khi này đứng bên ngoài, anh nghe thấy rất nhiều học sinh bảo đề thi rất khó.”

Trần Niệm nhẹ nhàng mím môi, nói: “Có lẽ vậy, họ làm thế để an ủi lẫn nhau; củng cố niềm tin cho bạn học xung quanh. Dù sao, buổi chiều vẫn còn một môn nữa.”

“Vậy à?” Trịnh Dịch lại cười.

“Vâng.” Trần Niệm nói, nhìn anh bằng ánh mắt trong suốt. Đầu Trịnh Dịch như bị gõ một phát.

Khoảnh khắc ấy, anh bất giác thở phào một hơi, cảm giác thật nhẹ nhàng. Là anh suy nghĩ quá nhiều. Điều kiện gia đình Trần Niệm không tốt, không có khả năng cho người ta vay tiền, hưởng hồ là một khoản tiền lớn. Trái lại, tài khoản ngân hàng của Bắc Dã luôn luôn có các cô bác gửi tiền vào, cậu ta có tiền sinh hoạt phí dư dả, thả sức tiêu tiền như nước.

Va chạm, xem phim, áo sơ mi và áo mưa còn chưa đốt hết, không có lời giải thích hợp tình hợp lý nào có thể xâu chuỗi những điều này lại với nhau.

Trịnh Dịch không tiếp tục suy nghĩ nữa, anh cúi đầu lấy nước trà rửa đĩa; Trần Niệm nhìn một hồi, khẽ giọng hỏi: “Anh chờ em rất lâu phải không?”

Trịnh Dịch ngẩng đầu, chợt nhận ra vừa rồi mình từng nói một câu “Vừa này anh đứng bên ngoài”, anh cười: “Cũng không lâu lắm.”

Đĩa đã được rửa xong, Trịnh Dịch đưa cho Trần Niệm một đôi.

“Cám ơn.” Trần Niệm nhận lấy, cúi đầu bắt đầu ăn. Cuộc thi hao phí rất nhiều chất xám, cô cũng đói bụng, ăn không ít.

“Buổi chiều em thi Vật lý à?”

“Vâng.”

“Vật lý là điểm mạnh của em phải không?” Trịnh Dịch nói, đoạn gấp vào bát cô một miếng thịt đã chín.”

“Cũng tạm tạm ạ.” Trần Niệm nhai cơm, gật đầu.

Trịnh Dịch nhìn cô tập trung ăn, khẽ cười. Thoáng bắt gặp chiếc sợi dây màu đỏ trên cổ tay trắng muốt của cô, anh nói: “Màu sắc sợi dây này đẹp quá.”

“Ừm.” Trần Niệm nói, “Dây đỏ bảo vệ bình an.”

Cơm nước xong xuôi, Trịnh Dịch mua cho cô một cốc trà chanh, cô cầm chiếc cốc, ngậm lấy ống hút, đi chậm rãi bên anh.

Làn gió ban trưa thổi khô lớp mồ hôi trên trán, Trịnh Dịch nói: “Đợi sau khi vụ án này kết thúc, anh có thể nghỉ ngơi vài ngày, em cũng thi xong. Nếu muốn đi đâu chơi cần người đi cùng thì nhớ tìm anh.”

Trần Niệm gật đầu: “Vâng.”

Tới giao lộ, Trịnh Dịch nói: “Em về nghỉ trưa sớm đi.”

“Vâng.”

“Đặt đồng hồ báo thức cẩn thận, đừng muộn giờ.”

“Vâng.” Trần Niệm ngược mắt nhìn anh.

Trịnh Dịch sửng sốt, trong đôi mắt cô, anh nhìn thấy lòng biết ơn. Xưa nay cô luôn là cô gái như vậy, chỉ cần người khác tốt với cô một chút, cô sẽ nhớ ơn người ta.

“Em đi đây.” Cô giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy, rồi bước đi.

Ánh mặt trời xán lạn, bóng cây loang lổ; anh đứng tại chỗ hồi lâu, nhìn bóng cô xa dần, khóe miệng bất giác nở nụ cười. Trong khoảnh khắc ấy, anh đột nhiên muốn tiến về phía trước, yên lặng đưa cô về nhà.

Vì thế anh nhắc chân. Nhưng ngay tại giây phút nhắc chân lên, một hơi lạnh lúi xuống từ chân xuống. Anh bất chợt hiểu được tâm trạng của người luôn đi phía sau, hiểu được cách giải thích hợp lý và chuỗi dây liên kết các sự việc vụn vặt kia.

Động cơ không đúng! Không phải theo dõi, mà là bảo vệ!

Đứng dưới ánh mặt trời giữa trưa, toàn thân Trịnh Dịch toát mồ hôi lạnh.

...

Anh nên lập tức đuổi theo hỏi cô rõ ràng, nhưng anh lại không làm vậy, mà chỉ đứng tại chỗ, hệt như bị rút hồn, mãi đến khi di động đổ chuông...

“Anh Trịnh, lập tức quay về ngay, bọn em phát hiện một đoạn clip rất quan trọng.”

“Nội dung là gì?” Trịnh Dịch hỏi.

Đối phương nghẹn lời, cuối cùng chỉ nói: “Anh mau trở về đi.”

Trịnh Dịch chạy tới phòng họp nhỏ, va phải Tiểu Diêu vừa đẩy cửa chạy ra từ bên trong, vành mắt ngấn lệ, khóc một cách đau lòng. Những nam đồng nghiệp khác mắt cũng đỏ hoe.

Trịnh Dịch hạ giọng hỏi lại: “Nội dung là gì?”

Người đồng nghiệp của anh nắm chặt tay, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, nói: “Chúng đánh cô bé, mắng cô bé, lột sạch đồ rồi kéo lê cô bé trên mặt đất, ra ngoài đường phố... rêu rao...”

Trịnh Dịch nghiến răng.

“... Sau đó mấy nam sinh, nhóm bạn của Nguy Lai cùng nhau bắt nạt... Kéo cô bé... Vào trong bụi cỏ...”

Trịnh Dịch lạnh tanh đi vào trong;

Lão Dương ngăn lại: “Đừng xem nữa. Những người xuất hiện trong video đều đã bị bắt lại.”

Trịnh Dịch đột nhiên hất ông ra, Lão Dương va vào cửa; sắc mặt Trịnh Dịch xanh mét, mắt đỏ ngầu, lồng ngực phập phồng lên xuống. Anh nhìn từng người đứng xung quanh, rồi đi vào phòng, sập cửa đánh “Rầm” một tiếng.

Hành lang vắng ngắt, cách cánh cửa, người đàn ông trẻ kìm nén tiếng khóc, nước nở không thành tiếng.

...

Mọi người đau khổ, phẫn hận; nhưng, công việc này yêu cầu họ luôn phải giữ bình tĩnh trong mọi thời điểm.

Nửa tiếng sau, Trịnh Dịch nói: “Thứ nhất, Trần Niệm có động cơ giết người. Thứ hai, động cơ giết người của Bắc Dã có thể không đúng.”

Lão Dương, Tiểu Diêu và những người khác cũng nghĩ như vậy.

Tiểu Diêu: “Nhưng Bắc Dã đã thừa nhận tất cả hành vi phạm tội rồi.”

Trịnh Dịch: “Trừ phi giữa hai người họ tồn tại mối quan hệ nào đó mà chúng ta không phát hiện ra.”

“Một học sinh trung học xuất sắc, một kẻ lưu manh, hai người này nhìn qua không hề có điểm chung. Nhưng để đảm bảo chắc chắn..., đưa Trần Niệm tới đây tiến hành thẩm vấn. Cũng phải thẩm vấn Bắc Dã lại một lần nữa.” Lão Dương nói, “Hồ sơ vụ án đã trình báo lên cấp trên, phải nắm chặt thời gian, bằng không không kịp. Hiện tại dẫn Trần Niệm tới đây.”

“Đừng tìm cô ấy vội. Thẩm vấn Bắc Dã trước đã.” Trịnh Dịch nói một cách nặng nề.

...

Bắc Dã ngồi trong phòng thẩm vấn, còng tay dưới bàn, vẫn giữ dáng vẻ ôn hoà như trước.

Lão Dương đi thẳng vào vấn đề: “Phía cảnh sát tìm thấy một đoạn clip, chúng tôi đã biết toàn bộ sự cố Trần Niệm gặp phải một ngày trước khi Ngụy Lai mất tích.”

Bắc Dã vẫn lạnh lùng bình tĩnh, không hề biến sắc.

“Chúng tôi cho rằng, Trần Niệm có động cơ giết Ngụy Lai; hoặc có thể nói, động cơ giết người của cậu không nhất định như những gì cậu khai. Bắc Dã, cậu xác định quan hệ giữa cậu và Trần Niệm giống lời khai lúc trước của cậu, cả hai chỉ là người xa lạ, Trần Niệm là mục tiêu của cậu thôi sao?”

“Những gì nên nói, tôi đều đã nói hết.” Bắc Dã đáp.

Trịnh Dịch nhận ra, lần này Bắc Dã tỏ ra lạnh lùng hơn so với lần thăm vấn trước. Ngoại trừ điều này, anh cũng không nhìn ra được chút cảm xúc nào trên mặt cậu.

Lão Dương một lần nữa đặt câu hỏi, giọng nói cực nhanh: “Vì sao lại thực hiện hành vi phạm vi xâm phạm với hai người bị hại trước?”

“Chẳng vì cái gì hết, muốn thử xem sao thôi.”

“Vì sao cậu lại giết Ngụy Lai?”

“Cô ta thấy rõ mặt của tôi.”

“Vì sao lại chọn ban ngày?”

“Buổi tối, cô ta hay đi với nhiều bạn.”

“Vì sao lại nhắm vào Trần Niệm?”

“Cô ta nói lắp, thu hút tôi quay đầu lại, nhìn thoáng qua liền thấy đáng vẻ không tồi.”

Lão Dương hỏi lại tất cả những vấn đề trong đợt thăm vấn lần trước, đảo lại trình tự, đề cao khí thế, tốc độ. Có điều, không một câu trả lời nào của Bắc Dã khác biệt so với lần đầu tiên. Cho dù Lão Dương và những người khác vận dụng phương pháp phát hiện nói dối, hoặc nói bóng nói gió, đều không thể phát hiện một chút sơ hở từ phía Bắc Dã.

Nếu không có sơ hở, điều đó chứng tỏ, cậu ta chính là phạm nhân. Ngay khi Lão Dương và mọi người sắp chấm dứt thẩm vấn, Trịnh Dịch đột nhiên mở miệng, hỏi: “Có loại khả năng khác không?”

Bắc Dã liếc nhìn anh.

Trịnh Dịch: “Cậu đã sớm biết chuyện mà Trần Niệm gặp phải đúng không? Cậu muốn báo thù cho cô ấy.”

Bắc Dã: “Anh vừa khóc ư?”

Trịnh Dịch ngừng lời, tập trung nhìn cậu tầm ba giây:

“Động cơ giết người thực sự của cậu là gì? Tình cảm cậu dành cho Trần Niệm có đúng như lời cậu nói hay không? Có phải giữa hai người có mỗi quan hệ không rõ ràng không?”

Bắc Dã hỏi ngược lại: “Vì sao lại khóc? Anh thích cô ấy hả? Đau lòng vì cô ấy sao?”

Trịnh Dịch đứng bật dậy khỏi ghế, nhìn xuống Bắc Dã. Hai người đàn ông trẻ đối mặt nhau. Không khí đóng băng.

“Hôm nay là ngày 8 tháng 6.” Trịnh Dịch nói.

“Tôi biết.” Bắc Dã nói. Buổi chiều, còn một môn thi cuối cùng.

Người đàn ông trẻ gập thắt lưng, tay chống lên mặt bàn, nhìn xuống cậu bằng khí thế áp bức: “Cậu che giấu cô ấy, lừa gạt cô ấy, bảo vệ cô ấy; chỉ vì để cô ấy thanh thản ổn định đi thi? Lúc cảnh sát bắt đầu điều tra sau núi, cậu đột nhiên để lộ sơ hở khiến cảnh sát bắt được, chỉ vì dờ đi sự chú ý của cảnh sát, chỉ vì không muốn để cô ấy bị đưa đi thẩm vấn?”

Những người khác không hiểu, nhưng Trịnh Dịch đặt cược, cậu thiếu niên trước mặt này nhất định hiểu những gì anh nói.

Nhưng Bắc Dã chỉ mở to đôi mắt đen nhánh, nói: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Bắc Dã, cậu có biết chúng tôi phán đoán trên thi thể người chết có vết thương phòng vệ như thế nào không?”

Bắc Dã nhìn anh, không nói gì.

“Lúc đang giãy dụa, nạn nhân thường lấy tay chân, nhất là gan bàn tay và cả bàn tay, những chỗ như vậy cho dù không có vết thương rõ ràng, cũng sẽ lưu lại vết thương ngầm ở các mô liên kết. Tương tự như vậy, khi vô tình va chân vào đồ vật nào đó, ngày hôm sau trên chân sẽ đột nhiên hiện lên vết bầm tím.”

Giải thích xong, anh liền đưa ra một quan điểm kỳ lạ, một giả thiết ngay chính anh cũng không hoàn toàn xác định:

“Vết thương phòng vệ trên người Ngụy Lai có vấn đề. Vết bầm tím dưới da trên tay chân và cổ nạn nhân có thể đến từ hôm cô ấy chết, ‘cậu cường bức nên cô ấy phản kháng’; nhưng cũng có thể do Trần Niệm gây ra một ngày trước. Bắc Dã, chúng tôi đã thấy trên video, Ngụy Lai bắt nạt Trần Niệm, trong lúc phản kháng, Trần Niệm từ đầu đến cuối luôn dùng sức lôi kéo tay chân Ngụy Lai, đẩy vai và cổ cô ấy. Mức độ này đủ để tạo thành vết bầm tím trên da, lẫn lộn với ‘thương tích phòng vệ’.”

Bắc Dã nghe xong, vẫn giữ câu nói kia: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

Trịnh Dịch hít mạnh một hơi: “Mấy vấn đề này, tôi sẽ hỏi Trần Niệm lại lần nữa. Nếu đúng như cậu nói, không thành vấn đề. Nếu có chuyện giấu diếm, cậu cảm thấy đối mặt thâm vấn, cô ấy chịu đựng được sao?”

Bắc Dã nhìn họ, nhìn những người lớn đang ngồi trước mặt, cậu mím môi, không nói gì.

Lão Dương không chờ nổi, nói: “Bây giờ đưa Trần Niệm đến thăm vấn thôi.”

Sắc mặt Bắc Dã thoáng chốc thay đổi, Trịnh Dịch cũng sửng sốt, nhưng lại quên xung quanh còn có người khác, hăn lập tức xem đồng hồ, Trần Niệm hăn là còn chưa vào trường thi. Đây cũng không phải điều anh muốn. Đang định nói gì đó thì Lão Dương đã đứng dậy đi ra ngoài.

Trịnh Dịch lập tức đuổi theo, lại nhìn thoáng qua Bắc Dã theo phản xạ có điều kiện.

Bắc Dã trái lại nở nụ cười, đột nhiên, chuyển sang đề tài khác, nói: “Một thi thể khác.”

Lão Dương đứng lại, quay đầu lại: “Cái gì?”

“Cho cô ấy ba tiếng.” Bắc Dã nói, “Tôi sẽ nói cho các người về một thi thể khác.”

Chương 26

Cuối cùng cuộc thi cũng đã kết thúc, tất cả thí sinh đều như trút được gánh nặng, lúc đi trong sân trường còn hẹn nhau hát karaoke, đi chơi, đi đánh bi-da.

Trần Niệm rảo bước ra cửa lớn, đột nhiên nhìn thấy một cậu con trai cao ráo mặc áo sơ mi màu trắng đang đứng ở bên kia đường. Cô lao nhanh đến, vội vã gạt ra mấy phụ huynh học sinh khác, chen chúc qua dòng xe và đám người, chạy về phía đối diện, kéo ống tay áo của cậu trai kia.

Người thiếu niên quay đầu lại, nhưng lại không phải là cậu.

Thiếu niên xa lạ liếc nhìn phía sau cô, Trần Niệm buông tay ra, quay đầu lại.

Trịnh Dịch và xe cảnh sát, còn có mấy người đang mặc thường phục. Cô đi đến ngồi vào xe, mỗi bên có thêm một người.

“Cậu ta là ai vậy?” Lão Dương hỏi.

“Nhận lầm thôi.” Gương mặt cô thay đổi, lạnh lùng mà tĩnh lặng.

“Vậy cô tưởng đó là ai?”

“Bạn học, cùng lớp.”

“Giống Bắc Dã à?”

“Ai mà chả giống nhau.” Vẻ mặt cô lạnh lẽo. Ngoài cửa sổ, chỉ chút người mặc đồng phục học sinh không phân rõ ai với ai.

Về đến cục, mọi người nhìn nhau im lặng.

Trịnh Dịch hỏi: “Biết vì sao anh dẫn em đến đây không?”

“Không biết.” Cô lắc đầu, mái tóc cột đuôi ngựa đằng sau khẽ phớt qua cổ áo.

Lão Dương nhìn Trịnh Dịch, ra hiệu dừng tin cô gái này bằng ánh mắt với anh, ý bảo anh hãy hỏi vào chuyện chính. Trịnh Dịch há miệng, trong đầu hiện lên cảnh tượng bên trong đoạn phim, cô như một miếng thịt bị giăng xé. Anh nhắm mắt lại, cảm thấy như mất hết sức lực, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Lão Dương lừ mắt nhìn anh, tự nói: “Chúng tôi phát hiện một đoạn phim, bên trong là hình ảnh được quay lại vào hôm trước khi Ngụy Lai mất tích, đó là cả quá trình bọn họ làm nhục cô, nhất là những chuyện sau đó.”

Trần Niệm không lên tiếng.

“Có bao nhiêu người chụp hình quay phim ở đó, lẽ ra cô phải biết, nhưng trước đó cô lại bảo cô không nhớ rõ.” Lão Dương chất vấn “Tôi hỏi cô lần nữa, có thật cô không nhớ nội dung đoạn phim hay không?”

Cô yên lặng nhìn anh ta, ánh mắt chăm chú đến mức có thể nhìn xuyên thủng người ta: “Anh hy vọng tôi nhớ rõ à?”

Lão Dương nhất thời á khẩu, tiếp theo hỏi: “Tại sao lại giấu chúng tôi?”

Cô hỏi ngược lại: “Anh muốn tôi miêu tả thật chi tiết cho anh nghe về lời nói, hành động, độ mạnh yếu, thứ tự à?”

Một sự yên tĩnh đáng sợ. Màu da thiếu nữ trắng muốt, đôi mắt đen như một đêm tối có tuyết rơi. Chiếc váy trắng không nhiễm một hạt bụi nào như một vầng trăng sáng, thanh khiết lạnh lẽo.

Trịnh Dịch biết, cô đã không còn là một học sinh cấp ba Trần Niệm được nữa rồi.

Lão Dương nói: “Người xuất hiện trong đoạn phim, bất kể là nam hay nữ, đều nhất định đều sẽ ngồi tù.”

Nhưng trên gương mặt cô bé lại chẳng có chút xao động. Họ nhìn cô, cô cũng nhìn họ. Loại an ủi có cũng như không này không hề có ý nghĩa nào với cô.

Câu hỏi vẫn cứ tiếp tục: “Tại sao không báo cảnh sát?”

“Có thể vì không muốn để đoạn phim kia trở thành bằng chứng, bị mọi người xem hết lần này đến lần khác. Cũng có lẽ...” Cô giương mắt, chậm rãi nhìn lần lượt từng người trước mặt “Không muốn nhìn thấy ánh mắt thương hại lúc này của các người.”

Thoáng chốc Tiểu Diêu rũ mắt xuống.

“Cũng có lẽ...” Cô nói “Tôi cảm thấy có tìm các người, các người cũng không can thiệp được.”

Sắc mặt Trịnh Dịch như bị kim châm, Hồ Tiểu Điệp, Tăng Hảo... những chuyện này đã khiến cô mất lòng tin với anh.

“Huống chi, trong mắt các người, tôi cũng không phải là một con người, mà chỉ là một vật phẩm, một chứng cứ.” Cô khẽ vuốt ve sợi dây đỏ trên cổ tay.

“Không phải...” Nhưng còn có thể nói gì được nữa.

Lão Dương chuyên đề tài, nói: “Lần này không giống, tội lỗi mà bọn chúng đã làm với cô, đủ để chúng phải chịu trừng phạt.”

“Ồ? Vậy à?” Trần Niệm nói, dáng vẻ như chẳng thèm đoái hoài.

“Sau khi trải qua những chuyện này, cô có hận Ngụy Lai không?”

“Không biết.”

“Tại sao không biết?”

“Một người đã chết, có gì để hận chứ?”

Vẫn nói giống hệt như lần trước. Không ai biết là do cô đã ép mình phải quên đi, nên mới có thể bình tĩnh như thế; hay là vì Ngụy Lai biến mất làm vật dẫn loại trừ cảm xúc tiêu cực, nên cô mới có thể bình tĩnh như trước.

“Cô biết Bắc Dã không?”

“Không biết.”

“Vậy tại sao cậu ấy muốn bảo vệ cô?”

“Không biết.” Giọng cô càng lúc càng lạnh lẽo.

“Cậu ấy vì muốn cho cô thời gian để tham gia cuộc thi mà ra điều kiện với chúng tôi, cô nên giải thích thế nào?”

“Không biết.”

Gần như cô đều dùng câu trả lời “không biết” cho tất cả câu hỏi.

Thậm chí là câu: “Cậu ấy thích cô à? Cậu ấy vì cô nên mới phạm tội?”

Cô cũng vẫn trả lời: “Không biết.”

Lão Dương nói: “Câu “không biết” của cô không thể thuyết phục được chúng tôi được.”

Cô hỏi ngược lại: “Chuyện anh ta làm, vì sao lại hỏi tôi? Anh ta nghĩ gì, làm sao tôi biết?”

Mọi người á khẩu không nói được tiếng nào.

Bên phía Bắc Dã, mọi người cũng gập trở ngại giống vậy.

“Tại sao cậu giết Ngụy Lai?”

“Bởi vì cô ta nhìn thấy mặt tôi.”

“Cậu giết Ngụy Lai có phải là vì cô ta làm tổn thương Trần Niệm không?”

“Không phải.”

“Có phải là Trần Niệm đã làm Ngụy Lai bị thương không?”

“Không phải.”

“Có phải cậu thích Trần Niệm không?”

“Không thích.”

“Vậy cậu làm sao giải thích chuyện cậu ra điều kiện với chúng tôi để tranh thủ thời gian cho cô ấy đi thi?”

“Nhàm chán nên làm thôi.”

“Nhàm chán nên mới làm ư?”

“Tôi vốn là người như vậy, sống chẳng hề có mục đích gì, cũng không có bất kì trói buộc nào. Muốn làm gì thì làm đó, cưỡng hiếp, giết người, đều chính là vì như thế cả, không có nguyên nhân, chỉ là đột nhiên muốn làm vậy thôi.”

“Đột nhiên vì tốt cho cô ấy, nên cũng muốn làm thì làm thôi.”

“À.”

“Cậu giết Ngụy Lai?”

“Đúng.”

“Tại sao giết cô ta?”

Vấn đề này đã hỏi vô số lần, động cơ giết người, Bắc Dã nhìn họ, mắt chứa ý cười lạnh, nói từng chữ: “Bởi. Vì. Cô. Ta. Nhìn. Thấy. Mặt. Tôi.”

“Cậu biết chuyện Trần Niệm bị xâm phạm không?”

“Không biết.”

“Cậu giết Ngụy Lai thật sự không phải vì báo thù cho Trần Niệm?”

“Không phải.”

“Cậu thật sự là người mặc áo mưa?”

“Phải.”

“Thi thể mới kia, người chết tên là gì?”

“Lại Tử.”

“Tên đầy đủ?”

“Lại Thanh.”

“Quan hệ của cậu và cậu ta?”

“Bạn bè.”

“Tại sao cậu lại biết thi thể của cậu ta ở đâu?”

“Bởi vì tôi đã giết cậu ta.”

“Tại sao cậu giết cậu ta?”

“Vì cậu ta phát hiện thân phận của tôi.”

“Thân phận gì?”

“Cậu ta phát hiện tôi là người mặc áo mưa.”

“Cho nên cậu giết cậu ta?”

“Chẳng lẽ giữ cậu ta lại để cậu ta đi tố cáo à?” Bắc Dã cười lạnh.

“Cậu và cậu ta lớn lên cùng nhau?”

“Phải.”

“Nhưng cậu vẫn quyết định giết cậu ta, vì sao?”

“Chỉ có người chết mới không làm lộ bí mật.” Thiếu niên nói.

Đúng là vô cùng kín kẽ hợp lý, không chê vào đâu được.

Lão Dương chờ mọi người ra khỏi phòng thăm vấn để thương lượng đối sách.

Cách nhau một bức tường, hai thiếu niên bình tĩnh yên lặng ngồi đó, họ thậm chí còn không biết mình đang gần đối phương chỉ trong gang tấc.

Hai thiếu niên, một giọt nước cũng không thể lọt được, không có sơ hở, nếu không phải là có tố chất tâm lý hết sức vững vàng, thì chỉ có thể là đang nói thật.

Nhưng con người vẫn thường có một loại trực giác, nhất là cảnh sát hình sự, một cảm giác quái dị khó hiểu len lỏi trong lòng Trịnh Dịch.

Song, cũng có người thiên về phía tin tưởng những điều ấy là sự thật, Tiểu Diêu nói: “Cậu ta biết rõ chúng ta không hề biết đến những người bị hại không đến trình báo, cậu ta thậm chí còn giết bạn mình để giấu tội.”

“Nếu vậy thì sao?” Trịnh Dịch nhìn hai thiếu niên đang ngồi ở bên kia lớp thủy tinh, đột nhiên lại chỉ chỉ Bắc Dã, hỏi: “Nếu như cậu ta giết người vì muốn chứng minh mình là người mặc áo mưa thì sao?”

Suy đoán này khiến người nghe đều kinh hãi.

“Anh nói gì?”

“Nếu chiếc áo sơ mình đó không bị tiêu hủy hoàn toàn, là vì cậu ta muốn chứng minh mình chính là tội phạm giết người; cái áo mưa kia cũng không bị tiêu hủy hoàn toàn, cũng là vì cậu ta muốn chứng minh mình chính là tội phạm giết người thì sao?”

“Cậu ta không phải là người mặc áo mưa, nên muốn tìm cách để chứng minh mình chính là kẻ đó sao?” Về mặt Lão Dương như đang nghe thấy thấy một điều hết sức hoang đường, chất vấn: “Vì sao chứ?”

“Che giấu động cơ sát hại Ngụy Lai.” Trịnh Dịch nói rất nhanh “Bởi vì cậu ta vốn không phải là người mặc áo mưa, cũng chưa từng ý định giết Ngụy Lai. Nếu không phải là người mặc áo mưa, cậu ta sẽ không thể che giấu người có động cơ giết Ngụy Lai chân chính là Trần Niệm. Đều là vì Trần Niệm, cậu ta muốn bảo vệ cô ấy!”

Trịnh Dịch khẽ nói: “Đây vốn không phải là một vụ án liên hoàn!”

Lão Dương bác bỏ: “Đây chỉ là phỏng đoán của anh, mặc dù có đoạn phim kia nhưng cũng không thể chứng minh được động cơ giết người như anh nói. Huống chi, vì sao cậu ấy lại muốn che giấu động cơ giết Ngụy Lai? Vì Trần Niệm?! Bảo vệ hay không bảo vệ ai thì có liên quan gì chứ, dù sao cậu ta cũng đã giết người, còn phải để ý động cơ ư?”

Trịnh Dịch bị hỏi như thế, trán đổ mồ hôi lạnh, mày nhíu chặt, mọi ý nghĩ trong đầu đều rối như tơ vò, đột nhiên anh quay đầu nhìn Trần Niệm ở bên kia tấm kính, lưng lạnh ngắt, nói: “Trừ phi...”

“Trừ phi gì cơ?”

“Trừ phi Trần Niệm là đồng phạm!” Sắc mặt Trần Dịch trắng bệch, tốc độ nói cũng nhanh hơn: “Cởi hết quần áo của Ngụy Lai, không phải là sợ bị phát hiện thời gian gây án, mà là bởi vì trên quần áo của cô ta có chứng cứ máu chốt, chẳng hạn như dấu vân tay của một đồng phạm khác!”

Ngay lúc thốt lên câu nói đó, đầu óc Trịnh Dịch hơi mờ mịt, đột nhiên cảm thấy hối hận một cách khó hiểu.

Cả đám người Lão Dương đều ghen họng.

Tiểu Diêu nhanh chóng phản bác: “Trịnh Dịch, suy đoán của anh đi ngược lại với những chứng cứ hiện tại! Muốn nói thì phải nói chứng cứ, chứ không phải là cảm giác, cách làm của anh không công bằng!”

Trời tối, đèn sáng, vụ án cũng cần phải kết thúc.

Đồng hồ treo tường trên hành lang gõ vang, mắt Trịnh Dịch trống rỗng, đầu óc nhanh chóng nhớ lại, Trần Niệm, Bắc Dã, mỗi câu trả lời, mỗi vẻ mặt. Ở bên kia tấm kính, Bắc Dã rất bình tĩnh, Trần Niệm cũng rất bình tĩnh.

Tại sao?

“Tại sao giết Ngụy Lai?”

“Bởi vì cô ta thấy mặt của tôi.”

“Cô hận Ngụy Lai không?”

“Không biết.”

“Tan học anh đón em nhé?”

“Không cần. Không sao rồi.”

“Cậu là người nhạy cảm à?”

“Không phải, gã không cần thận va phải em thôi.”

“Không sợ Trần Niệm từ chối à?”

“Em nghe cô ấy bảo vé rất khó mua.”

“Trần Niệm nói, có người bảo vệ cô ấy.”

“Tôi đã thấy cô gái này, Tiểu Bắc nói cậu ấy thiếu tiền cô ta, rất nhiều tiền.”

Đến tận cùng tất cả là hư ảo vô căn cứ hay là manh mối trí mạng, chỉ có một phương pháp chứng minh. Trịnh Dịch đột ngột cất bước, xông về phòng thẩm vấn đầu tiên.

Trần Niệm đang ký tên, chuẩn bị rời khỏi. Trịnh Dịch xông vào, gạt giấy bút, bắt lấy tay cô, xách cô khỏi ghế như thể xách một con gà, lôi đi một mạch. Anh chọt đá văng cánh cửa phòng thẩm vấn số hai, đẩy dúi Trần Niệm vào. Trần Niệm đâm vào vách tường, đầu tóc rối bù. Cùng lúc đó Bắc Dã ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, giật mình lú lờ.

Thoắt cái Trịnh Dịch kéo Trần Niệm ra, đóng sầm cửa phòng thẩm vấn, ngăn cách tất cả.

Chỉ một ánh mắt là đã đủ. Bởi vì yêu là không thể che giấu, miệng lặng thinh nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Chương 27

Chương 27

Đêm đã khuya, tại đồn công an, người bị thẩm vấn đều kiệt sức. Đang chịu đựng xem ai chịu được lâu hơn. Hai thiếu niên cô đơn, gầy guộc, cứng đầu và ngang ngạnh.

Lão Dương xoa mắt đỏ lừ, nói với Trịnh Dịch: “Muốn chứng minh lời phỏng đoán của cậu, chỉ còn một cách.”

“Cách gì?”

“Hiệu ứng tù nhân.”

Cái gọi là hiệu ứng tù nhân là chỉ hai đồng phạm đang ở tình huống không thể trao đổi, bởi vì không tài nào tin tưởng đối phương hoặc được biết đối phương đã phản bội khai nhận, còn có khuynh hướng tố giác lẫn nhau hoặc thành khẩn khai sự thật. Không ai có thể chịu đựng được cuộc chiến tâm lý này.

Chia ra thẩm vấn nhanh chóng bắt đầu. Trần Niệm ngồi trong phòng thẩm vấn, cả người trắng bệch, chỉ có đoạn dây đỏ trên cổ tay tươi đẹp khác thường, tựa như một vết máu. Nhóm cảnh sát mặt lạnh tanh xông vào, nét mặt cô còn chưa ổn định, Lão Dương vút sấp hồ sơ lên bàn uỳnh một tiếng, đội trưởng cảnh sát hình sự mắt sáng như đuốc, nhìn cô chăm chăm, nói: “Bắc Dã đã nhận tội rồi.”

Trần Niệm nhìn họ, chờ giải đáp. Không hề kinh ngạc và hoang mang.

“Trần Niệm, cậu ta đã khai báo tất cả.” Lão Dương nói, “Cậu ta và cô là đồng phạm.”

Trần Niệm lắc đầu: “Không phải vậy.”

“Hôm Ngụy Lai mất tích, cô ta hẹn Từ Miểu ra sau núi, chẳng qua chỉ thuận tiện thôi, thật ra người cô ta hẹn là cô. Không dùng điện thoại để liên lạc là bởi vì hôm trước cô ta đã nói với cô rồi. Tiết cuối là giờ thể dục, cô dễ dàng ra sau núi, sau khi cô đến thì đã tắt công cô ta. Ngày ấy ở trường học cô từng nhắc đến chuyện khó mua vé xem phim, Lý Tường nghe thấy nên tối đó hẹn cô đi. Cô đi xem phim còn Bắc Dã thì đi thu dọn hiện trường.”

“Không phải vậy.” Trần Niệm lắc đầu, ánh đèn rọi xuống từ đỉnh đầu, lông mi in bóng râm nơi tròng mắt đen láy sáng ngời của cô.

“Điều này do chính miệng Bắc Dã khai, cậu ta đã thừa nhận. Trần Niệm, cô không nhận tội thì sẽ phải chịu hình phạt nặng hơn thôi.”

Phải kiên trì, em phải kiên trì.

Cô nhìn họ, ánh mắt lạnh băng. Dường như ngẫm nghĩ nửa phút mới hỏi: “Các ông muốn... giảm nhẹ hình phạt cho tôi sao?”

“Đúng, chúng tôi muốn giúp cô.”

“Nếu đã muốn giúp, nếu đã chứng thực, tôi có thừa nhận hay không thì có liên quan gì?” Trần Niệm đốp lại, “Các ông coi như tôi đã nhận tội rồi, giảm nhẹ hình phạt cho tôi đi.”

Bị chặn họng không nói nên lời.

Lão Dương vẫn cứ tiếp tục: “Vậy là cô thừa nhận rồi sao?”

“Không phải.”

“Không phải ư?”

“Tôi không biết tại sao tên đó nói vậy, nhưng tôi không quen biết hẳn.” Trần Niệm nói.

“Cậu ta nói hai người là đồng phạm. Ba giờ trước, vì để cô tận dụng thời gian thi cử, cậu ta đã khai ra một tội khác.”

Trần Niệm vẫn lắc đầu, “Có lẽ tên đó quá buồn chán, có lẽ không cam lòng khi thực hiện cưỡng bức tôi bị thất bại và bắt giữ nên muốn kéo tôi xuống nước. Nghe có vẻ vì tranh thủ thời gian cho tôi mà khai ra một tội khác. Nhưng ngẫm nghĩ lại, hành động tự thú nhận này liên lụy tới tôi, đã dính líu là có thể kết tội, tranh thủ thi cử thì có ý nghĩa gì chứ. Điều này rất mâu thuẫn. Cho nên, tên đó nói tôi và hắn là đồng phạm, điều này không thể tin.”

Suy luận của cô logic và rõ ràng đến mức khiến người ta toát mồ hôi lạnh. Lời nói chắc chắn của cô đã cung cấp một khả năng khác cho vụ án phức tạp và rắc rối, có lẽ Bắc Dã không cam lòng thua trong tay cô nên muốn hãm hại cô.

“Ý của cô là những điều cậu ta nói đều giả dối?”

“Phải.”

“Trần Niệm, cho cô một cơ hội cuối cùng, nếu cô không thừa nhận, bởi vì phối hợp điều tra mà Bắc Dã sẽ được giảm nhẹ hình phạt, ngược lại, tội của cô sẽ tăng lên.”

“Tên đó đang nói dối.” Cô chậm chậm nói.

“Cô chắc chắn ư?”

“Chắc chắn.” Cô nhìn thẳng, giọng nói dứt khoát, “Không bằng anh để tôi và hắn gặp mặt, để chúng tôi đối chất.”

“Cô nghĩ rằng chúng tôi sẽ không để hai người đối chất sao?”

“Đưa tên đó đến đi!”

Ánh đèn trắng toát, chiếu lên gương mặt cô trắng bệch, xương gò má như gọt.

...

Họ thất bại, cô đã thắng.

Hi vọng cuối cùng đặt tại việc tạo áp lực cho Bắc Dã.

Bắc Dã lại đối mặt với đợt thẩm vấn lần nữa, lời đạo đầu chắc chắn và áp bách: “Trần Niệm thừa nhận, tại thời điểm Ngụy Lai bị giết hại, cô ấy có mặt ở hiện trường, cô ấy đã tham gia.”

“Đầu óc con nhỏ đó có vấn đề à?” Bắc Dã nói.

Tình huống của bên này và bên kia giống nhau, dù nhắc đến tăng thêm hay giảm nhẹ hình phạt, thẳng thắn được khoan hồng, chống đối bị nghiêm trị thế nào đi nữa cũng không thể cạy miệng Bắc Dã.

“Ý cậu là lời của cô ấy đều giả dối?”

“Đúng.”

“Bắc Dã, cho cậu một cơ hội cuối cùng, nếu cậu không thừa nhận, bởi vì phối hợp điều tra mà Trần Niệm sẽ được giảm nhẹ hình phạt, ngược lại, tội của cậu sẽ tăng lên.”

“Cô ta đang nói dối.”

“Cậu chắc chắn ư?”

“Chắc chắn, không bằng anh để tôi và cô ta gặp mặt, để chúng tôi đối chất.”

Ngọn đèn sáng rực, mặt Bắc Dã rõ nét trước nay chưa từng có, như được điêu khắc. Ánh mắt hai thiếu niên kiên trì giống nhau. Trịnh Dịch cảm thấy đồng nghiệp của anh đã cố hết sức nhưng vẫn không cạy nổi. Có lẽ phải thử lại mấy lần nữa, dù vẫn biết không công phá nổi. Hai đứa trẻ này có một tòa thành bao lấy họ, không công phá được.

Họ trao đổi bằng ánh mắt, chuẩn bị rời khỏi phòng thẩm vấn, nhưng Trịnh Dịch bất động, anh vẫn cố níu lấy “trực giác” cuối cùng không buông tay. Khi anh cúi Trần Niệm đến trước mặt Bắc Dã, ánh mắt ấy không phải giả dối.

Tại sao? Anh đánh giá Bắc Dã, về mặt lúc cậu ta bị bắt và Trần Niệm ở phòng kế bên giống nhau, gần như thảm thương và lạnh lùng.

Tại sao? Tại sao khó có thể hạ gục họ như vậy, tại sao họ chắc chắn cảnh sát gắng hỏi người bên kia thất bại, chắc chắn đối phương sẽ không phản bội mình.

Thế nên ngoại trừ trực giác khó hiểu trong lòng, lý trí Trịnh Dịch gần như muốn phản chiến. Tuy nhiên anh không rõ, quãng đường từ nhà đến trường rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hai người không hề tiếp xúc với nhau, làm sao lại sinh ra ràng buộc mãnh liệt đến thế được? Hai đứa trẻ yếu ớt, non nớt có thể đối mặt với uy hiếp to lớn mà vẫn tin tưởng đối phương như thế sao? Giữa họ tồn tại giao kèo và quan hệ sinh tồn thế nào?

Họ trên cùng một chiếc thang, hoặc là cùng nhau ngã xuống hoặc là một bên cắt đứt dây thừng. Tâm nguyện của cậu là vì cô mà loại bỏ tất cả trở ngại để cô ra đi không hề có tỳ vết, vì thế cô dứt khoát và kiên quyết leo lên con đường cậu đã lót sẵn? Một người rơi xuống, một người còn sống, ai đau khổ hơn đây?

Là kiểu quan hệ này sao? Không thể nào. Khó có thể tưởng tượng ra được. Anh đã nhầm rồi sao.

Anh nhớ tới những lời Tiểu Diêu nói, anh đang tự suy ngẫm, đang đấu tranh, anh sắp sụp đổ rồi.

Nhóm Lão Dương đứng dậy, họ ra khỏi phòng thẩm vấn, vụ án phát triển đúng như suy nghĩ ban đầu. Trong căn phòng chật hẹp chỉ còn lại hai chàng trai trẻ tuổi.

Từng giây trôi qua, thoáng chốc, mồ hôi Trịnh Dịch túa ra.

Va phải, theo dõi, xem phim, phía sau núi...

Suy nghĩ của anh như tê dại, rối loạn kinh khủng; cảm xúc dồn dập khiến anh chột nghiêng người về phía trước, ép hỏi cậu thiếu niên: “Trần Niệm là đồng phạm! Cậu cởi quần áo của Ngụy Lai, không phải là lo lúc bại lộ sẽ phát hiện ra mùa mà bởi vì trên quần áo cô ta giữ chứng cứ quan trọng, giữ máu và dấu vân tay của Trần Niệm!”

Bắc Dã lạnh lùng nhìn anh, không nói năng gì.

“Đem chôn Ngụy Lai ở nơi vắng vẻ nhưng lại bảo toàn thi thể thích hợp, cũng là chuẩn bị chu đáo. Chỉ sợ nhờ may bị phát hiện, rơi vào tình huống thiếu chứng cứ, không đủ hiềm nghi người mặc áo mưa, trước khi cô ta mất tích đã từng bắt nạt Trần Niệm – người có động cơ giết người cao nhất. Cho nên cậu phải giữ lại tất cả chứng cứ trên người Ngụy Lai mà cậu đã sắp xếp!”

Anh nói không có trật tự, ý nghĩ rối rắm sôi trào: “Áo sơ mi dính máu và áo mưa, cậu đều cố ý không đốt trụi; là vì chứng minh cậu là tên mặc áo mưa! Va vào Lý Tường trên đường, nhìn chăm chăm Từ Miếu, cũng là vì để họ nghi ngờ cậu.”

Bắc Dã hơi nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng không đúng, không đúng ở chỗ nào đây?

Lúc Bắc Dã nói ra điều kiện trao đổi, Trịnh Dịch đã từng nghi ngờ, giành được thời gian thi cử thì có ích gì, cậu ta đã bại lộ sự quan tâm với Trần Niệm, một khi thăm vấn nghiêm ngặt, rất có thể moi ra được rất nhiều bí mật. Nếu có tội thì không thể lên đại học, giành được thời gian thi cử thì có ý nghĩa gì chứ? Tại sao? Tại sao Bắc Dã có thể chắc chắn hai người họ vượt qua thử thách thăm vấn? Chắc chắn Trần Niệm có thể nhẫn tâm để cậu chịu tội còn cô đến chết vẫn phản cung không nhận tội ư? Ở đâu mà cậu ta có được niềm tin đó?

Trịnh Dịch nắm chặt mép bàn, bất chợt một ánh sáng chớp qua, anh đứng bật dậy, “Cậu... cậu không phải tên mặc áo mưa!”

Nhưng bản báo cáo khám nghiệm tử thi trên người Ngụy Lai có “vết thương phòng vệ” lấy đâu ra, chẳng lẽ... giả thiết của anh... tất cả cái gọi là vết thương phòng vệ là do Trần Niệm gây ra lúc chống cự Ngụy Lai mạnh mẽ trước khi cô ta chết một ngày sao... Có đúng không?!

Cậu ta không phải là tên mặc áo mưa!

Là ai?

Người thiếu niên giống hệt, trên bản danh sách có chiều cao cân nặng, Đại Khang ở tiệm sửa chữa, Trần Niệm lao qua đường kéo người thiếu niên mặc áo trắng lại, một gương mặt khác.

“Đại Khang! ...”

Khoan đã. Là ai đây?

Đầu óc tựa như cái máy đang hoạt động với tốc độ cao, những hình ảnh trong clip ngược đãi quay về, hình ảnh Lại Thanh, trong clip thoáng qua gương mặt hơi giống Lại Thanh.

“Lại Tử! ... Lại Thanh!”

Lại Thanh mới là tên mặc áo mưa, còn Bắc Dã thì hoàn toàn biết rõ Lại Thanh chính là tên đó. Tối đó, Lại Thanh cũng tham dự, hẳn ta cũng cưỡng bức Trần Niệm. Bắc Dã hận hẳn. Nhưng tại sao, tại sao cuối cùng lại muốn đóng giả thành tên mặc áo mưa...

Trịnh Dịch bàng hoàng, thân thể run rẩy và linh hồn thoát cái tỉnh lặng lại, bàn tay nắm cổ chậm chậm buông xuống. Anh sửng sờ ngược nhìn Bắc Dã trước mặt gần như tan vào ánh đèn màu trắng. Anh không thể tin, sờn cả gai ốc. Không, kế hoạch kín kẽ ấy khiến người nghe kinh sợ, không thể xuất phát từ người thiếu niên này được.

Trịnh Dịch như bệnh nhân sốt cao toát mồ hôi đầm đìa, yếu ớt mê man, rét lạnh thấu xương, vô hồn nhìn chăm chăm Bắc Dã. Trịnh Dịch lão đảo nhào tới, tóm lấy cổ áo kéo cậu lại gần, nói cực khê chỉ có cậu nghe được, tựa như âm thanh phát ra từ linh hồn:

“Cậu không phải là tên áo mưa, chỉ có giả dạng làm tên áo mưa cậu mới có thể che giấu nguyên nhân cái chết thật sự của Ngụy Lai. Bởi vì Trần Niệm không phải tông phạm của cậu. Lúc cậu chạy đến hiện trường, Ngụy Lai đã chết rồi. Là Trần Niệm làm! Mà cậu thậm chí không có ở hiện trường.

Cậu hận Lại Thanh nhưng cậu không muốn giết hẳn ta. Song cậu phải cam đoan sau này hẳn sẽ không để lộ bí mật, không phạm án nữa; khiến cậu trở thành tên áo mưa thật sự, khiến bản án tên áo mưa bị đóng bụi không thể nào lật lại. Cậu trở thành tội phạm liền chặt đứt khả năng Trần Niệm phản cung nhận tội. Bắc Dã, cậu điên rồi sao?”

Trịnh Dịch nghiêng răng nghiêng lợi, nắm cổ áo cậu đẩy mạnh cậu lại ghế.

Anh thở hổn hển, mà Bắc Dã, cậu xoa cổ tay bị còng sắt cắn chặt, ngược mắt, khóe môi lại cong lên.

“Cảnh sát Trịnh, tôi rất bội phục anh. Nhưng mà...”

Chương 28

Cậu thiếu niên tên Bắc Dã kia chỉ khẽ lắc đầu, nói: “Cô ấy không giết người.

“Anh chỉ nói sai một chỗ mà thôi... Cô ấy không giết người.” Cậu nói “Cảnh sát Trịnh, về điều này, tôi rất chắc chắn.”

Làm sao cậu ấy có thể khẳng định như thế, khẳng định từ lúc nào, nhờ ai mà khẳng định?

Trịnh Dịch đột nhiên sững sốt, nhìn chăm chăm Bắc Dã, cậu cũng đang nhìn anh.

Trịnh Dịch lập tức đứng dậy đóng kín cửa phòng thẩm vấn, kéo hết rèm cửa sổ, tắt máy ghi âm và tất cả các dụng cụ có thể truyền tin tức ra bên ngoài.

Anh ngồi trở lại trước mặt cậu: “Phân tích của tôi đều đúng, chỉ sai ở một điểm: Trần Niệm không hề giết người. Lúc cậu chạy ra phía sau núi, Ngụy Lai quả thật đã chết, cậu cho rằng Trần Niệm đã giết cô ta, cho nên mới có những kế hoạch như tôi đã nói ban nãy. Cậu đã chuẩn bị tất cả, nhưng sau đó lại phát hiện kẻ giết Ngụy Lai lại là người khác.”

Bắc Dã không trả lời, vẻ mặt lạnh lùng lại yên lặng, vẫn như những lần thẩm vấn trước.

Anh kịp thời ngăn cản ngay trước khi cậu lại định phong bế nội tâm của chính mình, khẩn cầu: “Bắc Dã, cậu tin tôi một lần đi.”

Thế nhưng ánh mắt của thiếu niên rất xa lạ, khó có thể gọi là tin tưởng. Cũng như Trần Niệm không đến báo án, cậu cũng không đến báo án, sự không tin tưởng này là quả thật bị ai.

“Tôi biết hai người không tin tôi, tôi cũng không cách nào giải thích về cậu về trình tự và pháp luật, nhưng Bắc Dã, bây giờ chỉ có tôi có thể giúp cậu, hơn nữa, tôi cũng rất muốn giúp cậu. Không, là tôi phải giúp cậu mới đúng.”

“Cậu có biết vụ người mặc áo mưa cưỡng hiếp người khắp nơi, thêm hai vụ án mạng của hai người vô tội là Ngụy Lai và Lại Thanh, cậu sẽ phải ngồi tù bao nhiêu năm không? Cho thái độ khi nhận tội của cậu có tốt đến mức nào thì ít nhất cũng phải ngồi tù hai mươi ba mươi năm, còn dài hơn khoảng thời gian từ lúc cậu sinh ra cho đến bây giờ! Chưa kể là còn có thể chung thân!”

Bắc Dã lặng thinh.

Trịnh Dịch lại nói: “Còn Trần Niệm thì sao? Đời này cậu có còn muốn nhìn thấy cô ấy không?”

“... Không thấy, cũng không sao cả.” Cậu mở miệng, cả người rất yên tĩnh, nhưng cũng không phải là thờ ơ. Chỉ có khi nhắc đến Trần Niệm cậu mới chịu mở miệng.

“Cậu muốn gặp cô ấy không?” Trịnh Dịch hỏi “Muốn không?”

“Tôi không thể gặp cô ấy nữa.” Cậu nói.

“Tôi chỉ hỏi cậu có muốn không? Cậu có muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhanh chóng trở lại bên cạnh cô ấy không? Cho dù không thể ở bên cạnh cô ấy cũng không sao, có thể đi theo trông chừng cô ấy từ xa cũng được. Bây giờ cô ấy chỉ có một mình, cậu không muốn sớm được bảo vệ cô ấy sao?”

Bắc Dã mím chặt môi.

Trịnh Dịch hỏi: “Cậu đã nói với cô ấy thế nào, nói rằng cậu giết Nguyệt Lai, nói cậu đã giết Lại Thanh, dùng cách này để chặn đường lui của cô ấy, khiến cô ấy không thể phản cung à?”

Bắc Dã im lặng. Cậu chỉ nói cho cô biết, cậu mong muốn điều gì, còn cô thì phải cho cậu điều đó. Bất kể sau này một mình cô gặp bao nhiêu khó khăn, cô cũng phải chịu đựng, cho cậu điều mà cậu mong muốn nhất. Cậu biết cô rất cứng cỏi, cô có thể làm được.

“Cậu gánh chịu tất cả, còn cô ấy thì sao? Bắc Dã, hãy gánh chịu những tội lỗi mà cậu đã phạm phải, nhưng xin cậu đừng gánh chịu những tội lỗi mà cậu không hề làm. Đó không phải là yêu, đó không phải là công bằng. Cậu bị nhốt ở đây nên không thể nhìn thấy, nhưng tôi thì thấy, cô ấy đã hoàn toàn thay đổi, cô ấy sẽ đau khổ cả đời, cô ấy sẽ trở thành một người câm, không muốn trò chuyện với bất cứ ai. Cậu trao hết tất cả vì cô ấy, cậu tình nguyện, lòng cậu dễ chịu, nhưng cậu lại ngăn chặn tất cả đường lui của cô ấy, cô ấy không thể mở lời về chân tướng của vụ án này. Cô ấy không tin tôi, không tin cảnh sát, điều cô ấy tin tưởng nhất chỉ có lời nói của mỗi mình cậu.”

Lồng ngực Bắc Dã khê phập phồng, vẫn không nói một lời.

“Bắc Dã, nếu Trần Niệm không có giết người, vậy tôi cam đoan cô ấy sẽ không có sao.” Trịnh Dịch biết cậu lo lắng điều gì, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Cuộc đối thoại của hai chúng ta sẽ không có bất cứ ai biết được, tôi sẽ giúp cậu. Với điều kiện tiên quyết là cô ấy sẽ không có sao, cậu để tôi giúp cậu một tay, tôi thề đấy! Bắc Dã, người trên bàn mổ cũng biết cầu sống mà!”

“...”

Trịnh Dịch thở dài một tiếng, tại sao cậu thiếu niên này lại có thể kiên định như một tảng đá vậy? Anh kiệt sức, gần như là từ bỏ, nhưng anh

không làm vậy.

“Cậu thích cô ấy đúng không?” Tiếng anh rất khẽ, rớt cuộc nói, “Tôi cũng vậy.”

Cho nên xin cậu tin tưởng tôi, tin tưởng tôi sẽ dốc hết toàn lực bảo vệ cô ấy.

Ánh mắt anh nhìn cậu giống như anh mới là tội phạm. Tuy nhiên Bắc Dã nhìn anh thật lâu, cuối cùng chỉ lắc đầu: “Cảnh sát Trịnh, cảm ơn, nhưng anh không cứu được chúng tôi.”

Trịnh Dịch sững sốt: “Tại sao? Lời này của cậu ý là...”

“Tôi muốn gặp luật sư.” Bắc Dã ngắt lời, “Tôi không có gì để nói.”

Cuộc đối thoại dừng lại đột ngột. Trịnh Dịch yên lặng, anh vẫn nhìn cậu, nhưng Bắc Dã không nhìn anh. Sau mười mấy giây im lặng, cửa bị đẩy ra, cậu bị dẫn đi.

Anh chậm rãi đi đến bên cửa, thấy lúc Bắc Dã quay người liếc nhìn phòng thẩm vấn kế bên. Trần Niệm đã không còn ở đó.

Cậu thiếu niên rất yên tĩnh, bị dẫn đi. Trịnh Dịch giống như mới vừa chạy một cuộc đua marathon, chân bủn rủn.

Tiểu Diêu ngăn người: “Trịnh Dịch, sắc mặt anh sao kém vậy?”

Trịnh Dịch ra sức vuốt mặt, gượng dậy tinh thần: “Trần Niệm đâu?”

“Ở bên dưới, em không biết lái xe, định tìm anh đưa cô ấy về nhà.”

“Đến anh đi.”

Trịnh Dịch rất mệt mỏi, trên đường đưa cô về nhà, chẳng ai nói câu nào. Cô âm u lạnh lẽo tựa như một hồn ma. Anh biết không công phá được hai người họ, nhưng cuối cùng vẫn không từ bỏ ý định: “Trần Niệm, có thể tin tưởng anh một lần không?”

Nhưng cô chỉ nói: “Anh không cứu được bất cứ ai.” Sau đó bước lên thang lầu cũng không ngoảnh lại.

Trịnh Dịch đứng trên bãi đất trống trong đêm khuya, vừa mệt vừa đau, lại có ý nghĩ nằm xuống đất ngủ. Tiểu Diêu gọi đến: “Trịnh Dịch, ngủ sớm một chút thôi, ngày mai còn họp lần cuối.”

Trịnh Dịch chột tỉnh táo. Sáng mai họp lần cuối cùng, đội sẽ sửa sang bản án, lời khai và chứng cứ xác định sau đó sẽ giao cho bên viện kiểm sát. Đến khi đó lời khai của Bắc Dã chắc chắn trở thành chứng cứ, dù cậu đối ý lật lại bản án, lời khai của cậu đều không còn đáng tin nữa.

“Tiểu Diêu.” Trịnh Dịch hô lớn, “Em nhất định phải giúp anh.”

...

Ba giờ sáng tại phòng họp, Tiểu Diêu buồn ngủ díp cả mắt, tìm lâu như vậy nhưng xem toàn là chứng cứ chứng minh Bắc Dã là tội phạm. Cô có chút nghi ngờ sao mình phải đến làm cái việc vớ vẩn này.

Dưới ánh đèn trắng, Trịnh Dịch còn đang cẩn thận lật xem tài liệu chứng cứ.

Tiểu Diêu chống đầu, nói: “Trịnh Dịch, về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Trịnh Dịch hoàn toàn không để ý. Anh nghi ngờ Lại Thanh là tên áo mưa, nhưng sau khi Lại Thanh chết, các đồng nghiệp từng đến nhà hấn ta lục soát hiện trường giết người, lấy được chứng cứ.

Nhưng giờ phút này Trịnh Dịch đang xem tài liệu ngay lúc đó, căn phòng của Lại Thanh không có bất cứ gì khác thường, không thể khiến người ta nghi ngờ hẳn là tên áo mưa. Anh nhìn một chiếc bàn trong hình ở hiện trường. Tiểu Diêu đi đến rút trang giấy khỏi tray anh. Trịnh Dịch ngẩng đầu, đôi mắt hẳn đầy tia máu.

Tiểu Diêu sững sốt, bất đắc dĩ thở dài, khuyên: “Trịnh Dịch, anh nghe em nói. Trực giác của người ta có đôi khi không chính xác.”

Ánh mắt mỗi mét của Trịnh Dịch khẽ run lên, nói: “VẬY sao em còn ở lại tìm tài liệu?”

“Bởi vì gần đây anh cứ như bị điên.” Tiểu Diêu nói xong, quay đầu đi thở dài, tỉnh táo lại, nhìn anh nói. “Lời khai và chứng cứ Bắc Dã nói đã hoàn toàn phù hợp. Còn anh là dựa vào trực giác, anh suy đoán mọi chuyện bằng logic, nói cậu ta không phải tên áo mưa, cũng không giết Ngụy Lai. Cậu ta giết tên áo mưa Lại Thanh.. Nói thật ra, em nghe anh nói, cảm thấy suy luận logic này rất hợp lý, có chút khả năng như vậy. Nhưng chỉ một chút thôi, bởi vì anh chẳng có một chứng cứ nào cả.”

Trịnh Dịch cố gắng nói: “Anh nghi ngờ là Lại Thanh.”

“Nghi ngờ, nghi ngờ, lại là nghi ngờ.” Tiểu Diêu phản bác, “Lại hanh chết rồi, chết không đối chứng. Bắc Dã hoàn toàn có thể nói là Lại Thanh. Tại sao cậu ta lại không nói? Cái này của anh không hợp logic.”

“Cậu ta không muốn khai sự thật, sợ liên lụy đến Trần Niệm.”

Tiểu Diêu đề cao giọng: “Anh nói kẻ giết người là Lại Thanh, vậy tại sao lại liên lụy đến Trần Niệm?”

Trịnh Dịch chột nghẹn lời, kìm nén bức bối nói: “Anh đang suy nghĩ.”

Tiểu Diêu nhìn anh trong chốc lát, mệt mỏi lắc đầu: “Trịnh Dịch, em thấy anh mệt mỏi quá rồi, về nghỉ ngơi đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Trịnh Dịch đuổi theo, Tiểu Diêu thu dọn giỏ của mình, không nghe anh nói.

“Từ đầu chúng ta nghĩ, sau khi Trần Niệm bị bắt nạt cô ấy đi học như thế không có chuyện gì xảy ra, ám hiệu chuyện vé xem phi., thừa dịp tiết thể dục đi ra phía sau núi. Cô ấy đi gặp Ngụy Lai, chắc hẳn đã làm Ngụy Lai bị thương.”

Tiểu Diêu buông giỏ xuống, nén giận nhìn Trịnh Dịch: “Anh có xem báo cáo pháp y không? Trên người Ngụy Lai chỉ có một vết thương thôi, là vết thương trí mạng.”

“...” Anh á khẩu không trả lời được.

“Hiện tại anh đã hoàn toàn mất lý trí rồi. Em cũng nghi ngờ tại sao em lại nghe lời anh lãng phí cả buổi tối.” Tiểu Diêu đeo giỏ, kéo cửa bỏ đi cũng không ngoảnh lại.

Trịnh Dịch đứng yên tại chỗ như một pho tượng. Đêm khuya trong tòa nhà trống trải, anh cô độc như thể là người tỉnh táo duy nhất trong cõi đời này. Anh chậm rãi quay về, khom người sửa sang lại tài liệu. Bỗng nhiên anh đập mạnh, trang giấy tung tóe trên bàn, bay rải rác khắp nơi. Anh thở hổn hển, chân bị chuột rút vì mệt mỏi.

Anh bất chợt ngã xuống ghế, ngơ ngác nhìn trần nhà. Đúng vậy, trên người Ngụy Lai chỉ có một vết thương. Tại sao có thể là Lại Thanh giết cô ta chứ? Bắc Dã nói Trần Niệm không phải hung thủ, lẽ nào là Bắc Dã sao? Không đúng, khi đó Bắc Dã không phủ nhận những phán đoán khác của anh. Lúc cậu ta đến hẳn Ngụy Lai đã chết rồi.

Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra? Ngõ cụt này phải làm sao mới có thể thoát ra được?

Nhân viên tạp vụ mở cửa khiến Trịnh Dịch giật mình tỉnh giấc, lại nhìn điện thoại di động, anh đổ mồ hôi lạnh, bảy giờ năm mươi rồi. Cuộc họp cuối cùng vào lúc tám giờ, nhưng anh vẫn chưa tìm ra được một đầu mối nào. Trịnh Dịch chạy đến nhà vệ sinh rửa mặt, chống lên bồn bắt buộc mình tỉnh táo, nhưng chẳng hiểu vì sao tim đập như nổi trống.

Họp thì họp thôi, đã cố hết sức rồi, là lúc phải thừa nhận chứng cứ. Nhưng mẹ kiếp, trực giác vẫn kêu gào trong đầu: Đây là oan khuất. Án này là án oan, án này là án oan.

Anh ôm đầu mình, đầu óc mỗi một chậm chạp bị ép buộc cố gắng vận hành cao độ. Anh chăm chăm hồi tưởng lại từng khoảnh khắc mình nói chuyện với Bắc Dã tối qua. Không, trực giác của anh không sai, nhất định chỗ đó có vấn đề. Giết chết Ngụy Lai là người khác. Nhưng vì sao Bắc Dã không thừa nhận?

Cậu chỉ muốn bảo vệ Trần Niệm. Trịnh Dịch đã hứa bảo vệ cô ấy, thậm chí thẳng thắn nói thích cô ấy, nhưng vì sao Bắc Dã vẫn không khai, dù bị phán xử nặng cũng không khai? Tại họ không tin anh chứ?

Trịnh Dịch đột ngột quay người đá mạnh vào cửa. Nhưng trong đầu thấp thoáng hiện lên vẻ mặt cuối cùng của Bắc Dã, nụ cười rất nhạt, nói: Cảnh sát Trịnh, cảm ơn. Nhưng anh không cứu được chúng tôi.

Không, Bắc Dã tin anh! Nhưng nguyên nhân nào đó ngăn cản cậu, khiến cậu bất đắc dĩ chấp nhận số phận.

Trong lòng Trịnh Dịch bỗng quyết tâm, anh chắc chắn phải can thiệp vào chuyện này. Nhưng một nỗi bi ai lập tức tràn về khiến người ta lòng dạ rối bời, tuy trực giác kiên định hơn nhưng chứng cứ vẫn như cũ. Trong nỗi

sợ hãi tràn ngập, anh cắn răng cấp tốc đi qua đi lại trong nhà vệ sinh. Đến cùng phải làm gì bây giờ?

Vụ án bị Bắc Dã biến thành bức tường sắt, không hề có sơ hở. Tại sao cậu ta không nói thật... Khoan đã, thời gian cấp bách, đừng xoắn vào tâm lý của cậu ta nữa, đổi lại góc độ, Trịnh Dịch, đổi lại góc độ nào. Đừng tìm Bắc Dã, đừng tìm Trần Niệm. Trong lòng anh bắt tay từ hung thủ thật sự, Lại Thanh!

Trịnh Dịch lập tức lao ra, anh nhanh nhẹn chạy xuống tầng, gặp được Lão Dương ở cửa:

“Này, chạy đi đâu thế? Sắp mở cuộc họp rồi!”

Trịnh Dịch chui vào trong xe, khởi động, tăng tốc, bẻ tay lái. Anh cầm điện thoại gọi cho Tiểu Diêu:

“Tiểu Diêu, đây là lần cuối cùng, em giúp anh kéo dài thời gian một chút, đừng gửi hồ sơ đi. Cho anh một buổi trưa thôi.”

Bên kia nghe thấy tiếng động: “Trịnh Dịch, bây giờ anh muốn làm gì?”

“Hiện tại anh không biết, nhưng nếu suy nghĩ của anh đúng, anh nhất định sẽ tìm được chứng cứ.”

“Trịnh Dịch, em xin anh đừng...”

“Tiểu Diêu, anh xin em đấy!”

“...”

“...”

“... Em không biết có thể kéo dài bao lâu.”

“Cảm ơn.”

...

Đại Khang vừa kéo cửa cuốn của cửa hàng sửa chữa cơ khí, một chiếc xe gần như lao thẳng đến rồi phanh gấp. Trịnh Dịch nhảy xuống, hỏi dồn dập: “Lại Tử có chỗ ở khác không, trừ chỗ mà cảnh sát đã từng lục soát?”

“Anh hỏi cái này làm...”

“Cậu có muốn cứu Bắc Dã hay không.” Anh ngắt ngang.

Đại Khang thấy vẻ mặt anh nghiêm trọng như tấm sắt, không dám hỏi nhiều bèn vội vàng chạy về chỗ tay lái phụ: “Tôi dẫn anh đi.”

Xe chạy như bay, Đại Khang ngồi ở vị trí tay lái phụ nín thở, chỉ thấy Trịnh Dịch cứ nhìn đồng hồ đeo tay liên tục, mỗi một lần nhìn đều nhấn thêm chân ga.

“Anh... thật sự tin Tiểu Bắc không phải là tên mặc áo mưa à?” Đại Khang dò hỏi.

“Nhưng cậu ta cứ khẳng khẳng là mình.” Trịnh Dịch tức giận cười lạnh, “Tên mặc áo mưa gây án nhiều lần như thế, thậm chí có một lần, cậu ta chắc chắn không có chứng cứ ngoại phạm. Nhưng cậu ta lại không cần.”

Đại Khang im thin thít.

“10 tối giờ ngày 10 tháng 4, 11 giờ tối ngày 21 tháng 4, 10 giờ tối ngày 1 tháng 5.”

“Gì cơ?”

“Cậu nhớ kỹ mấy ngày này cho tôi xem nào.” Vẻ mặt Trịnh Dịch lạnh lùng liệt kê, “Tôi không biết thói quen sinh hoạt của Bắc Dã, cũng không

biết cậu ta quen biết những ai. Rất nhiều người các cậu quen đều đã tốt nghiệp ra ngoài làm rồi, phải nghĩ ra cách liên hệ với từng người, xem có ai từng nhìn thấy Bắc Dã ở ba mốc thời gian kia không.”

Ánh mắt Đại Khang lóe sáng: “Chỉ cần chứng minh được một cái thì cậu ta không phải là tên mặc áo mưa sao?”

“Cậu cứ tìm được trước rồi hẵng nói.”

“Được. Này... rẽ trái!”

Chủ nhà trọ lấy chìa khóa mở cửa, bụi bặm và mùi nhựa phả vào mặt. Phòng rất nhỏ, một phòng đơn và một nhà vệ sinh, nhưng trong nhà chật ních đồ như xe đạp cũ, nồi cơm điện, mô hình DV cũ và những đồ linh tinh khác vút lộn xộn. Trịnh Dịch để Đại Khang chờ bên ngoài, anh đi giày bước vào.

“Nó ít khi đến đây.” Đại Khang ló đầu vào nhỏ giọng nói, “Nó để nơi này làm chỗ để đồ.”

Trịnh Dịch không để ý. Sắc mặt anh cảnh sát lần này còn khó coi hơn trước nhiều. Anh bước vào trong phòng, ở đây quá bề bộn, anh không thấy một chút manh mối nào cả, nỗi hoang hốt thậm len lỏi. Anh hít một hơi, đầy mùi cũ kĩ. Anh tới bên cạnh tủ treo quần áo, kéo cửa ra thì sững sốt.

Trong tủ treo đầy quần áo con trai từ nhỏ đến lớn, không có nhiều không gian. Nhưng bên trái tủ treo quần áo có một khoảng trống. Có nơi vài bộ đồ dài nhét chung một chỗ, nhưng vẫn chừa lại khoảng trống này.

Trịnh Dịch quét mắt một lượt, có thể chỗ này vốn là nơi treo vài cái áo mưa. Tay anh chợt run, càng chắc chắn, chứng cứ hết lần này đến lần khác được là cái chó gì chứ. Điện thoại di động vang lên, Trịnh Dịch nghe máy, phát hiện đã chín giờ rồi.

“Trịnh Dịch, e là vụ án này chắc chắn rồi.” Giọng Tiểu Diêu rất khẽ, hình như đang ở hành lang, “Hiện tại chứng cứ liên quan rất đầy đủ, không hề có sơ hở.”

“Em nói với đội trưởng giúp anh, có thể giữ lại khẩu cung của Bắc Dã hay không.”

“Chuyện này sao có thể được?”

“Vậy đừng nộp hồ sơ vụ án nữa...”

“Vụ án này kéo dài lâu lắm rồi, em nói những điều này, đội trưởng sẽ không nghe đâu.”

“Tiểu Diêu”, Trịnh Dịch cố gắng thở một hơi nặng nề, “Vụ án này quá đặc biệt, vật chứng ít, nhân chứng quan trọng. Bởi vì Ngụy Lai và Lại Thanh đều đã chết hết, người chết thì không đối chứng được nên khẩu cung của Bắc Dã mang tính quyết định. Nếu nộp lên trên thì biến thành chứng cứ. Cậu ta sẽ không còn cơ hội phản cung nữa.” Anh gần như muốn bóp nát điện thoại, “Một khi những điều đó trở thành bằng chứng, mỗi một lời cậu ta khai sau này ngược lại sẽ không còn độ đáng tin nữa! Rất có thể cậu ta phải ngồi tù cả đời!”

“Anh còn trông mong cậu ta phản cung sao? Luật sư của cậu ta là bác cậu ta mời, ngay cả luật sư của cậu ta còn không cạy miệng nổi nữa. Tại sao anh không tin cậu ta kiên quyết như vậy là bởi vì cậu ta đang nói sự thật?”

“Không phải đâu.” Trịnh Dịch vò đầu, cả khuôn mặt đỏ bừng, “Anh mặc kệ. Mọi người không thể nộp hồ sơ lên, cho anh một chút thời gian, cho anh thêm một chút thời gian thôi. Anh nhất định sẽ tìm được chứng cứ.”

Anh chuẩn bị cúp điện thoại, nhìn căn phòng đầy đồ lộn xộn, dẫn lại cảm giác bất lực, chợt nói: “Số 237 đường Quế Diệp, em đưa người tổ giám chứng tới đi.”

“Họ đều đang họp!” Tiểu Diêu không thể nhin được nữa.

“Vậy hãy để thực tập sinh tới đây!”

“Em cúp điện thoại đây.”

“Tiểu Diêu!” Trịnh Dịch quát cô, “Anh vừa mới nhìn thấy rồi!”

“...”

“Lại Thanh là tên mặc áo mưa. Đúng là cậu ta. Sáng nay em đã đồng ý với anh, đây là lần cuối, em hãy tin tưởng anh. Bảo thực tập sinh của tổ giám chứng tới đây giúp anh tìm kiếm.”

“11 giờ cuộc họp kết thúc. Em xem bọn họ có thể tìm được những gì.”

Tít tít.

Trịnh Dịch buông điện thoại di động xuống, lồng ngực lên xuống dồn dập. Anh tìm kiếm từng món đồ trong phòng. Tạp chí người lớn, phim sex, đồ chơi tình dục, đồ lót nữ mới mua. Một đồng manh mối nhưng chẳng có cái nào là chứng cứ.

Dường như người ta có thể nghe thấy tiếng từng giây từng phút trôi qua. Anh tìm đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, bắt buộc mình dừng lại. Áo mưa nhận dạng ra tên đó đều được xử lý sạch sẽ, không còn lại dấu mỗi nhận dạng nào nữa. Không thể bắt tay từ chỗ tên mặc áo mưa, đổi lại góc độ, cái chết của Ngụy Lai.

Anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã chín rưỡi rồi.

Anh sắp xếp lại suy nghĩ, nếu muốn chứng minh cậu ta giết Ngụy Lai, chắc hẳn cậu ta đã đi qua hiện trường, quần áo và giày có dính máu và bùn đất, cậu ta sẽ quay về mặc áo mưa để che giấu. Nên không vứt quần áo và giày đi, chỉ giặt lau thôi. Cậu ta không có nhiều tiền để sau mỗi vụ gây án lại vứt đi như thế.

Tiếp đến là hung khí – con dao. Bắc Dã nói vứt dao xuống sông rồi, khoan đã, đến đây là ngõ cụt rồi. Lý do Bắc Dã phải xử lý Ngụy Lai là khi vừa bắt đầu, cậu cho là Ngụy Lai bị Trần Niệm giết, điều này nói rõ ít ra Trần Niệm đã làm Ngụy Lai bị thương. Nhưng sau đó cậu lại chắc chắn không phải là Trần Niệm.

Vậy tại sao trên thi thể chỉ có một vết thương? Vấn đề này khó giải quyết, hẳn là có điều gì khác.

Anh đứng trong ngôi nhà ngột ngạt nóng bức, mồ hôi túa ra, có một giọt chảy vào miệng. Trong đầu anh tái hiện lại vô số hình ảnh vết thương trên thi thể, nhưng đột nhiên, trước mắt thoáng qua một bức ảnh.

Sáng nay, lúc anh mệt mỏi buồn ngủ không chịu được, Tiểu Diêu lấy tài liệu trong tay anh, lúc ấy anh trông thấy một tấm.

Tim Trịnh Dịch thoáng căng thẳng, đó là chiếc bàn trong nhà Lại Thanh nơi xảy ra vụ án, trong khe nứt chiếc bàn cắm vào một thẻ gỗ, khe hở của cái bàn...

Suy nghĩ kia như điện giật truyền khắp người anh. Thật không thể tin nổi có vết thương kỳ quặc như thế!

Trịnh Dịch bước ra ngoài, đến bên cạnh Đại Khang: “Bắc Dã và Lại Tử có từng mua con dao giống nhau không?”

Đại Khang tựa như gặp ma.

“Hỏi cậu đấy.”

“Sao anh biết?” Đại Khang chưa nói xong thì người tổ giám chứng đi đến hành lang, Trịnh Dịch lao xuống cầu thang, kêu: “301, các cậu kiểm tra mấy thứ quần áo và giày vân vân.” Nói xong, chạy lướt qua bọn họ xuống tầng.

Trịnh Dịch chạy một mạch như chớp tới trại tạm giam gặp Bắc Dã. Anh rảo bước trên hành lang trống không, cảm xúc rối loạn. Nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười rưỡi rồi.

Cửa mở ra, cảnh vệ đi ra ngoài, nói: “Luật sư còn chưa tới, anh chờ một lát nữa đi.”

Trịnh Dịch đẩy anh ta ra rồi vọt vào. Cảnh vệ kéo lại, Trịnh Dịch quay đầu lại giơ tay đẩy anh ta: “Tôi sẽ không làm gì cậu ta cả. Anh chăm chú đi.”

Cảnh vệ cũng biết anh, mắt nhắm mắt mở ra ngoài rồi đóng cửa lại. Trịnh Dịch ngồi xuống trước mặt Bắc Dã, hơi thở dồn dập. Vẻ mặt anh khá mệt mỏi, nhìn ra được là một đêm không ngủ.

Bắc Dã bình tĩnh nhìn anh. Trịnh Dịch cũng im lặng rất lâu, anh chợt thấy buồn bã, anh không thể tưởng tượng được, cậu thiếu niên đối diện không chịu giải thoát cho bản thân mình, cho dù đối mặt với tù chung thân cũng không chịu khai. Chỉ vì muốn che đi một phần vạ nguy hiểm ấy cho Trần Niệm.

Một lúc lâu sau, anh khẽ hỏi: “Cậu sợ chúng tôi đổ oan cho Trần Niệm sao?”

Lông mi Bắc Dã khẽ run.

“Tôi nói đúng rồi. Bắc Dã, cậu quá cẩn thận. Tối hôm qua tôi lật tẩy tất cả kế hoạch của cậu, tôi vạch mặt Lại Thanh mới là tên mặc áo mưa. Trong thoáng chốc cậu đã muốn nói cho tôi biết sự thật... Đúng vậy, ngồi tù cả đời, ai cũng phải sợ. Khi tôi cho cậu biết, miễn là Trần Niệm không giết người, tôi nhất định bảo vệ cô ấy, trong lòng cậu đang cân nhắc có nên nói ra sự thật hay không, cho nên, cậu vô ý nói thêm vài lời với tôi, lời nói thật lòng của cậu.”

“Nếu không phải do câu nói ấy của cậu, có thể vụ án sẽ được quyết định y như kế hoạch kia của cậu rồi. Bắc Dã, đây là điều cậu muốn nhìn thấy sao?” Trịnh Dịch hơi nghiêng người, cách chiếc bàn nhìn đôi mắt đen láy của cậu, “Không, sau khi tôi nói sẽ bảo vệ Trần Niệm, thật ra cậu đã có một chút dao động nho nhỏ, cậu muốn nói sự thật, muốn rửa đi một phần tội danh trên người mình. Cậu muốn sớm được ra ngoài gặp cô ấy. Nhưng cuối cùng cậu lại bỏ qua. Bởi vì cậu không muốn mang Trần Niệm ra làm mao hiểm. Cậu không thể thừa nhận tất cả suy nghĩ của tôi, một khi thừa nhận, Trần Niệm sẽ bị liên lụy. Không thể nào giải thích vì sao chỉ có một vết thương. Cậu biết sự thật nhưng không thể nói ra, bởi vì cậu không có chứng cứ. Nếu chúng tôi tin, cậu có thể xóa đi tội danh không thuộc về mình; nhưng nếu chúng tôi không tin, Trần Niệm sẽ gặp nguy hiểm.”

Mắt Bắc Dã khẽ lay động.

“Đúng, tôi đã phát hiện ra tại sao chỉ có một vết thương.” Trịnh Dịch vội vàng nói, “Tôi cũng có thể nghĩ ra được, điều này chứng tỏ chúng tôi không đổ oan cho Trần Niệm. Bắc Dã, có lẽ cậu cho là lời cam đoan của tôi chỉ có lòng nhưng không có sức; nhưng hiện tại tôi đã chứng minh được với cậu tôi có thể phát hiện ra vết thương có vấn đề. Tôi cam đoan với cậu lần nữa, Trần Niệm sẽ không...”

Còn chưa dứt câu, điện thoại di động lại vang lên. Trịnh Dịch nhìn Bắc Dã, cậu đã khép hờ mắt.

Trịnh Dịch cầm điện thoại đi động ra hành lang, khép hờ cửa: “Alo?”

“Trịnh Dịch, cuộc họp đã kết thúc từ lâu rồi.”

Trái tim Trịnh Dịch chấn động, nói thẳng: “Em đưa di động cho đội trưởng.”

Tiểu Diêu không dám, hạ giọng: “Anh làm cái gì vậy?!”

“Đưa di động cho đội trưởng.” Trịnh Dịch bình ổn giọng nói.

Đối phương bật chế độ loa ngoài.

“Trịnh Dịch à”, Tiếng đội trưởng không vui cho lắm, “Tôi nghe nói chuyện của cậu rồi, cậu là người mới phải biết bằng chứng...”

“Đội trưởng, Bắc Dã không phải là tên mặc áo mưa.” Anh ngắt ngang lời lãnh đạo cấp trên, nhưng không phải bởi vì sợ mà phát run, “Tôi khẩn cầu anh giữ lại hồ sơ.”

Lời này khá vượt cấp, đội trưởng chỉ nói: “Cậu không có tư cách và lý do đầy đủ.”

“Tôi có! Tôi lập tức tìm được ngay thôi! Xin cho tôi thêm nửa ngày, không, chỉ cần một tiếng thôi!”

Qua khe cửa, một đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn anh, nhìn anh liên tục khom người, tư thế như thể van xin này có thể khiến đối phương cảm nhận được. Cậu thờ ơ chuyển mắt đi.

Đội trưởng vô cùng uy nghiêm: “Cậu có chứng cứ, vậy thì chờ tìm được rồi tiếp tục bổ sung cho tòa án.”

“Anh biết tầm quan trọng của khẩu cung mà đội trưởng!” Trịnh Dịch gần như hét lên, “Bổ sung chứng cứ thì dễ nhưng phản cung thì khó! Tính

chất vụ án này khác biệt, phần khẩu cung trao đổi được cho là rất có giá trị, nếu cứ nộp đi sẽ hại chết người!”

Anh thở hỗn hển: “Đội trưởng, Bắc Dã không phải là tên mặc áo mưa. Không phải đâu. Cho tôi một giờ, tôi bảo đảm...”

“Cuộc họp sắp kết thúc rồi.” Đối phương chuẩn bị ngắt máy.

“Tôi cam đoan bằng thẻ ngành của tôi!”

Im lặng như tờ.

Qua khe cửa, Bắc Dã quay đầu lại nhìn chăm chăm sườn mặt của cảnh sát Trịnh, anh không còn khom lưng nữa, người đứng nghiêm giống như đang chào quân lễ. Đầu anh chảy đầy mồ hôi, tay run kịch liệt.

“Đội trưởng, cho tôi một chút thời gian. Nếu tôi sai.” Giọng anh kéo dài, “Tôi trao trả thẻ ngành, từ chức.”

...

Trịnh Dịch đẩy cửa đi vào, mặt mũi lấm lem. Mới đến buổi trưa mà vài vệt mồ hôi của anh đã được gió hong khô.

Bắc Dã không nhìn anh mà nhìn chăm chăm mặt bàn, dường như đang suy tư điều gì. Trịnh Dịch còn chưa kịp đi qua thì cửa đã bị đẩy ra, luật sư tới.

Luật sư đã khó chịu từ lâu, ông bị bác của Bắc Dã mời làm bên đại diện cho cậu, nhưng Bắc Dã nhận tội một cách ngu dốt, không thể lật lại được, ông ta không trở tài được còn ngày ngày phải chịu áp lực của bác Bắc Dã, hiện tại thấy cảnh sát một mình gặp người đại diện thì lại càng tức giận:

“Anh ra ngoài đi, người ủy thác của tôi không muốn gặp anh. Anh không tuân theo quy tắc gì cả!”

Trịnh Dịch định giải thích thì luật sư đẩy anh một cái, trong lúc xô đẩy, chợt nghe Bắc Dã bình tĩnh nói: “Tôi muốn phản cung...”

Trịnh Dịch ngồi xuống trước mặt Bắc Dã, cậu chỉ đưa ra một điều kiện: “Vết thương mà Trần Niệm gây ra cho Ngụy Lai không sâu, Ngụy Lai là bị Lại Thanh giết chết, Trần Niệm không thể bị định tội.”

Trịnh Dịch vẫn không mở miệng, luật sư giơ tay: “Dường như tôi đã hiểu được phần nào. Cậu yên tâm đi, dù cảnh sát gây sự vô cớ, tôi cũng có thể đảm bảo giúp Trần Niệm thắng kiện trước tòa.”

Trịnh Dịch chần chừ một lúc, nói: “Với thân phận của tôi, lẽ ra tôi không nên nói những lời này. Tuy vậy... trước mắt phía cảnh sát không hề có bất cứ chứng cứ nào chứng minh Trần Niệm làm bị thương, thậm chí là giết chết Ngụy Lai. Cho dù cô ấy có thừa nhận cô ấy đã làm bị thương Ngụy Lai, chúng tôi cũng không có cách nào chứng minh là thật hay giả.”

Bắc Dã gật đầu một cái. Mọi chuyện giống như Trình Dịch đã nghĩ vậy, hôm đó, khi Bắc Dã đến sau núi, Ngụy Lai đã chết.

Bắc Dã kiểm tra vết thương của Ngụy Lai, phát hiện chỉ có một một dấu vân tay dính máu, cậu đưa tay đo đạc, biết đó là Trần Niệm.

Lại Thanh có đến mấy cái áo mưa, đúng lúc cậu mượn một chiếc chưa trả lại. Thế là cậu dùng ngón tay của Ngụy Lai cào vài vết chứng cứ; cậu còn lấy được gậy run tự sướng của mẹ trong ngăn kéo phòng tắm, làm giả hiện tượng Ngụy Lai bị xâm hại.

Bắc Dã nói không nhiều lắm, chỉ là Trịnh Dịch hỏi đến đâu, cậu đáp đến đấy.

Trịnh Dịch hỏi: “Việc quăng xác xuống sông là để phòng trường hợp bị phát hiện, chứng cứ giả tạo vẫn có thể được giữ lại, khiến cảnh sát cho rằng kẻ bị tình nghi là đàn ông?”

“Đúng.” Bắc Dã nói “Trở thành người mặc áo mưa gây ra những vụ án liên hoàn cũng có thể che giấu động cơ phạm tội.”

“Từ lúc nào cậu lại biết Lại Thanh là tên áo mưa?”

“Vào lần phạm tội thứ hai của cậu ta.”

Nữ sinh kia không báo án, cậu ta không cẩn thận tự làm mình bị thương, không dám đi bệnh viện, đành gọi Bắc Dã mua băng gạc và thuốc để cầm máu giúp. Bắc Dã đã từng mắng cậu ta, bảo cậu ta đừng làm loạn nữa, nhưng cậu ta vẫn tái phạm.

Trịnh Dịch: “Sau đó, mãi đến khi thi thể Ngụy Lai được phát hiện, tôi đã đi tìm Trần Niệm mấy lần, cậu cảm thấy nguy cơ đã đến, phải đẩy nhanh kế hoạch, nên mới chuẩn bị giết chết Lại Thanh, gánh chịu mọi tội lỗi của tên áo mưa à?”

Bắc Dã gật đầu: “Anh nói đúng hết.”

Cũng như Trịnh Dịch đã đoán vào tối qua, cậu vốn có thể không cần giết chết Lại Thanh, nhưng cậu lại sợ Lại Thanh sau này tái phạm, thân phận thực sự của tên áo mưa sẽ bị bại lộ.

“Còn một nguyên nhân nữa.” Bắc Dã nói.

Cậu nhận thấy phản ứng khác thường theo bản năng của Trần Niệm, cậu đã hơi nghi ngờ, Lại Thanh là một trong những tên hôm đó đã cưỡng hiếp Trần Niệm, nhưng cậu lại không dám xác định.

Đêm đó, cậu tìm Lại Thanh, chuẩn bị hoàn thành bước quan trọng nhất trong kế hoạch.

Thế nhưng cậu không ra tay.

Lại Thanh chơi game đến khuya, đang uống bia ăn đồ nướng, thấy được bạn thân đã lâu không gặp, khoác vai cậu kêu “anh Bắc”, kéo cậu đi nhậu. Thật ra Lại Tử lớn tuổi nhất trong ba đứa, nhưng hẳn không có bạn bè người thân, luôn bị bắt nạt trong viện cô nhi, chỉ có Đại Khang và Bắc Dã thôi. Có việc gì hẳn cũng tìm Bắc đã, cũng không biết từ lúc nào đã gọi cậu bằng anh.

Bắc Dã nhỏ tuổi hơn nhưng luôn được kêu bằng anh nên đã quen chăm sóc cho hẳn. Cậu không ra tay được.

cuối cùng cậu không giết nổi Lại Thanh, cậu nói với hẳn, mà trốn đi.

Cậu nói với Lại Tử, nếu vẫn còn ở lại thành phố Hi, chuyện của tên áo mưa sẽ không thể giấu được. Cậu bảo hẳn trốn đi, vứt bỏ thân phận tên áo mưa, sau này đừng tái phạm nữa. Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, đây chính là ý trời. Cho dù đến khi nào đó không chịu nổi muốn đi trêu gái thì đừng mặc áo mưa nữa. Nếu bị tóm thì đừng thú nhận là tên áo mưa từng gây án ở Hi Thành. Lại Thanh nghe lời cậu, đồng ý. Ngay lúc ấy gọi điện thoại từ biệt Đại Khang.

Hai người uống với nhau lần cuối cùng.

Trần Niệm vẫn còn đang ở nhà, Bắc Dã định đi lại bỗng nhiên muốn hỏi hẳn, đêm Trần Niệm bị cưỡng hiếp, hẳn có bàng quan đứng xem hay có xâm hại cô ấy không.

Chưa kịp mở miệng, Lại Thanh đã khoác vai cậu: “Em nghe lời anh. Có điều em thấy số em may lắm. Gây chuyện luôn không để lại dấu vết, cũng không bị phát hiện.”

Giọng nói của hắn có vẻ khoe khoang: “Khi trước là người mặc áo mưa cũng vậy, lúc sau giết người cũng thế.”

Bắc Dã hỏi: “Giết người?”

“Đúng vậy, là Ngụy Lai.”

Lại Thanh đặt ly bia xuống, nói: “Ngụy Lai tính tình hung hãn, làm cô ta chắc chắn sẽ rất thú vị. Bình thường cô ta đều hay bắt nạt người khác, sẽ không có mặt mũi báo cảnh sát, nếu truyền ra, cô ta làm sao mà ra ngoài lẩn lộn được nữa.”

Lúc ấy Ngụy Lai đang bị thương, vết thương trên ngực đang chảy máu, cô ta đang chuẩn bị gọi điện thoại tìm người thì Lại Thanh xuất hiện bịt miệng, trói chặt tay chân và cưỡng hiếp cô ta.

Sau đó, khi Lại Thanh chuẩn bị bỏ đi, miếng vải bịt miệng Ngụy Lai không biết sao lại bị rơi lỏng, cô ta cắn miếng bịt miệng kéo xuống, ú ớ thề rằng sẽ thiến hắn ta.

Lại Thanh sửng sốt trong mười giây ngẩn ngui, sau đó cầm lưỡi dao vào vết thương mà Trần Niệm đã gây ra, đâm sâu vào bên trong.

“Anh Bắc, anh nói xem có kì quái không, cây dao của em vừa khít với vết thương đó.” Lại Thanh lấy một cái xiên nướng bằng trúc, đâm vào khe hở chiếc bàn, cắm mạnh xuống. Hắn cười: “Cây dao chúng ta cùng mua thật đúng là may mắn, nhưng mà, nó đã dính máu, em đã ném xuống sông rồi, chắc anh không trách em chứ?”

“Quá may mắn. Sau đó thi thể cũng không thấy đâu nữa, có lẽ là cô gái kia nghĩ mình đã giết cô ả nên lén chôn mất rồi.”

Tâm trạng của Bắc Dã không sao tả nổi. Thì ra không phải là Trần Niệm, là Lại Thanh.

“Nếu tra ra được em, em sẽ nói, em chỉ cưỡng hiếp Nguyệt Lai vốn đã mất máu gần chết mà thôi.”

Lại Thanh vô cùng đặc ý: “Cô gái kia sẽ trở thành người chịu tội thay của em, trùng hợp vô cùng. Vết bầm trên tay chân của Nguyệt Lai, đã có từ đêm hôm trước. Ha ha ha.”

Đầu Bắc Dã đã nặng trĩu vì bia rượu, yên lặng một lúc lâu, hỏi: “Đêm hôm trước, có nghĩa là sao?”

“Đêm hôm trước à, đêm hôm trước đúng là đã có rất nhiều chuyện xảy ra.”

Lại Thanh đã say đến bết nhè, rung đùi đặc ý cười.

“Đêm hôm trước, Nguyệt Lai đã bảo cô gái kia hôm sau đến sau núi tìm cô ta, em đã nghe thấy.”

“Đêm hôm đó, tôi đi ngang qua con hẻm, thật đúng là may mắn, một đám nữ sinh lôi kéo một cô gái trần truồng, còn hô bán dâm đây bán dâm đây nữa.”

“Có mấy người ngại ngùng, nhìn mấy lần đã bỏ đi; có mấy người cũng không biết xấu hổ giống như em, em còn quay phim lại nữa, anh có muốn xem không hả?” Lại Tử lấy điện thoại di động ra, mở đoạn phim lên, trong phim truyền đến tiếng cười khả ố và tiếng mắng chửi của đám thiếu niên.

... Kéo cô ta đến đây hôn ông này.

... Đệt, lại ngắt rồi, mẹ kiếp, vịn mà vịn cũng không yên. Giả chết à?

...Hình như mới này cô gái này bị mấy nữ sinh đánh đến ngắt xiú rồi, sờ mó lúc lâu mà không có phản ứng, giống hệt heo chết, mất hứng quá.

...Chặc chặc, vú mềm thật.

Câu cuối cùng này là giọng của Lại Thanh.

Câu nói sau cùng là tiếng Lại Thanh. Lại Thanh nghe thấy bèn cười rộ lên. Kể lại thân thể cô rất mềm mại non nớt, mới sờ vài cái, hôn vài cái đã khiến đám thiếu niên chưa trải đời như chúng ‘ọc sữa’ rồi.

Có một thằng vô dụng, bắn cả lên tay đồng bọn, còn có mấy thằng đánh nhau chí chóc, cụt hứng giải tán; chỉ có Lại Thanh là lợi hại nhất, bắn lên mặt cô.

Hắn thờ ơ miêu tả làn da mịn màng và thân thể mềm mại của cô, nhưng hắn không biết đó là bảo bối yêu quý cỡ nào của Bắc Dã. Hắn không chú ý đến Bắc Dã mắt đỏ ngầu. Hắn cũng không biết hôm đó về nhà lấy điện thoại ra xem thủ dâm thì tại một góc khác của thành phố, Bắc Dã ôm Trần Niệm trượt xuống xe máy như đã chết gào khóc trong bão táp.

Có lẽ bởi vì hơi men, lúc Bắc Dã đứng dậy thân thể gầy gò hơi lão đảo. Lại Thanh nhìn chằm chằm màn hình, âm thanh bật lớn hô trong đoạn phim: Mở miệng nó ra.

Hắn không chú ý Bắc Dã khom lưng lấy ra một thanh cờ lê trong thù dụng cụ bên cạnh, lúc ngẩng lên mặt giàn dụa nước mắt quay người đập xuống đầu hắn.

Trịnh Dịch nghe xong, mãi một lúc lâu cũng không nói gì.

Lại Thanh đã chết, tố cáo trở thành chết không đối chứng, sẽ có người cho rằng cậu vì giảm nhẹ tội mà đổ tội lỗi lên đầu người chết. Cậu hoàn toàn phù hợp với bức phác họa của tên áo mưa, mẹ là gái điếm, cha là tội phạm hiếp dâm. cậu nên là một tội phạm. Lời của cậu không có độ tin cậy.

Cùng một vết thương, trước sau hai người đâm, chuyện kỳ quặc như vậy ai mà tin cậu?

Không tin cậu cũng không sao, nhưng không thể để Trần Niệm mạo hiểm.

Chỉ vì một phần vạn nguy hiểm này, cậu cũng sẽ liều chết không chịu khai, dù là hy sinh sự tự do cả đời.

Xét cho cùng, một chữ “tin tưởng” và một chữ “bảo vệ”. Trịnh Dịch thừa nhận, anh đã thua cậu.

...

Cuối cùng luật sư thờ phào nhẹ nhõm, vụ án này ít vật chứng, chủ yếu là khẩu cung, bây giờ phản cung, lại phải hành hạ cảnh sát rồi. Trịnh Dịch lại chưa hề thả lỏng, anh còn phải vắt hết óc để đi tìm chứng cứ.

Mà đúng lúc này, điện thoại di động lại vang lên, giọng Tiểu Diêu rất khê: “Trịnh Dịch.”

Anh hơi không quen: “Sao vậy?”

“Thực tập sinh của tổ giám chứng đã tìm được một đôi giày, trong vết bùn đất dưới giày có phát hiện dấu máu mờ, đã mang về xét nghiệm ADN và kiểm tra thành phần bùn rồi. Đội trưởng nói, phải lục soát ở sau núi lần nữa.”

Trịnh Dịch nắm chặt tay, thờ phào nhẹ nhõm.

Cô ấy nói: “Trịnh Dịch.”

Trịnh Dịch đợi một lúc thấy cô ấy không nói lời nào, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, cảm thấy tên anh rất hay.”

...

...

Đã từng có một người nào đó khiến anh phải cố gắng đến mức liều cả mạng sống chưa? Trịnh Dịch đứng trong quang cảnh tươi đẹp, nhớ đến lời mà Bắc Dã đã nói. Ở bên kia đường, học sinh mười, mười một đang vào tiết, cả sân trường vắng lặng. Anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, Trần Niệm hẳn là sắp ra rồi.

Điện thoại lại vang lên, giọng của Tiểu Diêu truyền đến: “Trịnh Dịch, em đã xem báo cáo mà anh viết giúp Bắc Dã rồi.”

Anh đã cố gắng viết báo cáo, nói rằng thái độ nhận tội của Bắc Dã rất tốt, còn giúp cảnh sát phá được vụ án của tên áo mưa và lập được công lớn.

Sau khi Bắc Dã phản cung, chẳng những chứng minh được mình không có ở hiện trường, còn khai báo rất nhiều về những manh mối liên quan đến Lại Thanh: những VCD phạm tội cậu ta đã giấu ở nhà Đại Khang mà ngay cả Đại Khang cũng không chú ý, còn có một cái điện thoại có chứa những đoạn phim theo dõi và đoạn phim khiếm nhã.

Con dao mà Bắc Dã giấu cũng đã tìm thấy, mà khi vớt được con dao thuộc về Lại Thanh lên, bởi vì bị ngâm trong nước quá lâu, nên chỉ có thể chứng minh trên dao dính vết máu thuộc nhóm O, Ngụy Lai cũng có nhóm máu O.

Trịnh Dịch còn thông qua một tin nhắn của Lại Thanh, tra ngược tín hiệu, tìm được điện thoại của cậu ta ở sau núi. Mặt khác, bộ phận giám chứng còn đang kiểm tra một đầu lọc thuốc lá bên dưới tán lá cây có dính dấu vân tay và máu mờ mờ.

Những chứng cứ mới và kỹ thuật phân tích đều chứng minh kẻ giết chết Ngụy Lai là Lại Thanh. Mặc dù thi thể đã trải qua thời gian dài, nhưng pháp y đã cố gắng hết sức, cuối cùng cũng phát hiện ra, Ngụy Lai đã bị cưỡng hiếp khi còn sống.

Vụ án kết thúc. Những ngày vừa qua, Trịnh Dịch cảm thấy vô cùng yên bình.

Lúc này đây, khi nghe Tiểu Diêu khen anh có tài viết lách, Trịnh Dịch nói: “Em gọi điện thoại cho anh là để nói chuyện này à?”

“Không phải, vừa rồi có rèn luyện tư duy, muốn chia sẻ với anh, Lão Dương cũng đã động não rất dữ nhé.”

“Hả?” Trịnh Dịch nhìn sân trường vắng vẻ phía đối diện, trong lớp học tiếng Anh, vẫn không hề thấy bóng dáng Trần Niệm.

“Chẳng phải sau mỗi lần kết án, chúng ta đều chơi trò phân tích đó sao.”

Điều này thì Trịnh Dịch biết, sau khi kết án mọi người vẫn thường tán gẫu, chơi trò phân tích động não để rèn luyện tư duy.”

“Lão Dương suy đoán, có lẽ Bắc Dã đã lợi dụng anh.”

“Nói ra nghe thử.”

“Đêm đó sau khi anh phân tích cho Bắc Dã nghe, Bắc Dã nói, Trần Niệm không giết người. Đây có lẽ là một câu ám hiệu giao dịch thông qua tâm lý. Cậu ta đồng ý mỗi lời anh nói, lại chỉ không đồng ý ở mỗi một điểm này. Lúc này, bởi vì những suy đoán khác của anh đều được xác nhận nên anh có khuynh hướng tin tưởng điều mà cậu ta nói là đúng. Cậu ta cố ý dẫn dắt trực giác của anh đi sai đường, dùng ngôn ngữ ra ám hiệu cho anh hướng mà cậu ta muốn.”

Trịnh Dịch nói tiếp: “Cuối cùng, tôi cũng đã nỗ lực, lót đường xong xuôi để cậu ta phản cung, cũng đồng thời để cậu ta khai gian à?”

“Đúng, Lão Dương đã nói, cậu ta thật sự không phải tên áo mưa, nhưng với cái chết của Ngụy Lai và Lại Thanh, lời cậu ta nói có thể là sự thật, nhưng cũng có thể là giả. Giả thiết rằng trí tuệ của Bắc Dã đã có thể đạt đến một trình độ nhất định, Ngụy Lai và Lại Thanh đều chết không đối chứng, Bắc Dã nắm mọi chuyện trong tay, tự bịa ra hai cây dao giống nhau và đôi giày dính máu của Lại Thanh và đủ loại chứng cứ. Có thể Lại Thanh cưỡng hiếp nhưng không giết Ngụy Lai, cậu ta là người đâm; hoặc Trần Niệm lỡ tay đâm Ngụy Lai chết, Lại Thanh chỉ cưỡng hiếp một người sắp chết thôi.”

Tiểu Diêu nói xong, lại nói: “Anh nói xem, suy nghĩ của Lão Dương có phải rất dã man không? Mỗi lần kết án chơi trò phân tích này, anh ta đều là người thắng.”

“Vậy lần sau tôi cũng sẽ chơi với mọi người.” Trịnh Dịch nói, nhưng đầu óc đã tập trung cả về phía sân trường.

“Được, nhưng Lão Dương cũng nói, anh ta không cho rằng một thằng nhóc mới mười bảy tuổi có thể bày ra những chuyện như thế, cứ như là gián điệp ấy.”

“Ừm.” Trịnh Dịch khẽ nheo mắt, xác định xem điểm nhỏ đằng xa kia có phải Trần Niệm hay không “Nhưng cũng phải nói lại, cậu ta là một cao thủ che giấu, dù là khi bày ra một câu chuyện không hề có kẽ hở như thế, hay khi đối mặt với việc thăm vấn cường độ cao thế nào, cậu ta cũng không hề bị chèn ép, tố chất tâm lý của cậu ta hẳn phải rất cứng cỏi.”

“Cao thủ che giấu? Giống hệt như lời Lão Dương nói vậy. Có điều anh ta nói là Trần Niệm.”

“Trần Niệm?”

Thật không ngờ, cô có thể thi tốt nghiệp trung học với kết quả vượt trội như thế, cô vốn chỉ duy trì ở vị trí hai mươi ba mươi trong lớp, giờ lại

có kết quả đứng đầu, trở thành trạng nguyên của thành phố.

Cô bình tĩnh đến mức khiến người khác sợ hãi. Nhiều chuyện xảy ra như thế, bị làm nhục, bị tra hỏi, bị chê trách, hết đợt này đến đợt khác, cô lại như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Trịnh Dịch không biết liệu ở trước mặt Bắc Dã, cô có lạnh lùng xa cách như khi đối diện với anh và thầy cô bạn bè của cô không?

Tốt nhất là không phải.

“Lão Dương nói thế nào?”

“Lão Dương nói, cô ấy là người dù gặp phải chuyện lớn đến đâu cũng sẽ không để lộ dấu vết. Cũng có thể cô ấy đã dùng cách thức đơn giản nhất, khắc nghiệt ngăn cách mọi thứ ở bên ngoài, chỉ sống trong thế giới của bản thân; hoặc là nội tâm của cô ấy vô cùng phức tạp lạnh lùng, cứng nhắc muốn đặt ra ình một trình tự, tàn khốc ra lệnh bản thân phải làm việc chính xác như một cái máy, để đạt thành mục tiêu và lòng tin nào đó.”

Trịnh Dịch nghe những câu nói lạnh lẽo ấy, lòng hơi đau đớn. Bóng người đằng kia đã trở nên lớn dần, là Trần Niệm.

“Lão Dương còn nói, người như vậy, cũng giống như Bắc Dã vậy, anh nên hy vọng cô ấy là người tốt. Bởi vì nếu như cô ấy trở thành người xấu, chúng ta có lẽ sẽ không bắt được cô ấy.”

“Họ sẽ là người tốt.” Trịnh Dịch nói.

Anh đã trông thấy Trần Niệm dần dần rời khỏi sân trường, nói: “Tiểu Diêu, trong lòng tôi có một ‘trực giác’ yên bình, tôi tin tưởng Bắc Dã, cũng tin tưởng Trần Niệm.”

Anh cúp điện thoại, nhìn về phía cổng trường, nhìn Trần Niệm, anh chợt nghĩ, cũng chính là vị trí này, vào những buổi trưa và hoàng hôn mỗi

ngày, khi thiếu niên kia đứng canh phòng ở nơi này, cậu đã có tâm trạng như thế nào?

Ánh nắng mùa hè như thiêu đốt cả vùng đất, không khí nóng bức giao động như một hồ nước lăn tăn.

Trịnh Dịch nheo mắt, nhìn thấy chiếc váy trắng của Trần Niệm trong làn hơi nóng. Cô đi xuống bậc thềm trước cổng trường học, nhìn anh từ xa, nhưng không đến gần.

Trịnh Dịch đi qua, đưa cho cô ly trà lạnh trong tay. Trên ly trà có đọng những giọt nước lạnh ngắt, Trần Niệm nhận lấy, cầm ống hút vào uống.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua chạc cây ngô đồng, li ti chiếu lên người họ. Trịnh Dịch chợt nhớ, cũng trên con đường này, thiếu niên tên Bắc Dã kia lại chưa từng có cơ hội sánh vai đi cùng cô. Cậu vĩnh viễn chỉ là cái bóng canh giữ sau lưng cô.

Trịnh Dịch nói: “Điền đơn xong rồi?”

“Ừm.”

“Trường nào?”

“Bắc Kinh.”

“Rất tốt.” Trịnh Dịch nói “Thủ khoa có nhiều học bổng nhỉ.”

“Vâng.” Trần Niệm nói.

“Là ngành gì, là toán học hay vật lý?”

“Luật ạ.”

Trịnh Dịch lại sững sốt, mãi một lúc lâu sau, mới chậm rãi gật đầu, nói: “Được, ngành luật rất tốt.”

Trần Niệm không đáp, Trịnh Dịch lại hỏi: “Xe lửa chuyển bánh lúc mấy giờ?”

“Sáu giờ tối ạ.”

“Sớm vậy à?”

“Vâng.”

Trịnh Dịch yên lặng, rồi nói: “Khi nào em qua đó, anh sẽ viết thư cho em.”

Trần Niệm không nói, Trịnh Dịch lại nói: “Lát nữa cùng nhau bữa ăn cơm đi, sau đó chúng ta đến tòa án.”

Chuyện cô ngụy tạo chứng cứ, quan tòa chỉ khiển trách nhưng không xử phạt. Có điều là khi Bắc Dã bị thẩm vấn trước tòa, cô làm nhân chứng, cũng cần phải ra tòa. Đến lúc đó, cô có thể nhìn thấy Bắc Dã, Trịnh Dịch cứ nghĩ rằng cô sẽ vui vẻ lên được một chút, nhưng Trần Niệm lại lắc đầu: “Lát nữa, em sẽ tự đến tòa án.”

Trịnh Dịch im lặng, Trần Niệm hỏi: “Anh sợ em đi lạc à?”

“Không phải... vì em sắp đi nên anh muốn mời em ăn cơm.”

Trần Niệm im lặng một lúc, nói: “Em có việc.” Lát nữa sẽ gặp được Bắc Dã, cô muốn chuẩn bị một chút.

“Nếu muốn tạm biệt thì không cần dùng cơm đâu.” Cô giơ ly trà trong tay “Một ly trà là đủ rồi.”

Trịnh Dịch cảm thấy ngực mình như vừa bị trúng một mũi tên.

Đi được nửa đường, anh sợ mình không còn cơ hội nữa, nói: “Sau khi có phán quyết, ở tù được một thời gian là có thể đi thăm rồi.”

Trần Niệm không lên tiếng.

Anh còn nói: “Em đến đó rồi, hãy an tâm học hành. Anh ở đây sẽ thường xuyên đi thăm cậu ấy.”

Qua một lúc lâu, Trần Niệm nói: “Cảm ơn.”

“Không sao.”

“Em cũng cảm ơn anh đã tiếp tục kiên trì. Nếu không có anh, anh ấy sẽ phải gánh vác tội danh không phải do mình gây ra. Anh đã cứu anh ấy... và cả em nữa.”

“...”

“Cảnh sát Trịnh, anh là một cảnh sát tốt.”

Trịnh Dịch hít thật sâu, không nói nữa. Suốt quãng đường, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói, song lại không thể cất thành lời.

Đến đầu đường, Trần Niệm nói: “Em đi đây.”

Trịnh Dịch buồn bã, chỉ có thể “ừm” một tiếng, gật đầu; những hạt nước đọng trên chiếc ly giấy hóa thành dòng nước, nhỏ xuống gạch, như thể đang nhỏ vào lòng anh.

Cô vẫn thờ ơ yên lặng. Anh nhớ đến khoảng thời gian anh đưa đón cô liền có chút mềm lòng, muốn vươn tay vỗ vỗ vai cô tỏ ý khích lệ, nhưng cô nhẹ nhàng quay người đi. Tay anh lơ lửng giữa không trung, vô cùng chua chát.

Sắp phải chia xa, nhưng vẫn còn một vướng mắc không hỏi không được: “Trần Niệm, anh nghe Bắc Dã nói, hôm đó sau khi từ sau núi về nhà, em muốn đi tự thú nhưng cậu ấy không cho.”

“Em không hề muốn.” Trần Niệm nói.

Anh bất ngờ.

Trần Niệm liếc nhìn anh rồi quay đi: “Cảnh sát Trịnh, có phải anh đã rất tò mò việc em và Bắc Dã đã trao đổi thế nào đúng không?”

Trịnh Dịch nhìn cô.

Trần Niệm chỉ vào đôi mắt của mình, rồi ngón tay chậm rãi dời xuống, chỉ lên ngực mình.

“Cảnh sát Trịnh, những lời nói ra từ miệng chưa chắc đã là thật lòng. Anh làm cảnh sát, chẳng lẽ lại không hiểu sao?”

Trịnh Dịch sững sốt. Con người có tiềm thức, nói dối cũng phân làm hai loại, ý thức và không ý thức.

“Anh ấy luôn biết, em thật sự muốn nói gì, muốn điều gì.” Trần Niệm nói “Đối với anh ấy, em cũng vậy.”

Trịnh Dịch hoảng sợ, trao đổi bằng mắt và tim, cho nên không cần nói một lời, chỉ một ánh mắt cũng biết đối phương đang nghĩ gì, cho nên dù nói thế nào cũng có thể biết đối phương đang thật sự nghĩ gì trong lòng, thậm chí có thể nhìn thấu những tiềm thức mà đối phương chưa hề hay biết.

“Vậy... Đêm đó khi anh đưa em đến phòng thẩm vấn bên cạnh, ánh mắt của cậu ta đã nói lên điều gì?”

Trần Niệm không đáp, khẽ cắn ống hút, băng quơ đi về phía trước. Cô thật sự phải đi rồi. Trịnh Dịch cảm thấy lòng vô cùng đau đớn, cổ họng sưng

nữ đã ghen ngào:

“Trần Niệm.”

“Hả?”

“Sau này hãy sống cho tốt.”

“... Tốt thế nào?”

“Đời người chỉ có một lần.”

“Đúng là chỉ có một lần thôi.” Trần Niệm nói “Nhưng đã quá đủ rồi, một lần đã đủ.”

“Vậy, nếu sai lầm thì sẽ ra sao?” Trịnh Dịch nói.

“Vậy thì cũng không còn cách nào khác.” Trần Niệm nói.

Trịnh Dịch hơi cong môi, cũng không biết vì sao nụ cười của anh hơi buồn bã, anh dần dần thôi cười, nói: “Xin lỗi, Trần Niệm.”

Cô lắc đầu, nói: “Không phải lỗi của mình anh.”

Ruột gan Trịnh Dịch như sôi trào, mũi tên ngay ngực như được rút ra, đã được giải thoát. Có điều là anh không nói cho cô biết. Đêm đó bọn La Đình bỏ đi sớm vẫn không bị trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng chuyện này đã can dự vào lối giáo dục và tâm lý của cha mẹ họ cực kỳ thành công. Họ và gia đình họ đã thay đổi, hoàn toàn thay da đổi thịt, tràn đầy hi vọng.

Trước mắt anh không thể nói cho cô biết, anh không biết bây giờ cô có chấp nhận hay không, cũng không biết sau bốn năm học luật pháp cô có thể chấp nhận hay không.

Tha thứ lỗi lầm của những đứa trẻ ấy là thiện ý của xã hội, nhưng khi trẻ con làm thương tổn trẻ con, người lớn nên làm gì đây? Đứa trẻ bị làm hại thì sao? Tại sao nỗi đau của bọn họ cuối cùng lại trở thành miếng đá lót đường cho sự trưởng thành của những đứa trẻ khác, trở thành một cột mốc trong sự thay đổi của bọn chúng?

Trần Niệm đi rồi, Trịnh Dịch nhìn theo cái bóng càng lúc càng nhỏ cuối cùng mất dấu trong dòng người của cô.

Vào đêm cô ấy và Bắc Dã bị thẩm vấn xong, cũng là đêm cả người cô tràn đầy vẻ thù địch. Khi đưa cô về nhà anh từng hỏi cô, cô tỏ vẻ vô ý nhắc đến vé phim có phải là vì muốn ra ám hiệu với Lý Tường, muốn lợi dụng cậu ta làm chứng cứ ngoại phạm cho cô không?

Cô trả lời, phải.

Anh lại hỏi khi mang dao ra sau núi, có phải vì cô có ý nghĩ sẽ giết Ngụy Lai trong đầu không?

Cô trả lời, phải.

Ngày hôm sau khi bị làm nhục, cô lại tỏ vẻ như không có gì xảy ra đến trường, cũng chỉ là vì cuộc hẹn với Ngụy Lai.

Anh hỏi, Bắc Dã có biết suy nghĩ này của em không?

Cô đáp, anh ấy thông minh hơn anh nhiều.

Đêm đó, cả người cô đầy thù địch, không giống như hôm nay lại thật yên lặng che dấu tất cả. Như Tăng Hảo đã nói, cô là một người rất giỏi che giấu, che giấu bí mật, che giấu tâm trạng, che giấu đến mức trở nên lạnh lùng.

Trịnh Dịch hiểu rõ, đêm đó, cô cố ý thẳng thắn với anh như thế. Anh biết, suy nghĩ trong đầu và hành động đều có sự khác biệt, có lòng bất chính chưa chắc sẽ trở thành tội phạm. Cô vốn có thể giải thích, để anh tin tưởng cô vẫn luôn lương thiện, dù có trải qua bao nhiêu gian khổ vẫn không hề có ý xấu với Ngụy Lai.

Nhưng không, cô để anh nhìn thấy sự thay đổi của cô, lẳng lặng đánh anh một bạt tai, đâm một nhát lên trái tim anh, sau đó để anh trơ mắt nhìn cô xoay người rời đi.

Khi mới gặp gỡ, anh đã từng hứa với cô bằng thân phận cảnh sát, có việc gì cứ tìm anh, nhưng cuối cùng cô lại càng chìm sâu vào kiếp nạn. Nếu anh không phụ sự tin tưởng của cô, sau khi cô đâm Ngụy Lai bị thương chắc chắn sẽ gọi điện cho anh, đã có thể tránh khỏi bi kịch.

Nhưng trên đời này có tất cả mọi thứ, chỉ không tồn tại “nếu như”. Cũng may anh đã không bỏ rơi Bắc Dã, anh dốc sức kiên trì, không để mọi chuyện sai lầm tiếp nữa. Anh cũng chỉ có thể an ủi mình vậy thôi.

Trời nắng như thế, chiếu đến mức khiến người ta hoa cả mắt.

Trịnh Dịch nhìn bóng dáng nho nhỏ của Trần Niệm bị cuốn vào trong dòng người và dòng xe trên đường bê tông xám xịt. Đột nhiên, anh cảm thấy dường như anh đã nhìn thấy một người khác ở sau lưng cô, một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, mãi mãi đuổi theo sau cô.

Anh biết, cô và cậu ấy mãi mãi ở bên cạnh nhau.

Còn anh, anh đã từng vì một người nào đó, cố gắng đến liều cả sinh mạng chưa?

Có chứ. Nhưng dường như đã muộn mất rồi.

Trịnh Dịch nhìn chiếc váy trắng của cô biến mất hẳn, không còn thấy nữa, anh cúi đầu, giơ tay che kín đôi mắt ướt át.

Chương 29

Trần Niệm về đến nhà liền tắm rửa gội đầu, thay bộ váy sạch. Cô lấy từ điển Oxford ra, lật sách, hoa khuyển tai ép khô rơi xuống bàn. Đó là một lớp thật mỏng trong suốt màu trắng nhạt, trên đó có đường vân mảnh.

Cô quét một lớp keo thật mỏng lên tấm bookmark bằng gỗ mới mua, nhẹ nhàng dán hai đóa hoa lên, bỏ vào túi niêm phong lại. Cô quay về trường học, mua một cốc uống trà tốt nhất trong tiệm đắt đỏ, đến bưu điện gửi cho Trịnh Dịch.

Cô đến cửa tiệm. Mười một giờ năm mươi, chuông tan học vang lên, học sinh lớp mười, mười một túa ra sân trường. Song mấy ngày qua cô đã thoát khỏi quăng đời học sinh của họ. Cô nhìn về phía đối diện, bước xuống bậc thang, đi về phía tòa nhà, thong thả ung dung, là tốc độ bình thường của cô.

Lúc đi đến ngã rẽ bức tường, cô quay đầu lại theo thói quen. Cây xanh muôn hoa đua nở, mấy thiếu niên mặc đồng phục cười nói vui vẻ, tuổi xuân phơi phới.

Đèn xanh đi, đèn đỏ dừng. Cô băng qua phố, đi đến vùng đồng hoang đầy cỏ dại. Chờ chốc lát cô lại đi tiếp, bước vào khu nhà máy trồng trái yên tĩnh, đi đến trước cánh cửa cuốn sắt sẹ.

Cây dâu tằm tươi tốt, chiếc xích đu treo ở đó. Kể từ nay, bóng cây gọn gàng chỉ còn trong ký ức. Bao nhiêu lần từng ngắm mặt trời lặn, mặt trăng lên, một thân cây, một căn phòng tại căn nhà thuở thiếu niên, mà về sau có lẽ sẽ phải cách biệt hai phương trời.

Cô thong thả bước lên cầu thang, cầm chìa khóa mở cửa cuốn. Một mình cô đẩy cửa lên, tiếng rầm rầm dấy bụi mịt mù. Cô xua đi, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đã nhiều ngày không có ai ở, căn phòng đã nặng mùi ẩm mốc hơn. Nhưng cô rất thích.

Cô nằm trên bàn một lúc lâu, vuốt ve cây đàn ghita của cậu, nhớ đến ánh mắt cậu khi cô bị ném vào phòng thẩm vấn. Cô lấy một con dao găm ra, chậm chạp khắc một hàng chữ trên chiếc bàn học họ từng ngồi đối diện nhau vô số lần:

“Anh Tiểu Bắc, chờ em trưởng thành quay lại bảo vệ anh.”

Cô thổi nhẹ, vụn gỗ bay tán loạn.

Cô kéo cửa sổ leo ra, đi vòng theo lối cầu thang thoát hiểm lên mái nhà, trông ra thành phố và đường ray xa xa. Bầu trời xanh trong vắt, cô ngồi bó gối trên mái nhà hóng gió. Chờ tiếng chuông vang lên, xe lửa xinh xịch chạy qua, bánh mì nướng vàng ươm thơm sực nức.

Cô leo xuống mái nhà, đứng trên vách tường cao cao, chân run run, hít một hơi thật sâu rồi nhảy xuống. Đau đớn lan tỏa từ lòng bàn chân đến toàn thân, xông thẳng lên đỉnh đầu. Cô loạng choạng vài cái mới đứng vững, chậm rãi đi đến tiệm bánh mì, mua hai ổ bánh mì nhân dừa nướng. Cô ngồi một mình ở cửa, từ từ ăn hết.

Cuối cùng cô đứng dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ ngôi nhà niên thiếu, nhìn lâu thật lâu.

Cuối cùng cô cúi thấp đầu, từ từ bước đi, vừa đi vừa giơ mu bàn tay ra sức dụi mắt, nhưng cô không khóc, cũng không có gì đáng khóc...

Trên tòa thẩm vấn, Trịnh Dịch đã vô cùng kinh hãi. Chỉ mới mấy giờ không gặp, Trần Niệm đã cắt tóc ngắn ngang tai. Anh gần như lập tức nhìn về phía Bắc Dã ở phía bên kia tòa. Bởi vì bị giam giữ, tóc của cậu đã bị cắt sát. Tuy nhiên kỳ lạ chính là kể từ lúc hai người cùng xuất hiện trên tòa, họ không hề trao đổi ánh mắt, giống như người xa lạ.

Trần Niệm ngồi chính giữa tòa bị thẩm vấn.

“Lần đầu tiên hai người gặp mặt là khi nào?”

Đầu ngõ, 110, họ còn chưa kịp thấy rõ mặt đối phương đã bị buộc hôn nhau. Khi đó cô vừa căm ghét, vừa nhục nhã. Khi đó, nào ai biết vận mệnh đã ràng buộc họ với nhau cả đời. Nào ai biết chỉ vì giữa đường gặp bọn lưu manh, cô không xem thường, không hờ hững, cầm điện thoại gọi báo cảnh sát, về sau người thiếu niên kia lại sẵn sàng hi sinh tính mạng, hi sinh tự do, yêu thương và bảo vệ cô cả đời.

“Trên đường về nhà, tôi nhìn thấy phía trước có một đám người...”

Trần Niệm nói khẽ, tốc độ hết sức chậm chạp nhưng không hề lặp bặp, giống như từng chữ đều suy nghĩ cặn kẽ, đến từ tận đáy lòng. Tiếng nói cô dịu dàng, êm ái đến bất ngờ. Cô chứng minh hôm đó Bắc Dã không muốn cưỡng hiếp cô, cậu không phải tên áo mưa, chứng minh rằng đêm đó Bắc Dã đã say.

Lúc này Trịnh Dịch phát hiện sợi dây đỏ thường đeo trên cổ tay cô không thấy đâu nữa. Trái lại sợi dây đỏ trên cổ lại đeo một chiếc chìa khóa, treo ở vị trí ngực.

Hôm nay Trần Niệm trang điểm rất đẹp, mái tóc ngắn vừa mới cắt được vén ra sau tai bằng chiếc cài màu xanh nhạt tinh tế, lộ ra vành tai trắng nõn và gương mặt như vàng trắng khuyết sáng vắng vặc. Vàng trắng hướng về phía Bắc Dã.

Ra tòa cô lại mặc bộ váy đồng phục học sinh đã giặt trắng tinh, trên vị trí ngực trái có một chiếc túi nhỏ, cài hai đóa hoa khuyen tai mới hái, hình loa kèn màu tím đỏ nở tươi đẹp. Mà trên tai cô, vị trí nên vốn xỏ lỗ tai cũng vẽ hai đóa hoa nhỏ.

Cô...

Cô không giống một nhân chứng hoặc người bị hại. Cô giống như một cô gái đến hẹn hò cùng người yêu. Dáng vẻ xinh đẹp, khép nép dịu dàng.

Trịnh Dịch lại lần nữa ý thức được rằng giữa cậu và cô có một hình thức bên nhau mà người ngoài không tài nào hiểu thấu.

Bắc Dã không hề nhìn cô, cô cũng không nhìn cậu. Họ như hai đường thẳng song song, tự mình buồn vui không liên quan đến đối phương.

Luật sư của Bắc Dã cố gắng biện hộ, Bắc Dã thì bình tĩnh trấn định.

Trước đủ loại nhân vật làm chứng, tố giác, sự thật phạm tội, đối mặt với các mục tố cáo và hàng loạt bằng chứng, thiếu niên Bắc Dã thản nhiên gật đầu thừa nhận, lần lượt trả lời: “Vâng.”, “Là tôi.”

Trần Niệm về chỗ ngồi, mắt nhìn phía trước giống như nhìn một sa mạc trong suốt.

Cuối cùng phiên tòa thẩm vấn thuận lợi kết thúc.

Thẩm phán tuyên bố: “Toàn thể đứng dậy.”

Tiếng mọi người lục đục đứng dậy. Bắc Dã đứng, Trần Niệm đứng, tất cả mọi người đều đứng.

Hội trường im phăng phắc: “...Sát hại Lại Thanh, chứng cứ vô cùng xác thực, thú nhận thẳng thắn... Thái độ nhận tội tốt, chủ động khai báo... Cung cấp đầu mối cho cảnh sát phá vụ án tên áo mưa, tích cực nhận lỗi... Vị thành niên... Tuyên án phạt tù thời hạn bảy năm.”

Búa gõ xuống. Bãi tòa. Tiếng người bắt đầu huyên náo. Cảnh sát muốn giải cậu thiếu niên đi.

Bóng người giao nhau, Trần Niệm bỗng nhìn về phía Bắc Dã. Cũng trong khoảnh khắc đó Bắc Dã cũng nhìn về phía Trần Niệm.

Chỉ có trời mới biết, anh (em) yêu em (anh) biết bao.

Đúng vậy, không thể che giấu, miệng lặng thình nhưng ánh mắt đã nói ra tất cả.

Giây phút ánh mắt giao nhau, ánh nhìn thiết tha, là từ biệt lại không giống từ biệt. Ánh mắt hai đứa trẻ quăn quýt không rời, dù nắm tay, ôm ấp, thậm chí là hôn cũng không thể thân mật sánh bằng ánh mắt này, nó gần như là kiên trì thăm thiết.

Họ nhận ra nhau trong bóng người rối loạn, thông qua nước mắt nhạt nhòa, ánh mắt kia vô vàn quyến luyến, đau đớn cùng cực, nhưng lại tràn đầy cảm kích.

Cô nắm chặt chiếc chìa khóa trên ngực, cậu bị cảnh sát lôi đi chậm rãi lui về phía sau. Đôi môi chậm rãi mấp máy, im lặng nói ra một chữ: Niệm.

Bắc Vọng Kim Tâm, Trần Niên Bất Di. (Trông về trái tim này, muôn đời không thay đổi.)*

Mình để Hán Việt để các bạn thấy rõ được tên hai bạn nhân vật chính được lồng vào trong câu thơ.

Là ai từng đứng dưới ánh nắng hè rực rỡ cầm nhánh cây viết lên một cái tên, nói với cậu thiếu niên: Trái tim này.

Là ai từng dụ dỗ cô bằng ánh mắt, muốn cô đọc một cái tên, dùng đầu lưỡi chuyển đến một viên kẹo chua ngọt.

Là ai từng kéo cô chạy như bay trong khu xưởng bỏ hoang, nhìn hàng vạn ánh đèn sáng lên như phép màu.

Là ai từng chạy trốn trên bậc thang sân khấu lộ thiên trong cơn mưa, bàn tay tuổi trẻ nắm chặt trong không trung.

Như thế, là ai tỉnh lại từ hồi ức, phát hiện mình đang ngồi trong đoàn tàu hỏa chậm chạp. Là ai ngồi trong toa xe nong nặc mùi mì tôm và tiếng huyên náo, trông ra vô số vùng đất hoang và mặt trời như lòng đỏ trứng ngoài cửa sổ.

Lại nhớ đến quan hệ cộng sinh chỉ hai loài vật cùng sinh sống để mang lại lợi ích cho đôi bên, thiếu một trong hai, cuộc sống của chúng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, thậm chí tử vong.

Tháng sáu cỏ dại mọc um tùm. Trần Niệm nhìn mái nhà của Bắc Dã cấp tốc mất hút ngoài cửa sổ tàu hỏa, hai hàng nước mắt rơi lả chả.

Ngày hôm đó, họ ngồi trên mái nhà cao cao, cô hỏi:

— Bắc Dã, anh muốn điều gì nhất?

— Anh thích một người, anh muốn cho cô ấy một kết cục tốt đẹp.

Chỉ thế mà thôi.

Chương 30: Phiên Ngoại: Hai Lá Thư

Trần Niệm:

Thấy thư nhớ báo bình an.

Đây là lá thư thứ chín anh viết cho em, anh đang nghĩ không biết phải viết đến lá thứ bao nhiêu em mới hồi âm. Nói đùa thôi, thật ra không sao đâu, anh biết em sẽ đọc.

Kể từ ngày từ biệt hôm ấy, không biết gần đây tình hình em sao rồi. Anh nhờ Tiểu Mễ hỏi thăm, con bé nói em sống rất yên ổn. Anh tin lời “yên ổn” mà Tiểu Mễ nói. Bởi vì Trần Niệm à, em khác mọi cô gái anh từng gặp.

Thời gian trôi đi nhanh quá, chỉ mới chớp mắt đã hết một năm. Anh định mỗi tháng gửi em một lá thư, nhưng không thể bởi vì anh thật sự bận quá.

Mọi chuyện ở Hi Thành đều ổn cả. Bắc Dã cũng sống rất bình yên, vẫn như anh nói trước đó, mỗi ngày cậu ấy đều lao động và học tập. Tháng trước họ lắp ráp thiết bị cho xưởng lắp ráp, tháng này mài linh kiện cho xưởng máy.

Cậu ấy rất thông minh, việc đến tay đều thành thạo. Hôm qua cậu ấy lại lập công. Linh kiện cậu ấy mài giúp xưởng máy có mức sai số thấp kỷ lục, chỉ còn 0,1 micromet. Anh không hiểu mấy thuật ngữ chuyên nghiệp như tỉ lệ hao mòn trong cơ khí, nhưng nghe đồng nghiệp quản lý họ nói, như vậy tương đương tiết kiệm cho xưởng máy của họ trên một triệu.

Anh đồng nghiệp đó còn nói, Bắc Dã rất hiểu chuyện, thái độ khác hẳn những người khác. Có kẻ buông thả sống không lý tưởng, thế nhưng cậu ấy lại rất cố gắng và nghiêm túc, muốn học hỏi, cũng muốn ra tù trước thời hạn.

Cậu ấy đã trưởng thành rồi, nghe nói có lần bạn cùng phòng giam của cậu ấy lén đọc thư em gửi cậu ấy. Cậu ấy vào tù lâu như vậy, đấy là lần duy nhất kích động, suýt nữa đánh nhau nhưng cuối cùng không làm vậy. Cậu ấy kiềm chế được.

Cậu ấy vẫn luôn có biểu hiện rất tốt, nhưng ít nói quá, cô giáo dạy văn hóa cho họ xấp xỉ tuổi cậu ấy, rất dịu dàng hiền hòa nhưng không tài nào cạy nổi miệng Bắc Dã. Cô ấy nói với anh, Bắc Dã học văn hóa cũng rất chăm chỉ, nhưng không tôn trọng thầy cô, trông thấy cũng không chào hỏi. Anh nói đùa, mắt nó mọc trên đầu, không nhìn thấy cô đâu.

Tuần trước anh đi thăm cậu ấy, hình như cậu ấy lại cao lên rồi. Trần Niệm, em có cao lên không? Nhưng người vẫn gầy như vậy, chắc hẳn em cũng thế.

Đúng rồi, có một vài việc phát triển đến hiện tại cũng có chút thành quả, muốn nói cho em biết. Bắt đầu từ năm trước, anh xin tổ chức hoạt động phòng chống bạo lực học đường, được các sếp rất coi trọng. Đến giờ đã có kết quả tốt. Xem ra, trên đời này không có vấn đề khó khăn không giải quyết được, chỉ có những việc không được chú trọng và dốc hết sức lực mà làm thôi.

Vì vậy anh thường nghĩ, nếu ban đầu vào lúc Tăng Hảo và Ngụy Lai gây ầm ĩ tới Cục, có ai đó, ví dụ như anh, chú tâm và dốc hết sức lực, có phải sẽ không xảy ra những chuyện sau này không.

Trần Niệm, chung quy anh vẫn nợ em. Đến bây giờ, anh vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi em.

Bởi vì dễ dàng hứa hẹn, bởi vì phụ lòng tin của em, bởi vì không bảo vệ tốt cho em; đến mức em mang thái độ nghi ngờ với tập thể nơi anh làm việc, đến độ em lạc lối trong lúc đơn cô nhất.

Nhưng anh biết, em sẽ lại hờ hững nói, không phải là việc của mình anh. Em luôn bình thản như vậy, em luôn nhìn thấu hết thảy mọi chuyện.

Có điều Trần Niệm à, anh thường nghĩ, anh rất muốn biết hiện giờ em còn tin tưởng hay không? Tin tưởng chân, thiện, mỹ; tin tưởng vào việc “tin tưởng” bản thân.

Nếu vẫn vậy, anh cảm kích vô cùng.

Trịnh Dịch

Ngày 29 tháng 10 năm 2016

...

Cảnh sát Trịnh:

Xin chào.

Thoắt cái đã bốn năm đã trôi qua.

Cầm bút lên lại cảm thấy không biết nên nói gì. Chuyện học hành vẫn thuận lợi, em đang học lên thạc sĩ.

Em viết lá thư này vì cảnh sát Tiểu Diêu nói, trong thời gian tha bổng, Bắc Dã rời Hi Thành tới vùng khác, em phải viết bản tường trình để chứng minh tình trạng của em và anh ấy là bình thường, và tích cực hướng về phía trước. Em không biết thư từ có được xem như bản tường trình không.

Hồi cuối tháng Tám đi đón Bắc Dã, em không thấy anh. Cảnh sát Tiểu Diêu nói anh đến Bắc Kinh họp hành rồi.

Nói đến việc đi đón anh ấy, có một chuyện nhỏ. Lúc anh ấy đi ra, hai tay trống trơn, ngoài một bộ quần áo thì không có gì cả. Khi đó em rất lo lắng, sợ quần áo em mua không vừa người, không ngờ anh ấy mặc vừa

khít. Em nghe nói, người ra tù phải đốt quần áo cũ, như thế có thể xóa bỏ vận xui; nhưng anh ấy nói khỏi cần.

Anh ấy bảo, không bao giờ đốt quần áo nữa. Còn nói, đốt quần áo cũng không đốt được những chuyện con người đã làm, những nơi đã đi qua. Em nói được.

Ngày hôm ấy vẫn như ở ngay trước mắt, kết quả hai tháng đã trôi qua rồi. Cảnh sát Tiểu Diêu lại gọi điện thúc giục bản tường trình. Em nghĩ, bản tường trình cũng để cho anh xem, phải “bình thường”, phải “tích cực hướng về phía trước”, bèn viết cho anh lá thư.

Mấy năm nay anh vẫn viết thư cho em, thật ra em rất biết ơn, bởi vì anh luôn nhắc tới chuyện Bắc Dã. Em lo anh ấy không được ai quan tâm. Nhận được thư của anh, em biết anh đến thăm anh ấy thường xuyên, ấy vậy mới an tâm.

Em không hồi âm vì em không muốn nói chuyện với anh. Em biết anh đang giúp hội La Đình nên thầm cảm thấy bất bình, tại sao không ngăn cản Ngụy Lai từ sớm, tại sao còn phải giúp lũ La Đình?

Chúng nó lần lượt được cho cơ hội, nhưng những gì em và Bắc Dã gặp phải lại là đau khổ.

Đêm bốn năm trước ấy, em cảm hận thành phố đó, cảm hận từng người tại thành phố nơi em sinh ra, kể cả anh, kể cả người mẹ ở thành phố xa tí tấp kia, kể cả em – đứa con gái muốn trưởng thành lại luôn nhỏ yếu, kể cả những đối thủ cùng trang lứa không biết dựa vào sự chở che và quyền thế ai mang tới mà còn đáng sợ hơn cả người trưởng thành.

Nhưng cảm xúc đêm đó đã dần nhạt phai, giờ đây không thể diễn tả chính xác được. Bởi vì thời gian đã mài mòn nó, mỗi khi em quay đầu nhìn lại, em cho rằng mình sẽ thấy buồn thương, nhưng những gì quãng thời

gian đó để lại cho em là cây dâu, đèn đường, xích đu, hoa khuyên tai, ô mai, kẹo dẻo hình gấu, và cả hương bánh mì nướng giữa buổi trời chiều.

Có lẽ bởi vì đêm đó em ngủ trên giường của anh Bắc Dã, anh ấy ôm em, sốt chia một nửa đau thương. Em cảm thấy, anh ấy đã đỡ dần hơn nữa. Nhưng, không ai trong các anh hiểu được những trải nghiệm ấy.

Chỉ có anh ấy và em hiểu.

Em đã quên lũ La Đình từ lâu lắm rồi, nhưng cũng không thể nói là tha thứ.

Học luật nhiều năm như vậy, đã chứng kiến điều tốt, cũng nhìn thấy điều xấu.

Trên lớp có nhắc đến tội phạm thanh thiếu niên, thầy dạy luật luôn nói, xử phạt kiểu trút giận sẽ phạt nặng hơn tội, phá hỏng nền móng của luật pháp. Đặc biệt là thanh thiếu niên, mất đi tất cả vào thời điểm cần học hỏi tìm tòi và đắp nặn nhân sinh quan nhất, ra xã hội càng dễ dàng bước lên con đường lệch lạc, làm bẩn xã hội. Hơn nữa, luật pháp là nhân tính, khi nó trừng phạt tội phạm, đồng thời cũng để lại hy vọng lớn nhất cho xã hội.

Thật ra em không đồng ý khi thầy giáo đứng ở góc độ người bị hại tô điểm cho pháp luật. Bởi vì chỉ có một bộ phận người có hy vọng.

Nhưng mẫu thuẫn chính là, mỗi khi em nhớ tới Bắc Dã, em lại hy vọng pháp luật bao dung với anh ấy hơn chút.

Anh nói xem, con người có phải dối trá lắm không.

Không lâu sau đó, em nhận được thư xin lỗi của La Đình. Tâm trạng lúc đó rất bình thản. Em không suy nghĩ gì cả. Em cảm thấy cô ta đã trở về trạng thái ấy là kết quả tốt. Về phần tha thứ hay không, em không nghĩ tới vấn đề này.

Đến giây phút này đây, em vẫn cảm thấy không công bằng với những thương tổn của người bị hại. Nhưng đồng thời em cũng phải thừa nhận, nếu ngay cả pháp luật cũng bị chỉ trích, sụp đổ hoàn toàn, thế giới này sẽ trở nên điên cuồng và khủng khiếp.

Em không muốn như vậy.

Em nghĩ, em của hiện tại chỉ tìm một điểm thăng bằng giữa hai bên.

Hồi bé em cho rằng không phải đen tức là trắng, không có vùng trung gian; cũng cho rằng một chấm đen sẽ đen hết, một chấm trắng sẽ trắng phau.

Nhưng khi lớn lên tiếp xúc với rất nhiều người và vô số việc, em phát hiện con người là loài động vật phức tạp nhất trong giới tự nhiên, nhân cách của anh ta có thể mang nhiều mặt; dối trá và chân thật, ác độc và thiện lương, xấu xí và tốt đẹp, có lẽ đều tồn tại trong tim anh ta.

Không, phải nói là chắc chắn đều tồn tại trong một trái tim.

Trên đời không có một trái tim con người nào chỉ mang chân, thiện, mỹ; chỉ có chính diện mà không có mặt trái đối lập với nó.

Chưa từng có người như vậy.

Trái tim con người đấu tranh chằng qua chỉ vì tìm kiếm điểm cân bằng kia thôi.

Như thế nhiều năm trước, em nhắc tới bộ phim kia, em mang dao, em nảy sinh ý niệm muốn giết Ngụy Lai, đây là một ác niệm.

Như thế nhiều năm trước, Bắc Dã muốn hoàn thành kế hoạch, nảy sinh ý niệm muốn giết Lại Tử, đây cũng là ác niệm. Nhưng khi gặp Lại Tử

lại không đành lòng ra tay, về sau lại đập vỡ đầu cậu ta trong men rượu và cơn phẫn nộ.

Chúng ta đều đang tìm kiếm, đôi khi lạc lối, đôi khi sẽ trở về.

Bắc Dã nói mấy năm qua là tốt cho anh. Phán quyết ấy đã kéo anh về từ cuộc đời hỗn độn và lộn xộn.

Em không biết có phải anh ấy đang an ủi em không, nhưng quả thật anh ấy đã trở nên chín chắn rồi.

Điều không thay đổi chính là, dù là năm năm trước hay năm năm sau, anh ấy vẫn là người bẽn lẽn và dịu dàng nhất mà em đã từng gặp, hết như ngọn đèn đường soi tỏ buổi hoàng hôn.

Đã từng, mỗi khi nghĩ đến việc anh ấy mất tự do, dò dẫm ở nơi tối tăm mù mịt, nhưng trong thư gửi em lại viết mọi điều tốt đẹp trong cuộc đời: Con chim nhỏ bay qua cửa sổ, nó mang bộ lông vũ màu xanh biếc; đóa hoa nhỏ nở giữa kẽ tường với cánh hoa màu hồng... Em nghĩ thôi đã muốn rơi lệ.

Anh nói xem, sao anh ấy có thể tốt đến vậy?

Hôm qua anh ấy đưa em đi xỏ lỗ tai, giữa đường anh ấy bỗng nhìn lên trời, nói với em: Đờ nói lắp, em nhìn đi. Đám mây kia có giống hình trái tim không?

Em ngẩng đầu nhìn, giống thật.

Cơn gió thổi qua. Ôi, chuyển thành đóa hoa rồi. Anh nói, nó giống đóa hoa em vẽ trên tai hôm ra tòa.

Đúng vậy, giống thật đấy.

Đã từng, trong tiềm thức em đã oán trách anh, nhưng về sau em phát hiện, căn nguyên ở chính bản thân mình. Mọi quyết định của con người cuối cùng đều do bản thân, không liên quan tới người khác.

Mấy năm nay em đã nghĩ vô số lần, nếu hôm ấy sau khi đâm Ngụy Lai bị thương, em gọi điện cho anh chứ không đi tìm Bắc Dã, liệu mọi chuyện có gì khác biệt. Có phải mùa hạ ấy, không phải kinh hoàng sợ hãi, ngày đêm sống trong lo sợ nữa. Mà những năm về sau có phải cũng không cần sống cực khổ như vậy?

Nhưng, không có “nếu”.

Dù thời gian có đảo ngược, em cũng sẽ không gọi điện cho anh, em cũng sẽ đi tìm anh ấy không hề chùn bước, đây là bản năng rồi. Bởi vì, anh ấy là người duy nhất em tin tưởng trên đời, đây là phó thác bằng cả sinh mạng.

Bọn em chia sẻ niềm vui, chia sẻ khổ nạn. Bọn em chia sẻ ánh sáng, cũng chia sẻ bóng tối.

Em nhớ hồi đó anh ấy vốn quen hỏi em: “Em có tin anh không?”

Đương nhiên em tin.

Mỗi khi anh ấy hỏi, em càng tin thêm một chút.

Anh ấy nói em không giết người, em liền tin em không làm vậy. Đây là sức mạnh giúp em có thể kiên định bước đi trên con đường pháp luật này. Chưa từng có một ai bảo vệ em như thế, bảo vệ nội tâm em không bị bóng đen xâm nhập, bảo vệ linh hồn em hoàn toàn tinh khiết.

Nhưng không ai ngờ rằng, người bảo vệ em lại phải đích thân trải qua khổ nạn chứ?

Anh ấy từng nói, hy vọng có ngày em hiểu được ý nghĩa của việc nhìn lên bầu trời sao, bởi vì anh ấy mà em dần sáng tỏ.

Trong một lá thư anh hỏi em còn tin tưởng hay không? Tin tưởng chân, thiện, mỹ; tin tưởng vào việc “tin tưởng” bản thân.

Cảnh sát Trịnh, chỉ vì có Bắc Dã, em vẫn tin tưởng.

Trần Niệm

Ngày 1 tháng 11 năm 2019

The End

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30: Phiên Ngoại: Hai Lá Thư](#)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30: Phiên Ngoại: Hai Lá Thư](#)